

A.K. András

TRIMINIKKÁL

Helma 2024

A.K. András

Triminikkál

A.K. András

TRIMINIKKÁL

© A.K. András 2024

Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

ISBN 978-963-639-426-4

Borító: Szopos Katalin

Kiadja a HELMA kiadó 2024

A nyomtatást készítette az Europrinting Kft.

Felelős vezető: Endzsel Ernő.

www.europrinting.hu

A könyv megjelenését támogatta

Vandal a minőségi ruházat

<https://vandal-style.com/>

Első Fejezet

Egy nem túl hivalkodó, igen elegáns fiatal nő ült az olcsónak épp nem nevezhető belvárosi Pub egyik világ elől elrejtett zugában. Kinézetén és viselkedésén látszott: nem idegen neki, sem a közösség, sem a viselkedési forma, amit ez az elegáns hely képvisel. Várt, már harmadik órája csak ült és várt. Nem lesz olcsó, de most ez nem érdekelte. Túl volt egy hamburgeren, amit késsel, villával fogyasztott el. Igen apró, kis falatokat vágva belőle. Egy kávé, sok tejjel és a negyedik szódavizén, bár utolsó pohara még félig van. A pincérek és a konyhások, már felfigyeltek rá. Aki rögtön nyitáskor a legnagyobb hamburgert kéri dupla adag sült krumplival, annak mozgalmas éjszakája lehetett. Ők ugyan nem sejtették, nem is sejtettek ebből semmit sem, de megérzésük nagyon is helytállónak bizonyult! Poénból, és persze fogadást is kötöttek rá, a normál méreténél másfélszer nagyobb adagot vitt a húszévesnek sem látszó vékonyka, törékeny termetű lánynak. Alig húsz perccel később, bosszúsan könyvelte el a konyhafőnök, hogy vesztett! Majd a sokadik rendelés után aggódni kezdtek. A fiatal nőt egyértelműen felültették, tehát kétséges, ki tudja-e fizetni a mostanra már igen borsosra nőtt számlát. El is döntötte magában, akihez az asztal tartozott – mielőtt elfogy a szódavize –, kiviszi neki a számlát. Persze úgy tesz, mintha azt hitte volna, kérték tőle. Majd elnézést kér, de hát akkor ugye azt már rendezni kell. Amúgy is kell tennie valamit, mert már két alkalommal is volt kisebb probléma, amióta itt van. Lehet, hogy prosti? Akkor kidobja! Ezt is eldöntötte.

Egy ötvenes férfi lépett be, kopaszodó fej, ősz haj. Kisebb, épp csak látható sörhasa, ezek összehatása nem

tette kifejezetten feltűnővé. De az öltönye, amit viselt, igen. Még a bejárat előtt leverte a lábáról a latyakot, vigyázva a tisztaságra. Ma itt ő volt az első, jól szituált vendég, aki ezt megtette! A többi sznob simán végigtrappolt mocskos lábával a hófehér márványon, hóleves foltokat hagyva maga után! Le akart ülni egy asztalhoz, naná, hogy a hatszemélyeshez. Paraszt! Mintha nem lenne elég kétszemélyes! A pincér odament hozzá.

– Ön mister Krisztinzon vendége?

– Nem, nem ismerek ilyen nevű urat!

– Értem. Ebben az esetben elnézést kell kérnem, uram. Ez az asztal foglalt, ha megkérhetem, átfáradna velem egy másikhoz? – Az értetlenül nézett rá.

– Nincs rajta a foglalt tábla!

– Igen, ez az én hibám. Velem fáradna, kérem? – A férfi nagy levegőt vett, majd elindult a pincér után, nem túl jó érzésekkel.

A lány épp csak a szemüvege alól kitekintve, nem felnézve nézte végig a megalázó közjátékot. Tőle alig négy méterre ültette le, az mogorván tette le magát. Tüntetőleg a széket kihúzta, és nem kiemelte. Talán még kicsit rá is nyomva azt, mert az hangos csikorgással verte fel az elit csendjét. A pincér rosszallóan, fejét enyhén rázva elment, és az ötvenes férfi elégedetten nyugtázta: nyert. A lány ismét elmosolyodott, alig észrevehetően a szája sarkába elrejtve, könyvéből fel nem nézve. Tetszett neki a pincér lenéző, felsőbbrendű viselkedésére adott válasz. Majd a férfi véletlenül leverte a tárcáját, abból kiborult a tartalma. Iratok, fényképek jegyzetek és hihetetlen mennyiségű

aprópénz. Az lehajolt, majd egyszerűen letérdelt, úgy szedte össze a holmiját. A pincér úgy tett, mintha nem vette volna észre, pedig dehogyisnem. Mint ahogyan azt is, se húszezres, se euró nincs nála. Innentől teljességgel ignorálta a vendéget. Hiába volt rajta majd kétmillió forintos Armani öltöny, ez a tag nem ide való.

A férfi összepakolta szétszóródott dolgait, felugrott és elindult kifelé. Majd hirtelen irányt váltva, a fiatal nő beleegyezése és engedélye nélkül leült az asztalához vele szemben! Egyenesen őt bámulva. Aki ezen először meglepődött, majd iszonyatosan dühbe gurult, amikor kérdésére választ nem kapva az ipse, félig nyitott szájával csak őt bambulta. Pohara tartalmát egyenesen a pasi pofátlan képébe lötytyintette. Ez ma már harmadszor történik meg. Az előző kettő is fel akarta szedni, mint valami kis cafkát, BMW és AUDI kulcsaikat pörgetve. Erre itt ez a vén kecske, a legújabb AMG E-Merci kulcsával, ezt felismerte, mert nagynénijének is ilyen van! Na, meg a legújabb S23-ultra telefonjával, és a drágának tűnő öltönyével villogva, kikezd vele. De az Armanis nem reagált, pupillái kitágultak, telefonja kiesik erejét vesztett kezéből. Ébresztően koppanva az asztalon. Arca márvány fehér lett, és lassan dőlni kezdett kifelé, mint aki teljesen elvesztette a kontrollt maga felett. A nő feleszmélve, hogy itt valami más történt, átnyúlt az asztalon és elkapta, visszahúzta. Majd a sarok bokszbán mellé csusszanva, fejét felemelve, kitapintotta ütőerét. Az mindent csinált, csak éppen nem ütemesen vert. Összevissza, mintha remegés és görcs között kellene választania. A pincér akkor ért oda, látva mi is történt, részéről kizárólag a poharas sztorit kiemelve. Ami a mai napon már a harmadik eset a fiatal nő részéről. És most

a nő, a pasit tapizza! Akinek a pénztárcája félig kilóg a zsebéből.

– Hölgyem, kérem, rendezze a számlát, és hagyja el a vendéglátóhelyet!

– De kérem, nem látja...

– De látom, itt nem szedhet fel kuncsaftokat!

– Ember, én nem!

– Nem hát, akkor rendezze a számlát, vagy hívjam a rendőrséget?

– Nem látja, hogy rosszul van?

– Nem! Nem látom! Amit látok, az viszont nem ide való!

– Ember, mentő kell ide!

– Távozzanak, kérem! Most! Ez nem a kurva negyed! – az Armanis lassan magához tért. Halkan megszólalt.

– Én egy kulturált ember vagyok, de ha még egyszer lekurvázod a lányomat, esküszöm, a szart is kiverem belőled!

– De kérem?!

– Kérheted is, te szarzsák! Hogy lehet egy pincér ekkora paraszt?

– De...

– Magával nem tárgyalok, kérem a főnökét!

– De...

- Most, te büdös bunkó! – Akkor a lány rámosolygott.
- Apu, hagyd, ezt nem kell. Hagyd, menjünk! – A pincér fejben már lemondott a számla kifizetéséről. A tulaj sietős léptekkel érkezett, és finoman tájékozódva az eseményekről, rövidre zárta a szituációt.
- De hát, láttam, ahogy leöntötte!
- Elég! Önök természetesen a ház vendégei voltak.
- Nem. Köszönöm, de kérem a számlát.
- Apa, majd én kifizetem.
- Arról kislányom szó sem lehet, az az én dolgom! Engedd meg, hogy úriember maradhassak, ha már az önbecsülésembe beleálltak két lábbal. Tehát, kérem a számlát, részletesen, és bankkártyával fogok fizetni! – Amikor magukra maradtak, a lány szólalt meg elsőnek.
- Köszönöm.
- Én köszönöm önnek kisasszony.
- Köszönöm, hogy lányává fogadott. De erre semmi szükség, ki tudom fizetni a saját számlámat.
- Kisasszony, kérem! Elvégre megmentette az életemet, ez a legkevesebb!
- Egy fenét, nem is volt veszélyben az élete!
- Ezt nem tudhatja.
- Mégis mi volt ez az egész?

- Butaságot csináltam. Kiborult a tárcám, lehajoltam összeszedni.
- Igen, idáig láttam.
- Csakhogy, amikor előre hajoltam, megszédültem. Térdre esve folytattam, majd ránézve az órára, rá kellett jönnöm, késésben vagyok! És felugrottam, hogy elindulok. Újra megszédültem, de ez alkalommal nagyon. És mintha ezer hangya indult volna el, az ujjam végétől a karomon át fel a fejemig, ott táncdalfesztivált rendezve. Az asztaláig jutottam el, és már elnézést, de vagy leülök, vagy elfekszem a kövezeten!
- Így már érthető! Sajnálom, hogy leöntöttem. Ez velem is megtörtént már, amikor hirtelen keltem fel az ágyból. Ha az apukám lenne, most kórházba vinném!
- Ha a lányom lenne, most elfenekelném, hogy ilyen helyekre jár!
- Jogos, de valahol le kellett parkolnom. És itt jónak tűnt a felhozatal.
- A felhozatal?
- Igen, a kiszolgálás nem épp a legjobb, de a szakácsuk nagyon ott van.
- És mondja, kedves, jön vagy megy? – A nő egy pillanatra nem értette.
- Az utazóbőrönd miatt kérdem.
- Á, persze. Mondjuk úgy, átutazóban vagyok. – Ekkor csipogott halkán a telefon.

– Elnézését kérem, kisasszony, ez meglehetősen fontos üzenet, legalábbis, ha nem akarom az éjszakát az autóban tölteni! – Előhorgászta az olvasószemüveget. – Ó, igen. Délután háromra ér csak oda. Vagyis még van bő két órára. A probléma az az, nem fogok odatalálni!

– Rendben, kössünk üzletet! Én hagyom, hogy kifizesse a számlámat, cserébe eljuttatom oda, ahová tart.

– Rendben, ha odakísér, akkor legalább nem késem el. – A címet megnézve a lány kissé meglepve, helyeslően bólintott.

– Viszont lenne itt még valami kisasszony! Azt mondta, jó a szakács ezen a nem túl barátságos helyen. Megengedi, hogy meghívjam ebédelni? Részemről én farkaséhes vagyok.

– Nem, nem fog elkésni! Ez itt van a közelben. És igen, meghívhat, ha én adhatom le a rendelést a kedvenc pincérünknek!

– Mi sem természetesebb ennél, kis hölgy. – A férfi arcára őszinte mosoly ült ki. Több mint egy éve nem mondta meg neki senki sem, mit ehet és mit nem! Sőt, egy éve nélkülöz mindennemű társasági életet! És most ez az ismeretlen, ismerős érzéseket ébresztett fel benne. És a két különböző korosztály, azonos hullámhosszra hangolódva lendületes beszélgetésbe kezdett. Az idő hamar elszállt, amikor is a fiatal nő taxit hívott.

– Hmm...ez nekem is eszembe juthatott volna!

– Késő bánat! Most már rám bízta magát, úgyhogy mehetünk. Ha elérte úti célját, én továbbmegyek. – A taxiban vette észre, hogy a szemüvege a pubban maradt. Így a lány felajánlotta, segít elolvasni a bérleti szerződést,

mielőtt aláírja azt. Mivel Budapesten rendes albérletet találni szinte lehetetlen, így a férfi köszönettel elfogadta a felajánlást.

Amikor megérkeztek a címre, a fiatal nő belépve végigsimította az ajtófélfát. Emlékek záporoztak rá. A férfinak feltűnt ugyan, de nem kérdezte meg, miért. Egy kétszintes villa, csúcsos tornyokkal, mint egy mesebeli kastély. Budán, egy majd négyezer négyzetméteres kerttel, a belvárosban, négygarázsos, utcára nyíló főbejárattal. Ritka, mint a fehér holló. Már várta őt a tulajdonosa. A szerződés rendben volt. A fiatal nő rutinosan olvasta el és tett fel kérdéseket, amiken a férfi csak mosolyogni tudott, a tulajt meg zavarba hozta.

– Rendben, akkor huszonnyolc hónap, bútorozottan, heti kétszeri takarítással, és folyamatos, egész éves kertrendezés. Valamennyi közmű, és egy két gigabit-sebességű, korlátlan internet csatlakozás, kábeltévé valamennyi csomaggal. Telefon nélkül.

– Parancsoljon, kérem! Itt vannak a kulcsok! Mivel az előleget előre elutalta, így a fennmaradó összeget ide kérném, két munkanapon belül.

– Ezt rendezem azonnal, feltéve, ha a net működik. – És működött; a tulaj elment.

– Huszonnyolc hónap, százezer euró? – A lány hitetlenkedve húzta fel szépen ívelt szemöldökét.

– Igen, annyi. Illetve nem egészen, mert a kaució visszajár. Nagyon ügyesen csinálta, nekem eszembe sem jutott a kertrendezés, a takarítás és az internet-csatlakozás se!

- Ez akkor is rablás!
- Igen, az.
- Miért huszonnyolc hónap?
- Aztán hazamegyek, de lehet előbb is.
- Haza? Hová?
- Németországba. Ott a családom, legalábbis, ami megmaradt belőle.
- Százezer euró, ezért lakást vásárolhatott volna!
- Volt egy kis spórolt pénzem, és most erre futotta, amihez ekkora kert van és kis kerti lak! És nekem itt csak ennyi időre kell. – A férfi válasza őszinte és azonnali volt.
- Csak a kert miatt vette ki?
- Igen, csak amiatt! Mondja csak, kis hölgy, honnét ismeri ezt a villát?
- Miből gondolja, hogy ismerem?
- Ahogy belépett, ahogy ezt az egészet kezelte. Szeretettel, tisztelettel, következetesen.
- Kommunikáció és médiatudomány szakra járok.
- Oké, szóval ez már túl privát szféra, bocsánatát kérem. – A férfi sejtette, itt valami jóval nagyobb dologról lehet szó, mint arra először gondolt. A lány egyértelműen bajban van. És ő segíteni akar neki, maga sem tudja miért.

– Nem, a kérdés jogos. Igen, ismerem ezt a házat, nagyon is. Itt nőttem fel. Tizenhárom voltam, mikor el kellett mennünk.

– Hű, az kemény! Mekkora az esély erre? Egy a milliárd? Megnyerte a lottót. – És a férfi valóban arra gondolt, ez nem lehet véletlen. A gondviselés küldte hozzá ezt a lányt, hogy segítsen neki.

– Mondhatjuk, bár ezzel a nyeraménnyel nem megyek semmire sem.

– Az nem olyan biztos, ha jól sejtem ön is valami hasonlót keres.

– Hogyan kérem?

– Mivel átutazóban van, gondolom ezt még nem oldotta meg.

– Igaz, de ez az én gondom!

– Nos, én meg fel tudom ajánlani az egyik lakást, mivel én nem fogom használni.

– Mégis, hogyan gondolta?

– Bal, vagy jobb?

– Ezt nem értem!

– Az emeleten két külön szeparált lakás van, a balt vagy a jobb oldalt szeretné.

– Na, nem! Azt hiszem, most én megyek is.

– Félreért, kisasszony! Semmi olyat nem kértem öntől.

– Persze, hogy nem, hogy lehettem ekkora marha. Simán bedőltem a dumádnak!

– Nyugodjon meg, nem akarok öntől semmit sem.

– Nem hát! Kifizeted a számlámat, és most még egy ingyen lakást is felajánlasz. Figyelj, haver, nem vagyok prosti! Nem szorulok se rád, se senki másra sem! Nem kell megmenteni! Na, szevasz! – Az ajtó még azelőtt becsapódott, hogy válaszolni lehetett volna rá.

Második fejezet

Három nappal később még mindig a mosógép indításával szenvedett. Elindult, de valamiért fele akkora méretben jöttek ki belőle a dolgok, mint ahogyan bementek. Most épp sikerült valamennyi fehér cuccát összezsugorítani. Sírhatnékja támadt, ez nem lehet igaz!

– Nejem, hogy a túróba csinálta? Nincs mit tenni, el kell menni ujjakat venni. – Kilépett az utcára, gyalog tervezte. Ebben a városban egyszerűen nem lehet közlekedni! Főleg nem azzal a csatahajóval, amivel érkezett. Ahogy az ajtó becsapódott, deja vu érzése támadt. Megint a fiatal nő jutott az eszébe. Akkor valóban nem akart tőle semmi olyat se, amit férfi nőtől kíván. De rá kellett jönnie, a lánynak teljesen igaza van, és ő hülye volt. Egy naiv, vén marha, aki azt hiszi, a világ ennyire egyszerű. Pedig dehogyis! A zár elakadt, nem tudta bezárni a bejárati ajtót.

– Tényleg egy naiv, vén marha vagy, akit mindenki kihasznál! Ráadásul egyedül vagy, mint az ujjam. Elkergetted az egyetlen, végtelenül kedves teremtet, akivel őszintén beszélgethettél! Akivel egyáltalán beszéltél azóta! – Észre sem vette, hangosan gondolkodott magában. – Nagyon hiányzik, bár semmi közünk egymáshoz. Igenis igaza van a lánynak, megérdemelted, amiket mondott neked! – Ezt is akaratlanul, magában motyogva mondta.

Semmi sem ment olyan egyszerűen, ahogyan azt gondolta. A hatóságok sehogy sem akarták megérteni, köszöni szépen, de nem akar bejelentkezni a lakcímre. Van neki állandó lakcíme máshol, más országban. Épp az egyik

ilyen diszpéldánytól jött, sétált visszafelé. Elbambulva nézte a sűrgést, ahogyan mindenki a másakra rá sem tekintve tülekedik a dolga felé. Biciklik. Sokan közlekedtek biciklivel. Mégis, valahogy nem értette benne a logikát. Vannak itt is kerékpárutak, de az autók közé berakva. Egyszerűen érthetetlen az a szintű, úgynevezett logikus gondolkodás, ami alapján ezeket kiépítették. Pedig magyar, mégsem jött rá, ennek mi értelme volt?! Eleinte gondolkozott rajta ő is, mármint a közlekedés eme formáján. Hamar elvetette ezt az őrült ötletét. Talpa alatt a beton puhává, sikamlóssá vált. Ó igen, a ma reggel fénypontja. Frissnek éppen nem mondható kutyaszar, de száraz sem volt. Pont olyan az állaga, hogy még foglalkoznia kelljen vele. Egy csenevész fába kapaszkodva próbált megszabadulni tőle. Nagy nehezen sikerült, valamiért mégsem volt felhőtlenül boldog. Akkor észrevett valakit, tőle alig pár méterre egy kávézó teraszán ült.

A fiatal nő volt az. Elegáns, mint amikor először látta. Szemüvege letolva, éppen csak az orra hegyére. Egy meglehetősen drága Apple MacBook Pro 16 lapon írt valamit. Feje lehajtva, mégis őt figyeli. Szája szegletében az az elrejtett, varázslatos mosoly, amely szinte ellenállhatatlan késztetésre buzdította az ellenkező nemet a viszonzására! Szemei nevetnek, mosolyognak. Ez valószínűleg nem neki szólt, hanem a szituációnak, amibe került. Örült is neki, ugyanakkor mégsem. Örült, mert nem tudta kiverni a fejéből. És nem is, pontosan ugyanezért. Szégyellte magát. A legutóbb mondhatni, egy fellengzős, újjgazdag, ki ha én nem seggfejként, egy igazi sznob pöcsként viselkedett. Pedig nem ezt, és nem így akarta! Odalépett és köszönt. A fiatal nő abbahagyta, amit csinált, és szárazon, ignorálón ránézett.

– Igen?

– Csak szeretnék bocsánatot kérni. Igaza volt a viselkedésemmel kapcsolatosan. Valóban tiszteletlen és lekezelő voltam, bár nem az volt vele a célo! Nem gondoltam át, igazából nem is gondolkodtam! – Az még mindig szigorúan nézve, elzárkózó, rideg hangnemben válaszolt.

– És most? Gondolom, meghív egy italra, és minden rendben?!

– Nem, szó sincs róla. Hétfő délelőtt ahhoz túl korán lenne, ráadásul én nem iszom egyáltalán. Csupán bocsánatot jöttem kérni. Ha nem tenném meg, a nagymamám elfenekelne, és ezt inkább kihagynám.

– Rendben, bocsánatkérés elfogadva. Viszlát! – És tovább folytatta, amit eddig csinált. A férfi egy részről megkönnyebbült. Más részről megalázottnak érezte magát, vérig sértve. Érezte a gyomrában a hideg közönyt. Nem ezt várta, igazából nem várt semmit sem. Mégis, mintha belérúgtak volna.

– Kisasszony, örültem a szerencsémnek. További szép napot kívánok! – És elsétált, bár belül forrt benne az indulat, amit a lány megalázó, lekezelő viselkedése okozott. Aztán elnevette magát, mégis mire számított? Végül is, teljesen jogos volt a válasz a nő részéről.

A lány másnap ugyanott, ugyanakkor látta elmenni a férfit. Majd harmadnap is, de az nem foglalkozott vele. Valószínűleg észre sem vette. Negyedik nap azon kapta magát, hogy türelmetlenül és felszpannolva várja őt. Hiába koncentrált volna a tananyagra, amiből hamarosan

vizsgáznia kell. Nem, ez így nem mehet tovább, keres egy másik helyet.

– Pincér, fizetek! – Összepakolta a holmiját, fizetett, és sietősen, már-már futva elindult kifelé, de a pincér utána szólt.

– Kisasszony, a táskája! – Visszanézett, és valóban, a notebookja ott maradt.

A férfi épp a kapott papírokon próbált eligazodni. Nem igazán értett sokat belőle, igazából semmit sem! Az egész csak bürokrácia, hivatalos adathalászat, zaklatás törvényesen. Nem az út szélén haladt, mert nem akart megint kellemetlen meglepetést a cipője talpára. És jól gondolta, a meglepetés valóban nem a cipője talpára érkezett... hanem szemből, egy cikázó szőke ciklon képében, aki gesztenyebarna. Papírjai szanaszéjjel repültek a kezéből. Egyensúlyát elveszítve hanyatt vágódott. Valami lökte, átkarolva őt, kőkeményen tovább passzírozva a beton felé. Fejét sikerült nem odavágni a betonhoz, amikor is az a valami erőteljesen lefejelte, érezte, orra deformálódik. Nem akarván azt ripityára törni, fejét hátra rántva védekezett. Bár a mozdulat sikerült, ez a tény nem hatotta meg a kemény aszfaltot. Alaposan odaverve tarkóját, testén azonnal zsibbadt, lüktető bénultság futott végig. Látott, érzékelt mindent, de mintha már nem lenne a testében.

Képtelen volt mozdulni. Majd csend és sötétség. Mindez csak egy pár pillanatig tarthatott. Amikor magához tért, a szőke ciklon – akinek gesztenyebarnák a tincsei – szája szorosan a szájára tapadt. Megcsókolta? Nem! Orrát

befogva épp levegőt fújt a tüdejébe. A lány megkönnyebbülve vette észre: páciense magához tért. Emberek meg-megálltak nézelődve, bambulva, mi is történt.

– Elnézést, annyira sajnálom, de tényleg. Nem vettem észre és... – A pincér jelent meg mellettük.

– Mindjárt itt a mentő.

– Jól vagyok, köszönöm! Semmi szükség mentőre. Felült, feje hátul vérzett, orra szintén. – A mentő valóban hihetetlen gyorsan, három-négy percen belül ott volt. A férfi hiába nem szerette volna, azok ellátták. Akkor a fiatal nőhöz fordultak.

– Az apukáját be kellene vinni, mert eszméletvesztése volt.

– Nem az apám! – A mentős meg se hallotta.

– A fejét valószínűleg kapcsolni kell. És magának is jönnie kéne, a könyöke nem néz ki túl szépen, azt bizony varrni kell! – A pincér hozta a nő táskáját. Percekkel később már a János kórház felé robogtak az egyik mentős tiszttel hátul ülve, bepólyálva, bekötözve. Akkor a mentős tiszt kérdezett.

– Nem az apukája?

– Nem. Nem az! Csak futólag ismerjük egymást. Ez csak egy szerencsétlen baleset volt.

– Szó szerint futólag! – mosolyodott el a férfi.

– Értem. Ha valóban baleset volt, akkor ne hangoztassa, hogy nem az apja.

– Persze, hogy az volt, egy szerencsétlen baleset – így a férfi.
– Nézzen rám, ez a törekeny kislány, hogy tudna kárt tenni bennem? – Ezen nevetni kezdtek.

– Nem azért mondtam, csak egyszerűbb lepapírozni. Az ott nyolc napon belül gyógyulni fog, és szerintem itt semmi szükség a rendőrség beavatkozására. Hacsak nem ragaszkodik hozzá.

– Ugyan már, dehogy ragaszkodunk hozzá! És különben is, egyszer már lányommá fogadtam, másodjára már rutinból megy. Elestem és kész, a lányom meg megpróbált megtartani. Ennyi! Nem kell ide hivatalos szerv. Azok üldözzék csak az ámokfutókat! – A lány megint mosolygott, magába révedve. És ezt a mosolyát most nem rejtette el. – Igen, az ámokfutókat. – Vajon mi elől menekült, maga se érti.

Harmadik órája vártak a rendelőben, mire a férfit behívták. Az értetlenül nézett az ápolónőre.

– És a lányom?

– Most maga jön!

– Na, nem! – Ült vissza. – Akkor inkább megvárom, köszönöm.

– Menj csak, én úgyis tanulok. – De a férfi nemet intett. Akkor egy doktornő jelent meg az ajtóban.

– Jöjjenek mindketten! – A neveknél egy pillanatra megtorpant, de amikor látta a betegkártyákat, már kezdte érteni. Lánya itt, apuka külföldön. Elővette az érzéstelenítőt

és a hozzá tartozó injekciós tűket, és minden kétsége eloszlott. Páni rettegést látott mindkét tekintetben.

– Azt hiszem, mégiscsak jobb, hogy itt van az apukájával. Nem szeretnék egy ekkora embert felkaparni a padlóról. Kérem, fogja meg a kezét! – Hamar, ügyesen megoldotta a doktornő. Tíz perccel később már a Lány feküdt ugyanoda. Még hozzá sem ért a tű, az arca máris elfehéredett. A doktornő kicsit megpaskolta az arcát.

– Hahó, kislány, maradj köztünk! Apuka, álljon ide, amíg én dolgozom, és fogja a fejét! Mint amikor kicsi volt, úgy ni. – És a két tekintet egymásba fonódott. Melegséggel teli jóérzés öntötte el a lányt.

Megadva magát tovább nem ellenkezett, belső viszáljai elcsitultak. Gondolatai nem voltak, hagyta magát elmerülni a férfi zöld szemének rejtett mélységeiben. Arcát jólesően beletolta a férfi érdes tenyerébe. Az, akaratlanul, talán észre sem véve magát, egy ujjával szeretetteljesen cirógatni kezdte a halántékát, gesztenyebarna tincseit. A lánynak apja emléke, a férfinak már rég nem hároméves lánykája járt az eszében.

– Nos, készen is vagyunk – törte meg a doktornő mosolyogva a csendet, felzavarva az elzarándokolt elméket. – Nem is volt olyan vészes, igaz? Víz nem érheti öt napig. A zárójelentést megvárják, vagy postázzam?

– Kérem, postázza!

– Az öné, igen látom, a budapesti ideiglenes címére.

– Azt kipostázzák? – Kérdezte a lány döbbenten.

- Magának sajnos nem, azt a TB nem állja. De az apukája, hmm, még oklevelet is kérhet róla, ha akar.
- De nekem órám lesz, nem tudok tovább várni.
- Rakhatom egybe is, ha önnek nem gond? – a lány a férfire nézett, az rá.
- Ahogyan szeretnéd, kislányom, csak anyádat ne haragítsd rám, mert azt biztosan nem élem túl.
- Rendben, legyen így, kérem. – A kórház előtt a lány rohanni akart, mert nagyon sietett.
- Várj, taxival megyünk.
- Köszönöm, de nekem ez most igazán...
- Ugyan, hagyd már, én innen haza sem találnék másképp. És útba ejtjük, ahová mész, ezt most én fizetem, mert nekem van rá szükségem. – A lány az órájára nézett, késésben volt.
- Legyen, de akkor előre fog ülni, ő meg hátra! – Egész úton nem szólt semmit sem, gondolkodott. Az ELTE előtt állt meg a sofőr, a lány kiszállt, és odalépett a férfihoz.
- Szeretném, ha találkozoznánk még, amíg itt van.
- Rendben.
- Ahol ma, ugyanott, ugyanakkor?
- Nekem jó lesz, ha azt a mentős fuvart kihagyhatjuk belőle.

- Akkor holnap. – Mosolyogva intett, majd eltűnt a forgatagban. Közben azon gondolkodott, ezt most vajon miért csinálta?!
- Mehetünk, uram?
- Persze, elnézést, csak elméláztam.
- Az idő, igaz?
- Hogyan, kérem?
- Hamar felnőnek, mármint a gyerekek. Rajtuk látszik igazán az idő múlása. Mi észre sem vesszük azt.
- Bizony, ez nagyon is igaz. Az idő néha alaposan összezavar mindent!

A lány – mint majd’ mindig – teljesen belefeledkezett a tanulásba. Bár az esze tudta, ez fontos, mégis képzelete gyakran elkalandozott. Nem tudta hová tenni a férfit, sem azt, hogy kezelje a helyzetet.

- Üdv. – Köszönt rá képzeletének tárgya. – Szabad ez a hely?
- A lány felnézett, majd teljesen közömbösen intett, kérem. Lelke felkiáltott örömeiben. Maga sem értette miért, már nagyon várta ezt a pillanatot!
- Sajnálom a tegnap történeteket – kezdte a fiatal nő.
- Nem az ön hibája volt, én nem figyeltem. – A lány nem hagyta magába fojtani mondanivalóját, amíg volt bátorsága azt kimondani! – Maga elől akartam elfutni! – a férfi elképedésénél csak öröme volt nagyobb!

- De hát, én nem kergettem!
- A hét minden napján itt ment el mellettem!
- Nem maga miatt, kis hölgy.
- Na, persze.
- Próbáltam elintézni, hogy ide irányítsák a postámat, de nincs lakcím kártyám. – A csendet vágni lehetett volna. A lány pontosan tudta, mivel jár, ha valaki a bürokrácia útvesztőjén nem igazodik ki. – Szerintem kössünk békét – szólt a férfi.
- Legyen.
- Jó, akkor átadhatom a békekötési ajándékom?
- Ha most valami ékszer vagy virágot próbál rám szógni, akkor végeztünk!
- Ugyan, hová gondol?! A virágot nem lehet megenni. – A lányt kíváncsivá tette.
- Megenni? – A kis papírtáskából egy még meleg, enyhén gőzölgő briós került elő, amit a férfi egy szalvétával vett ki papírtányéron. Hihetetlenül megkívánta.
- Nos, akkor szent a béke?
- Meggondolom – de a mosolya valóban őszinte volt. Majd egy órán át beszélgettek.
- Az hiszem, most magára hagyom kegyedet, gondolom, igen elfoglalt.
- Miből gondolja?

– Kommunikáció és médiatudomány szakra jár nem? Nem nézem húsz évnél idősebbnek. Vagyis most a harmadik szemeszterét töltheti, most lesznek a vizsgái. Tévednék?

– Ki tudja – válaszolt a lány.

– Hagyom tanulni.

– Oh, figyelmes, köszönöm. Mondja, miért hozott nekem meleg brióst?

– Mert tudom, itt nem túl jó a felhozatal. Ugyanakkor, aki meg tud enni egy fél lovat, annak egy briós meg se kottyan.

– Mielőtt a férfi eltűnt volna, a lány utána szólt. – Postafiók, nyisson egy postafiókot, ahhoz nem kell lakcím kártya! – Az megállt, valóban. Erre nem gondolt.

– Köszönöm a tippet.

– Szívesen. Holnap is kapok brióst? – És már megint átvillant agyán, ezt most miért csinálta?!

– Meggondolom. – Válaszolt hamiskásan mosolyogva a férfi.

És kapott, mint ahogyan a hét minden napján. A fiatal nő minden idejét tanulással töltötte. Valójában várta azt, aki egy kis színt hoz az életébe. És jól haladt, a vizsgái sikerültek. Szó sem volt vonzalomról, csupán szüksége volt egy barátira. Akivel csak úgy is beszélgethet, érdek és számítás nélkül. Igyekezett egyértelmű határt szabni a férfinak. Idáig, és ne tovább. És ez idáig ő egyszer sem lépte azt át! Csak nagy ritkán fordult elő, hogy beszélgetéseik közben forgatni kezdte a gyűrűt az ujján. Vajon hol lehet a férfi felesége? Mert az biztos, hogy nő ember! Még ha nem

is lenne a kezén jeggyűrű, akkor is rájött volna a viselkedéséből, mozdulataiból.

Teltek a hetek, majd egy, aztán két hónap, majd három. Szokássá váltak a beszélgetéseik. Napi egy óra, se több, se kevesebb. Valahogy beleépült az életükbe. Míg egyszer, a lány nem jött többé el. A férfi minden nap visszament, és friss péksüteménnyel várta. Napok teltek, majd egy hét, aztán kettő, majd három. A férfi mindennap ugyanakkor eljött. Várt két órát, majd elment, hátrahagyva egy friss péksüteményt. Hamarosan híre ment. Amolyan városi legendaként. És a kis kávézó kezdett megtelni kíváncsi hölgyekkel. Mind, aki látni akarta a megtört szívű férfi hűségét. Egy nap az asztala üres maradt. Senki se látta többé őt. Beszélük, belehalt a fájdalomba, meghasadt a szíve.

Harmadik fejezet

A férfi a kávézóba indult, mint hetek óta minden nap. Tudta jól, ma sem fog eljönni, de nem is ezért ment oda. Elméjében felidézte a beszélgetéseiket. A zár megint elakadt, mint mostanság oly gyakran, most sem tudta bezárni a bejárat ajtót.

– Felfelé és jobbra! – jött a válasz a háta mögül. Ahogy megfordult, elfeledkezett magáról, felkapta a lányt, és örömeiben megpörgette. Aztán szégyenlősen letette, és bocsánatot kért. Olyan gyorsan történt, hogy meglepődni sem tudott a fiatal nő.

– Már megint elszúrtam, igaz?

– Igaz, el. De megbocsátok, mert hallottam, amit előtte mondott.

– Mondtam valamit?

– Igen, de nem érdekes.

– Jézusom, hogy néz ki? – a lány még mindig elegáns volt, de látszott rajta, amióta utoljára találkoztak, majdhogynem ugyanazt a ruhát viseli. Haja vesztett fényéből, slamposabb hatást keltve.

– Az hosszú történet. És ne haragudjon, de ön sem különb!

– Ami igaz is volt! Az Armani a bokája felett, karjánál mindkét csuklója kilátszik. Zokni nélkül, alatta egy gyerek méretű póló feszült. És bűzlött!

– Igen, volt egy kis problémám a mosógéppel.

– Beletette az eredeti gyapjú öltönyt?! – Valóban meglepődött ezen a lány! És valahogy a férfi ártatlan tekintete mosolygásra készítette.

– Ez gyapjú?

– Ó, férfiak. Ha áll még az ajánlata, akkor a bal.

– Bal? – Majd felrobbant örömében, mégis próbálta türtőztetni magát.

– A bal oldali lakás. – A lány kezdett elbizonytalanodni. A helyzet, amibe került nem volt épp egyszerű. Lehet, a férfi ajánlata már aktualitását veszítette, vagy netán valaki más már élt a lehetőséggel. Ha így van, akkor ma is az utcán kell töltenie az éjszakát. És ereje, kitartása már fogytán. A férfi elvagyorodott.

– Igen, persze, hogy áll az ajánlatom! Viszont van egy feltételem! – A lány egy pillanat alatt paprikás hangulatba került! Feladóan forgatta szemeit. Már fordult volna sarkon, amikor a férfi folytatta: – Megmutatja, hogy működik a mosógép? – És most szégyellni kezdte magát, mert ő azt hitte, a férfi ki akarja használni a szorult helyzetét.

– Igen, de most talán menjünk inkább be. – Mosolya őszinte, szívből jövő. Na, igen, rossz az, aki rosszra gondol! Bár tapasztalatai igen negatívak voltak az elmúlt fél év történéseinek fényében.

– Persze, persze. Fáradjon beljebb, én vásárolni indultam.

– Vasárnap?!

– Igen, miért?

– Halott ügy. Én nem tudom, mi van Németországban, de itt vasárnap a légy se repül.

– A légy sem?

– Nem, az sem. Bármit is akart vásárolni, felejtse el.

– Az baj. Éhes vagyok, és semmi sincs itthon. És amint látja, kedves, kinyírtam a ruháimat is!

– És így akart elmenni, hogy egyen? Na, jó, ezt megoldjuk. Bankkártyája van? Működik?

– Igen.

– Akkor adja, kérem a telefonját és intézem. Természetesen ön fogja kifizetni a számlát! – Alig egy óra múlva csengettek, hozták az óriás pizzát, meg az üdítőket.

A földszinten, a bőr kanapén fogyasztották el tévézés közben. Arra egyáltalán nem is figyelve, mert beszélgettek. Egymástól a lehető legtávolabb ülve, középen a papírdoboz. A férfi kínosan tiszteletben tartva a lány privát szféráját, meghagyta neki a maximális teret. Az óriás pizza kétharmadát a lány pusztította el. Az utolsó szeletet is neki hagyta meg a férfi, mondván, este öt óra után már nem eszik, és az már elmúlt tíz perccel. Beszélgettek, és a lány egyszer csak lassulni kezdett. Szemeit egyre gyakrabban csukta be, mígnem nem nyílt már ki többet. Elméje homályba borult. Valóban szép volt, telt, mégis vékony, nőies, kecses, hamvas és kíváncsú. És pofátlanul fiatal! A férfihoz képest mindenképp. Az elhessegette perverz gondolatait.

– Ugyan már, a lányom öt-hat évvel idősebb nála. – Eldöntötte, nem fogja elszűnni. A magánytól mentette meg, és célt adott neki. Egy pokróccal betakarta, és kiment a kertbe aludni a nyári lakba, ahogyan eredetileg is tervezte, tette már hónapok óta.

A lányt a hajnali nap sugarai ébresztették. Amikor kinyitotta szemeit, először nem tudta, hol is van. Lassan beugrott neki minden. Érezte magán a pokrócot, ijedten kapta le. A nadrágja rajta, cipője az ágy mellett, párhuzamosan, zoknija összehajtogatva, beletűrve. Nem emlékezett rá, levette-e vagy sem. Haragudott magára, megint felelőtlen volt. A tévé ment, de a hang épp csak rajta volt. A pizzás dobozon írás: *„nem tudom honnét nézve a bal, úgyhogy ezt neked kell kiválasztanod. Én a kertben alszom. Mindkét kulcs a dobozon.”* A lány elmosolyodott, megboldogult apukája jutott eszébe. Ő sem tudta, melyik a jó kulcs, így elvitte mind a kettőt.

Megtalálta a régi szobáját, emlékek százai öntötték el melegséggel szívét. A fürdőszoba teljesen felszerelt, még törölközők is voltak benne. Hál’ Istennek, mert az övét mosni kell. Majd egy órán keresztül tusolt. Megint felszabadultnak és boldognak érezte magát. Évek óta először. Az oly ismerős kis lakásban, egy szál törölközőbe csavarva járkált. Utazóbőröndjéből kivette utolsó tiszta pólóját és kopott, öreg farmerjét. Mezítláb, majd’ derékig érő haját félig szárazon, vállain hátra dobva, ott leengedve ment le a földszintre. Majd tizenkét órát aludt, kipihentnek és frissnek érezte magát. Opsz, most jutott eszébe. Amíg készülődött, nem zárta be az ajtót. Valahogy nem tűnt fontosnak, pedig igenis az. Gondolatban megdorgálta

magát, ezekre a dolgokra mostantól jobban oda kell figyelnie. Mégiscsak egy számára idegen férfi lakásában van, már nem abban, amit a sajátjának mondhat.

A férfi a konyhában szorgoskodott egy igen kopott kék munkásruhában, strandpapucsban.

– Jó reggelt! – köszönt neki a lány.

– Jó reggelt!

– Éhes?

– Igen. Mi készül?

– Szalonna tojással. Hoztam hozzá friss zsemlet. – Miután megreggeliztek, a lány kezdte.

– Most be kell mennem az egyetemre, ma szigorlatom lesz. És ezt ma meg kell beszélnünk! – Mutatott kettejükre, a házra, és úgy az egész szituációt beleértve mindenre is.

– Rendben – mosolygott a férfi. A lány már épp indult volna, amikor visszaült.

– Áruld el, miért segítesz? Mi hajt? Mit remélsz ettől?

A férfi elgondolkozott.

– Anno több mint harminckét éve, nekem is segítettek. Önzetlenül, számomra teljesen ismeretlenek. Én csak szeretnék olyan jó ember lenni, mint akikről beszélek. Mi hajt? Mit remélek ettől? Talán félek, félek a magánytól.

– Értem. Azt ugye tudod, ilyen nem létezik! A világ kegyetlen hely. Te sem létezel!

– Igen, pont ezen gondolkodtam én is – válaszolt a férfi. – Tudod, nekem is van egy korodbeli lányom. És nem lennék nyugodt, ha ugyanebben a helyzetben lenne.

– Igen, pontosan erről beszélek. A vizsga tizkor kezdődik, és fél kettőig tart. Egyenesen hazajövök. – És a férfi elmosolyodott. Nagyon jólesett neki: „hazajövök”. Végre nem érezte magát feleslegesnek.

Pontban negyed háromkor csengettek, a fiatal nő volt az. A férfi ebéddel várta, cukorborsó levest csinált. Leültek enni. A férfi elővett egy doboz gyufát, abból egy szálat kivett, meggyújtotta és elfújta. Majd áttolta az asztalon a lány felé.

– És hogy ment? – A lány nem értette.

– Ezt most miért csinálta?

– Csak kíváncsi vagyok, hogy ment a szigorlat.

– Jó, de minek ehhez a gyufa?

– Ja, persze, bocsánat. A szokás hatalma. A lányommal játszottuk ezt, mindig, amikor vizsgázott. Attól félt, ha előre rákérdeszek, akkor balul sül el az eredmény.

– Értem. És mit kell vele csinálnom, hogy ne legyen balszerencsém?

– Ketté kell törni, és visszaadni, egy egyszavas válasszal. Természetesen ez önre, kis hölgy nem vonatkozik. Ez csak egy buta játék. – A lány elmosolyodott.

– Nem. Nem buta, nagyon is kedves játék. Viszont én nem vagyok a lánya.

– Igen, tudom. Bocsánat.

– Ne kérjen mindig bocsánatot.

– Rendben. Nem akarom elszúrni, ennyi.

– Nem szúrta el, de nagyon rá van görcsölve! Lazuljon le egy picit – a lány kettétörte a gyufaszálat, és visszaadta a férfinak. – Triminikkál! – az értetlenül nézet vissza. A lány elmosolyodott. – Ezt anyuval találtuk ki.

– És mit jelent?

– Egy lány szépségéhez, hozzá tartozik a titokzatossága is!

– És ismét egy sugárzó mosollyal jutalmazta a férfit. Az akaratlanul is elmosolyodott. – Beszélünk kell – folytatta a lány. – Ez a helyzet teljesen abnormális, mármint kettőnk közt. Ezt tisztázni akarom, mielőtt félreértésekbe bonyolódnánk.

– Rendben, tisztázzuk a helyzetet. – A lány felkelt, elrakta a levest és leszedte a tányérokat. Táskájából füzetet vett elő.

– Ez minek?

– Semmi különleges, csupán pontokba szedjük a feltételeit annak, hogy zökkenőmentesen élhessünk együtt egy fedél alatt.

– Értem.

– Mármint, ha ön is akarja, továbbra is élvezni a társaságomat.

- Hát, reméltem, megmutatja, hogyan lehet használni a mosógépet.
- Kérem, ne viccelje el, ez most komoly téma.
- Pont ezért hoztam fel. – Nézett a tönkretett, még mindig bűzlő öltönyre.
- Jogos, mégsem mehet alsógatyában vásárolni! Kezdhethük?
- Igen, figyelek.
- Tegeződhetünk mostantól?
- Ha nem zavarja, zavar téged, akkor igen.
- Nem, nem zavar.
- Megtisztelsz, kis hölgy.
- Első pont, nem vagyok se a barátnőd, sem szexpartnered, és a jövőben sem leszek az! – A férfi helyeslően bólintott.
- Kemény kezdés.
- Az élet se puhább. Második pont, nincs semmilyen jövedelem, egyelőre. Tehát nem tudok beszállni sem a bérlésbe, sem annak a költségeibe. És nem fogok természetben sem fizetni, az első pont szerint. Se most, se később! Ennek tudatában is akarod, hogy maradjak? – Határozott igen volt a válasz. – Harmadik pont, ma van kilencedike. Egy hónap a felmondási idő, ha azt szeretnéd, hogy elmenjek. Illetve, ha lejár a huszonnyolc hónap, akkor ez érvényét veszti.
- Rendben.

– Nem kell mindent jóváhagynod, elég, ha akkor szólsz, amikor valamivel nem értesz egyet. Negyedik pont. Mindig megbeszéljük a problémás dolgokat, nincs tabu téma! Nincs veszekedés! Nincs sértődés! Legyen az bármely kellemetlen is.

– Nincs?

– Nem, nincs. Tudom, érdekes ezt egy nő szájából hallani, de az egyenes beszéd alap. Megelőzhetők vele a problémák kilencvenkilenc százaléka.

– És a maradék egy százalék? Azt kizárja az egyes pont.

– Vaó, biztos nem ügyvédnek készülsz?

– Rühellem az ügyvédeket, remélem, nem vagy az.

– Nem, nem vagyok ügyvéd.

– Ötös pont. A hűtőszekrény felosztása.

– Mit kell rajta felosztani?

– Oh, látom sohasem éltél kollégiumban.

– Nem, viszont négy testvérem is volt. És van családom is. Ott nincs felosztva semmi sem. Ha éhes vagy eszel, nincs enyém tied.

– Ez azért bizonyos női kaják esetében veszélyes tud lenni számodra.

– Nézd, nekem alap, ha nem ismerem, nem nyúlok hozzá! Vagy kérdezek. Ugyanakkor nem szeretném, ha nem ennél a főztőmből, mert nem vagyok itthon.

– Látod, itt az első pont, amiben nem egyezik a véleményünk. Mi lenne, ha a tilos vagy veszélyes dolgokat egy zacskóba tennénk.

– Mivel én szemüveg nélkül úgyse látom, ki mit írt rá, ez így egyértelmű lenne.

– Rendben, legyen így. Hatos pont. A saját lakásában, mindenki úgy járkal, ahogyan akar. De a közös pontokon, azért erre illik odafigyelni. – A férfi nem értette. – Nem járkahtsz alsógatya nélkül!

– Ja, persze, ez alap.

– Ma reggel egy szál pólóban rohantál ki a kertbe macskát menteni, amikor tusolni mentem.

– Felakadt a kerítésre! Nekem ne, én nem vagyok prúd. De a szomszéd néni ma reggel negyedórán át magyarázta nekem, figyeljek oda a demens apukámra. Amúgy meg, ha kijössz alsógatyában, akkor én is bugyiban. És hidd el, neked lesz kellemetlenebb.

– Rendben, igazad van. Ezért otthon is folyamatosan kaptam az áldást.

– Talán lehet, hogy igazuk volt? – Mosolygott a lány. – Hetes pont. Nem vagyok a lányod!

– Persze...

– Hadd fejezzem be. Felnőtt nő vagyok, bizonyos igényekkel. Senki sem fog hozzám beköltözni, de előfordulhat, látogatóm lesz. És az is, hogy itt tölti velem az éjszakát. Bár a jelenlegi állás szerint ez esélytelen.

- Ugyan már, hisz fiatal vagy és szép. Hamar elkelsz, meglátod.
- Hetes pont!
- Jogos, de kontrázom a négyessel.
- Hmm. Ezek szerint figyelsz rám. Rendben – mosolyodott el a lány. – Akkor értjük egymást?
- Igen, értjük.
- Nyolcas pont. Levelek.
- Ezen nincs mit megbeszélni, ez alap dolog.
- Pont, hogy van. Sokat vagyok az egyetemen, és szeretném, ha minden levelemet felbontanád. Ami fontos, arról egy SMS-est küldenél.
- De honnét tudom, melyik a fontos?
- Egyszerű. Ami érthetetlenül van leírva, az fontos. És általában azokat azonnal intézni kell.
- Ezt muszáj?
- Igen, Magyarország ebből a szempontból is más, mint Németország. Kilences pont. Mostantól tegeződünk! Beszéljess velem sokat.
- Ezt szívesen, bármikor.
- És még valami: kötelező lesz bókolnod, udvarolnod nekem, mivel nem vagyok a lányod. Természetesen, mindig is el fogom utasítani a közeledésed, egyes pont, viszont jót tesz a női önérzetemnek.

- Szerintem ebben nem fogok elmaradni az elvárásaidtól.
- Akkor jó. Dátum, aláírás, és az egyetemen lemásolom, kapsz egy példányt te is belőle. Akkor rendben vagyunk?
- Igen, rendben.
- Csak akkor írd alá, ha komolyan gondolod!
- Nekem így rendben van. – A lány kezét nyújtott. – Akkor belevágunk?
- Igen, bele. – És kéz a kézben a szerződés megkötött. – Szervusz, kérlek, Júlia vagyok.
- Tartom szerencsémnek, kis hölgy, szólíts Andrásnak!

Negyedik fejezet

Egy hónappal később, amikor András megint elutazott, Júlia épp randevúra készülődött. Ígéretesnek látszott a fiatalember. És – mint utólag kiderült – nem volt az! Nagyon nem. Embernek sem volt nevezhető az ilyen söpredék. Kis híján megerőszakolta őt. Felhívta Andrást telefonon. Sírva mesélte el neki, menyire ostoba volt. És mennyire nem bízik már az emberekben, és mennyire fél egyedül lenni. Azt is, hogy igazából csak beszélgetni szeretett volna vele. Most már megint minden rendben van.

Éjjel három órakor egy öreg, de nagy teljesítményű sportmotor gurult be a garázsba. Hat és fél óra alatt tette meg a majd ezer kilométeres utat. Amikor belépett a házba, Júliát a kanapén találta. Mélyen aludt. Arcán csúnya piros foltok, szája felrepedve. Éppen csak a motoros csizmáját vette le, úgy ahogyan volt, a lány mellé térdelt. Iszonyatosan dühös lett a látványtól. Kiment a konyhába, csinált egy jó erős kamillateát. Kicsit lehűtötte. Tiszta konyharuhát vett elő, beleáztatta majd kicsavarta. Meglebegtetve párszor, ezzel még tovább hűtve azt. Majd visszament a lányhoz, és óvatosan a feldagadt arcára terítette, négybe hajtvá azt.

A lány nem ébredt fel. Majd leült a fotelba a lány mellé, nézve őt, vigyázva álmát. Úgy, ahogyan volt – izzadtan és büdösen –, őt is elnyomta a buzgóság! Reggel a lány – ébredés után – nem értette, mit keres a már megszáradt konyharuha a fején. Majd meglátta a férfit. Érezte a kamilla átható illatát. Arca még mindig duzzadt, de közel sem annyira, mint este. Valóban jó ötlet volt a kamilla. A férfihoz hajolt, aki a motoros védőfelszerelésében aludt el.

Valamikor az éjjel érkezhettek, beborogatta az arcát, majd mellette maradt. Testéből átható izzadságszag áradt, de a lányt nem riasztotta el, sőt, izgatónak találta. A férfi csak miatta, érte tette meg ezt a hosszú utat. Hirtelen ötlettől vezérelve odahajolt, és puhán szájon csókolta. Nem ébredt fel, és ezért hálás volt a mindenhatónak. Maga is meglepődve tapasztalta, hogy folytatni akarja. Fel akarja kelteni őt, és szeretkezni akar vele. Így, ahogyan van, koszosan, büdösen is kell neki! Kívánta a férfit, de nagyon! És nem csak a tudata, hanem a teste is. Hiszen az érett női test azonnal működésbe lépett, reagált rá, amikor ajkuk egymáshoz ért. Mégsem keltette fel. Korábban is érezte már, megvan köztük a kapocs, működik a kémia! És most határozottan tudta, ahogyan a szeméremdombja megduzzadt, ahogyan a pizsamáján átüt a minden eddiginél erősebben, kéjjel dúsított nedvesség. Tudta jól, ha most felébred, akkor szeretkezni fog vele! Nem, nem ronthatja el! Így hát nem ébresztette fel vágyakozásának tárgyát, hanem elment tusolni.

Már épp indult volna az órájára, amikor András felébredt. Odahajolt hozzá, és egy puszit adott a szájára.

– Köszönöm – suttogta, miközben megsimogatta a tarkóját. A férfi kábult volt még, talán fel se fogta, mit tett. Nem baj, de neki nagyon kellett ez a csók. Már épp ment volna ki az ajtón, amikor a férfi utána szólt.

– Azt tudod, hogy ezt le kell rendezni! – A lány megtorpant. Lehet, túl messzire ment?

– Mire gondolsz? – András kezdett magához térni. – Tényleg megcsókolt, vagy csak álmodtam? – gondolta.

– Nem mire, kire! Aki ezt tette veled, ha nem lesz lerendezve, vérszemet kap, és nem lesz nyugtod.

– Jelentsem fel? – Júlia hangja kemény volt. Tudta jól, úgylis tagadna mindent.

– Annak nincs semmi értelme. Küldd át a fényképét, nevét és, hogy hol találom. Majd én elbeszélgetek vele a tiszteletről és, hogy hogyan kell viselkedni egy hölgygel.

– Nem akarom, hogy bajba kerülj! Nem ér ez az egész annyit.

– Nagyfiú vagyok, hidd el, meg tudom oldani kulturáltan is. Okosan, nem kell ide erőszak. – Júlia tisztában volt vele, igaza van neki. Ez a dolog nem maradhat lezáratlan.

– Jó, átküldöm. – Júlia becsukta maga mögött az ajtót. Félt ugyan, de örült is András hozzáállásának. Negyedóra múlva átküldte neki, amit kért.

Egy igen jó nevű és hírvé reklámügynökséghez kért, és két nap múlva kapott is András időpontot délután kettőre. Egy feltétele volt csak, Havasi Zoltánt kérte a kampányához, amit tervez. Kért egy nyugodt helyszínt, ahol nem zavarhatják meg a megbeszélést. A tulajnak csak annyit mondott, egy háromszáz millió forintos lejárató kampányt tervez. Ha vállalnak ilyet! És vállaltak. Komolyan vette a megjelenését. A Hugo Boss-ba öltözött fel, direkt erre az alkalomra. A találkozóra az egyik belvárosi irodaházban került sor. Amikor belépett, szívélyesen üdvözölte a cégtulajdonos. Mellette Havasi Zoltán személyesen, hatalmas mosollyal köszöntötte, kezét nyújtva. Rögtön felismerte a fotóról, amit Júlia küldött. Az a kezét nyújtotta,

András szintén mosolyogva, az arca közepébe vágta a Hugo Boss által kesztyűbe bújtatott öklét. Minden erejét beleadva ütött és talált. Hiába, no, tizenöt évig boksszal ütötte agyon felesleges idejét, energiáit. És a tények azt igazolták, nem volt hiábavaló. A fiatal férfi szinte elfeküdt a levegőben. Úgy vágódott hanyatt, mint egy zsák.

– De hát, kérem! – Fakadt ki a reklámcég tulajdonosa.

– Elnézést kell kérnem a kis közjáték miatt. – Közben lehúzta a majd kilencvenezer forintos bőrkesztyűt a kezéről.
– Tudja, nehezen viselem, ha a lányomat megpróbálják megerőszakolni! – Elővette a telefonját, és lefotózta az épp feltápászkodni készülő Havasi Zoltánt, és átküldte Júliának. Ügy letudva!

– Hívom a rendőrséget! – És már nyúlt is a telefonért.

– Épp kérni akartam rá, tisztelt Mihalszki Úr! Két napja beszélünk egymással ugye? Ez a senki, a maga alkalmazottja, vagy csak bedolgozik önnek?

– Miért lényeges ez, kérem? – A cégtulaj keze megállt a levegőben.

– Mondja, minden kuncsaftjukkal eljártsszák azt, amit a lányommal tett ez a mocsok?

– Nem értem, miről beszél!

– Nemi erőszak kísérlete és testi sértés! – Szigorúan nézett a bedagadt arcú, vérző orrú férfira. – Seggfej, a teljes ház be van kamerázva! – Természetesen csak egy kamera volt a házban, az is a telefonban, ami akkor nem volt az országban sem. Pittyent András mobilja, Júlia írt. „Azt mondtad, meg

tudod oldani kulturáltan is! Okosan, nem kell ide semmi brutalitás?! Mondjuk megérdemelte, így talán elmegy a kedve az erőszakolástól!” András átnyújtotta telefonját, és Mihálszki úr elolvasta az üzenetet. Majd a fotót is megmutatta neki, amit András az alvó lányról és sérüléseiről készített.

– Biztosíthatom, cégünk nem vesz részt ilyesmiben! – Mihálszki úr elfehéredett. Tisztában volt vele, egy ilyen botrány tönkretelheti a cégét.

– Hát, persze, hogy nem! Hívná a rendőrséget, kérem? Ha megpróbálsz felállni, te főreg, kapod a következőt!

– Szerintem semmi szükség erre, amit kapott, megérdemelte!

– Nem-nem! Ez így nagyon kevés! A lányom meg élje le az életét rettegésben? Ne mehessen ki az utcára se, mert ez a gennygóc kint lófrál? Azt már nem!

– És ha a városból is elkotródik, örökre? – Mihalski úr igen feszülten nézte a még mindig földön lévő, kétségbeesett Zoltánt.

– Igen, elmegyek. Soha többé nem látnak! – Szólt az.

– Kuss legyen! – Megint Mihalski úrra nézett. – Mégiscsak jobb lenne bíróságra vinni az ügyet. – András már tudta, megnyerte ezt a menetet.

– És ha én intézem el? Elvitetem még ma innét, és elintézem, hogy száz kilométeres körzetben se munkát se lakást ne kaphasson?

– Garancia?

- Elég garancia, hogy nem akarok tönkremenni? Azonkívül vannak ismerőseim, akik pár ezer forintért darabokra törik!
- Legyen, ha az úri becsületszavát adja! De ha csak egyszer is meglátom, bárhol itt, Budapesten vagy környékén...
- Nem fogja, ezt én garantálom! – Mihalski úr és András kezét fogtak.
- Akkor hát, legyen!

Napok, majd hetek teltek el. Júlia lerakta szemeszterében az utolsó vizsgáit is. András elutazott két hétre, Németországba, a gyerekeihez. Júlia, belépve a hatalmas villába, egyedül kellett volna érezze magát, de legnagyobb meglepetésére nem így történt. Olyan „van még rajtam kívül itt valaki” érzése támadt. Mozgást hallott a konyhából, és nagyon megijedt. Már épp hátrált volna kifelé, amikor ráköszöntek.

– Szia! Te vagy az, Júlia? – A vidám, életerős női hang ellenére igen nyugtalan maradt! – Júlia, te vagy az? – jött ismét a kérdés.

– Igen, én. Szabad megtudnom, kihez van szerencsém? – valamiért még mindig igen nyugtalannak érezte magát. Nem erre számított! Igazából nem számított senkire sem. Egy nő jelent meg a konyha ajtajában, jobb keze konyharuhával betekerve.

– Jézusom, te lány, falfehér vagy! Minden rendben? Na, gyere, ülj le, mielőtt elájulsz itt nekem!

– Neem, minden rendben. Csak megijedtem. Elnézést, nem számítottam senkire sem.

– Ja, értem. Tőlem ijedtél meg? Úgy állsz ott, mint aki szellemet látott!

– Hát, ami igaz, az igaz. A frászt hozta rám! Ön András felesége?

– Na, ne túlozzunk! Már nem vagyok a felesége. És ne magázz, ha kérhetlek, annyira nem vagyok öreg! Úgy tudom, Bandival tegeződtek. Maradhatnánk mi is ebben a formátumban. Egy kávét?

– Igen, az jó lenne. Akkor ön Andris felesége? Mármint az volt?

– Igen, az voltam. Szia, Bea vagyok. Tudom, ilyenkor kellene kezet nyújtani, de ezt szerintem most hanyagoljuk. Kicsit megégettem magam. – Mutatta a konyharuhával betekert jobb kezét.

– Akkor inkább én csinálok kávét.

– Hmm, rendben. Ajánlat elfogadva. Na, jössz, vagy ott akarod megfőzni a küszöbön? – A hangulat hamar feloldódott. A két nő majd' másfél órán át beszélgetett egymással. Júlia kellemesen csalódott lakótársa exében.

– Mégis mi az oka, hogy szétmentetek?

– Nem mondanám, hogy szétmentünk. Inkább csak az utunk végére érve, mindketten más irányba indultunk. Ennyi. Ő most a gyerekeinkkel van, ezért én nem vagyok ott. Meg aztán a cuccaim is itt vannak a felső lakásban. Legalábbis egy része, és nagyon nem akartam találkozni

vele. Nem mintha baj lenne köztünk, illetve vele, mint emberrel. Nincs okom rosszat mondani rá. Csupán képtelen elengedni. Én meg szeretnék már végre továbblépni. És ezt nagyon nehezen akarja elfogadni. Leginkább sehogyan sem.

– Ezért kerülöd? Ezért nem mondtad meg neki, hogy idejössz?

– Vág az eszed, kislány! Pontosan ezért. És ugyan hallgatólagosan megegyeztünk az ittlétemről, nem fogom neki bejelenteni, mit, mikor és miért teszek. Az nem én vagyok! És szeretném, ha a kis találkozásunk is köztünk maradna.

– Értem. Bár nem tetszik, hogy arra kérsz, titkolózzak előtte!

– Júlia ezen a ponton próbált határozott hangot megütni. Maga sem érti, miért, de iszonyatosan dühbe jött.

– Jézusom, te lány! – Nézett Beáta mélyen a szemébe. – Beleszerettél?

– Nem! Szó sincs róla, csak tisztelem annyira, hogy ne hagyjam magamat hazugságba belesodorni! – Érezte, nyakán kiül a libabőr. A tónusa, a hangereje jóval erősebbre sikerült, mint szeretne volna.

– Jól van, na, le ne harapd a fejemet! Még a végén hozzám vágsz valamit, és azt nagyon nem szeretném. Nem akartalak megbántani, és féltékeny sem vagyok! Nincs mire annak lennem, hisz én mentem el! Elvégre, mi már több mint egy éve nem vagyunk egy pár, nem vagyunk együtt. Sőt, azóta, hogy rípiyára törtem az autót, amit ajándékba vett nekem, nem is találkoztunk!

– Ezért mentetek szét?

– Nem, bár azt se mondanám, nem volt hozzá köze. Nagyon is belejátszott a dolgok menetébe.

– Egy vacak autó miatt vesztetek össze? Mert összetörted? Ez most komoly?

– Direkt csináltam! Csak azért, hogy bosszanthassam. Hogy végre felfogja, el akarom hagyni! Saját életet akarok!

– Nem semmi egy nő vagy! Tényleg megcsináltad vele? Az ajándék autót összetörted, csak hogy elhagyjon? Nem szeretted már?

– Ó, dehogynem, nagyon is. De már elég volt a családjára szerezni, többet akartam, és most már más irányú céljaim vannak. Amúgy igen, totálkárosra amortizáltam, a kulcsok átvételétől számítva tíz másodpercen belül a szülinapi ajándékomat! És igen, szerintem átment neki az üzenet.

– Ez nagyon durván hangzik. És nem volt dühös?

– Nem. A legkisebb mértékben sem. Fájt neki, nagyon, hogy elmentem, hogy egyedül hagytam. És nem, egyáltalán nem volt dühös. Majd később, ha még jobban megismered. Rá fogsz jönni. Őt a pénz, a vagyon, a birtoklás vágya teljesen hidegen hagyja. Ő az ideális apa típus, aki a családját soha nem hagyja cserben, nem hagyja el. Te meg családot akarsz, gyerekeket, biztonságot. Mi kell még? Hisz szereted, és ő is szeret téged! Tőle mindent megkapsz, amire idáig vágytál!

– Na, ezt most azonnal hagyd abba! Nem lesz később! És hiába kombinálsz, mi nem leszünk soha egy pár! Csak barátok vagyunk. Jól kijövünk egymással, de ennyi! Semmi több, és a jövőben sem lesz másképp! Amúgy meg nem szeretem, csak barátok vagyunk! Különben is, az apám

lehetne! Mégis mit szólnának hozzá az emberek?! Na, nem! Eszembe sincs! Épp kinőnének a pelenkából a gyerekeim, kezdhethném a férjemmel újra. Nem ettem én meszet! Különben is, András maga tartja meg a távolságot, soha egyetlen alkalommal sem adta jelét annak, hogy közeledni akarna felém. Egyáltalán honnét veszed ezt a bődületes marhaságot, hogy szeret?

– Most engem győzködsz, vagy magadat? Látom, amit látok! Szereted.

– Nem láthatsz semmit se, mert nincs köztünk semmi sem!

– Ne felejtse el, én is nő vagyok! És ezen a téren van tapasztalatom. Nem is kevés!

– Ezt most nagyon benézted!

– Gondolod? Azért nem közelít feléd, mert fél, hogy elveszít! Neked kell kezdeményezned, vagy lezárnod magaddal ezt a kérdést. A férfiak egyszerűek, mint egy faék!

– Mesebeszéd!

– Gondolj, amit akarsz! Amúgy meg nem kell pelenkára költened. Az ő családjában szinte mindenki elérte aktív élettel a száz évet. A nagyapja meg is fejelte egy évvel. Ha nem talál ki magának új hobbit, és nem szenved motorbalesetet, talán még ma is élne.

– Hogy mit csinált százegy évesen?

– Motorozott az erdőben, és összeütközött egy vaddisznóval. Pontosabban őt ütötte el egy vaddisznó. A malacait védte, ő meg túl gyorsan ment.

– Százegy évesen?!

– Igen, és még jogsija sem volt! Mert a háziiorvosa nem hosszabbította meg neki. Kapott is érte, másfél év felfüggesztettet.

– Miért, mert jogosítvány nélkül vezetett, vagy mert belehalt?! Na, ne vetíts!

– Nem! Ez még jóval azelőtt történt. Akkor volt kilencvennégy, amikor a doki azt találta neki mondani, neki már lassan járókeretre kéne gyűjteni, nem pedig motorra! Az meg felakasztotta a ruhafogasra, csak hogy bizonyítsa, van még ott Kraft. A háziiorvosa zokon vette, és feljelentette hivatalos személy elleni erőszak miatt.

– Ez most komoly?

– Persze, különben nem mondanám. Amúgy marha nyugodt pasi volt, csak nem szerette, ha tiszteletlenül viselkednek vele.

– Jézusom! – futott át agyán egy gondolat.

– Nem, Jézusnak ehhez nem volt semmi köze sem! Bíróság ítélte el, és röhögtek ítélethozatal közben.

– Miért érzem úgy, hogy te össze akarsz boronálni minket? Mi vele a célod? Mit akarsz elérni ezzel?

– Azért érzed úgy, mert így van! Mi a céloom? Nincs vele céloom. Mit akarok elérni ezzel? Talán csak mindketten megérdemelték még egy esélyt. Egy jobb életre, mint amit idáig kaptatok. Ha jól sejtem, te sem voltál túlzottan szerencsés! Vagy tévedek?

– Fogd fel végre, mi soha nem leszünk egy pár! Nem érdekel, mennyit örökölt a nagyapjától, az sem, hány cége van, vagy van-e vaskos bankszámlája, van-e háza, nyaralója a tenger mellett, vagy három hajója! Nem érdekel!

– Akkor jó, mert egyik sincs neki a felsoroltakból. Legalábbis, amíg még együtt éltünk, nem volt neki! A házat, ahol él, bérli; és ha jól tudom, a bankszámlája tök üres, mert mindent erre a kis magyarországi kiruccanására költött, ami megmaradt neki, miután már nem voltunk egy pár. Melője most éppen nincs, csak él bele a világba.

– Nekem más irányú terveim vannak! Ő csak egy barát, akinek a jóindulatával én jelenleg igencsak visszaélek.

– Tudom, és ő is tudja. De így jó neki és neked is. Mindenesetre, gondold át! Nem sok ilyen ember rohangál az utcán, szabadon! Ha nem vigyázol, lecsapják a kezedről!

– Na, ha így lesz, akkor legalább békén hagysz az összeesküvés elméleteiddel.

– Te tudod, a te életed.

– Ezzel egyetértünk! Amúgy, honnét tudsz te ennyi mindent, ha nem is találkoztok egymással?

– Elmond mindent. Gyakran beszél rólad is, meg úgy általában mindenről, ami történik vele. Még azt is tudom, hogy a földbe dőngölte, mielőtt lekaptad volna.

– Ezt mesélte? Lélegeztettem! Nem pedig lesmaciztam!

– Tudom. Csak húzlak egy picit.

– Hát, nem volt vicces! Amúgy ti valóban kibeszéltek engem?

– Nem egészen. Amikor beszél velem, én soha nem válaszolok neki. Csak meghallgatom.

– Ez nem túl barátságos! Nem sértődik meg? Amúgy meg nem azt mondtad, nem találkoztatok már több mint egy éve?

– Nem, nem sértődik meg. Tudnia kell: mi már külön utakat járunk, két külön világban létezünk. Amúgy meg pont neked kell magyarázzam, hogy manapság vannak más kommunikációs eszközök is, mint a személyes kontaktus?

– Azért ez akkor is durva! Soha egyelten szóval sem válaszolsz neki? Mégis mindent elmond neked?

– Jó nagy balek, mi? Én már mondtam neki, amikor még együtt voltunk. Miért nincs legalább egy vagy két barátnője? Mint minden férfinak, akinek átlagon felüli a libidója. De nem, hűségese a szentem.

– Aha. Értem. Ezért akarsz vele összehozni, hogy végre leszálljon rólad!

– Nincs rajtam! És mi már nem vagyunk egy pár! Nem is lenne már lehetséges. Miattam nem, én már tovább léptem. Kösz. Talán csak törleszteni szeretnék neki, mert megérdemli. És mert te is megérdemled, hogy valaki királynőjeként tekintsen, kezeljen.

– Ne, ezt ne! Én nem vagyok befolyásolható! Mit értesz az átlagon felüli libidó alatt?

– Nocsak, kíváncsivá tettedek?!

– Nem, csak pletyizünk. Mi nők. Kibeszéljük a férfiakat, ennyi. De, ha nem akarod, akkor nem gond.

– Oh, dehogynem. Nagyon ott van a topon. És ezt most nem azért mondom, hanem mert tényleg jó volt vele a szex.

– Akkor miért hagytad ott?

– Így alakult, hibáztam és ott kellett hagynom. Ennyi, de vele mindig nagyon jó volt minden együttlét. Szereti az előjátékot, nagyon is. Amúgy ugyanúgy elsül öt perc alatt, mint minden férfi, aki kicsit is figyel a nőre. – Ezen a ponton Beáta kis hatásszünetet tartott, mintha emlékeibe révedt volna. De Júlia érdeklődése nem csitult a téma iránt. Régen, nagyon régen beszéltek ki barátnőikkel egymás nemi életét.

– Ne csigázz, meséld tovább!

– Na, jó, miért ne. De neki erről egy hangot sem! Megértetted?! Semmit sem, sőt, mi nem is ismerjük egymást! – Júlia kicsit gondolkozott. Végül is érti, miért nem akar találkozni volt férjével. Hibázott és továbblépett. Tovább kellett lépnie. Talán egy szerető teherbe ejtette? Netalán meg is szülte a babát, és most nem akar a volt férje szeme elé kerülni? Lehet, sőt, így van értelme a dolognak. A lelkipurításnak, amit volt párja iránt érez. Igen, valószínűleg egy be nem tervezett zabigyerek lehet itt. És így érthető, miért kerüli a volt párját.

– Rendben. Legyen, ahogyan szeretnéd. Nem mondom meg neki, hogy itt jártál. De ha rákérdez, nem fogok neki hazudni!

– Oké, legyen így. Ha rákérdez, itt jártam-e, természetesen elmondod neki az igazat. Amúgy, ez a mi kis titkunk marad. Nem várom el, hogy hazudj neki.

– Nem is tenném!

– Elmúltál már tizenennyolc? Ez a téma igen sikamlós lesz! És nem csak nekem, aki átélte, hanem annak is, aki hallgatja.

– Vicces, nagyon humoros vagy. Ha tudni szeretnéd, már huszonhárom vagyok. És sajnos több partnerem volt, mint kellett volna.

– Nem mondd! Tizenkilencnek, max. húsznak néztelek. Nem többnek.

– Igen, ezt már máshonnan is megkaptam. És ezen az sem segít, hogy egy méter hetvennyolc a magasságom. Mutassam meg a személyimet?

– Nem, nem kell. Elhiszem neked. Mit értesz ezalatt, hogy a kelletténél több partnered volt?

– A férfiak csak dugni akarnak. Ahogy mondtad, öt perc és mindegyik elsül. Utána, csak egy tárgy vagy, amit birtokolnak, vagy egy megoldandó probléma, amit valahogy el kell sikálni. De még egy olyanval sem találkoztam, akinek valóban én kellettem volna. Nem voltak olyan sokan. De ha így nézzük, akkor ugye egy is sok.

– Mégis miért gondolod, hogy az a szám, amire gondolsz, túl sok?

– Összesen öt pasim volt. Öt név a naptáramban, amit szívesen elfelejtenék. Szerelem, amellyel odáig eljutottunk. Legalábbis akkor azt hittem, szerelem.

– És utólag jöttél rá, egyik sem volt az! Majd jött a pofára esés.

– Igen, valahogy úgy. De azt mondtad, most te mesélsz, nem én!

– Valóban. Szóval szereti az előjátékot, nagyon is. Talán jobban is, mint a férfiak általában. Szereti, ha fel tud húzni, felfeszíteni. Annyira, hogy te akard őt letámadni. Te akard őt megerőszakolni, leteperni, magadévá tenni. És a keze, ohaa. Nagyon tudja használni, minden téren. Először simogatni kezd, lassan óvatosan, egyre intenzívebben. És ne rögtön csöcsörészésre vagy puncsi tapizásra gondolj. Amikor veled van, úgy érzed, valóban te vagy az, aki körül forog a föld, a nap, a világmindenség. Valóban akar téged, de nem csak addig! Jóval tovább kellesz neki. Nem használja a testedet, hanem egyesül vele.

– Jóval tovább? Ez mit jelent?

– Figyel rád! Figyeli a reakcióid, olyan, mintha az érzéseid keresztülhaladnának az ő agyán is. Előbb tudja, mit szeretnél, nem tudatosan, mint te magad.

– Jó, de mégis mennyivel bírja tovább?

– Jaj, te lány! Hát, nem a mennyiség itt a fontos, hanem a minőség! Amúgy egyszer kíváncsiságból én is kipróbáltam. Három órán át volt harcra kész, amikor is feladtam.

– Kamuzol! Ezt ugyan el nem hiszem!

– Pedig így volt. Amúgy az együttléteink átlagban a fél és az egy óra között volt, bár ennek semmi jelentősége nincs. Ez mindig rajtam múlt, nekem mikor jött össze.

– Ez már kissé hihetőbb, bár így is bőven a nagy átlag felett van.

– Mármint a második, néha a harmadik is.

– Na, ne! Ez azért tényleg durva!

– De! Én mindig csaltam! – Beáta kicsit megint magába révedt, és halványan elmosolyodott. – Ő tudta ezt. Tudta, hogy szeretem elhúzni, de sohasem volt ez probléma.

Ötödik fejezet

András megérkezett régi otthonába, Németországba. Hazaérkezett. Kutyái, mind a három és fél, hangos tutulással, már majdnem sírásba vegyülő vonyítással üdvözölték. Maguk alá vizelve örömeükben. Gyermekei és párjaik nem voltak otthon. Délelőtt vagy dolgoznak, vagy iskolában vannak. Hiába no, bőven húszon felül van mind a három. Jó is volt ez így. A kutyáinak nagyon örült, de nem igazán szeretett volna bárki mással is találkozni. Tudta, a lánya bármikor hazaérkezhet az egyetemről. Miután a hűségese ebek lenyugodtak, átment a szomszédos faluba. A helyi lottózóba bement, és elkérte az ezer eurón felüli nyeremények kifizetésére szolgáló telefonszámot. Már több mint egy éve megnyerte az akkori euró jackpot főnyereményét. Százhuszonnégy millió eurót. Akkor, hirtelen örömeiben vett egy vadonatúj sportautót a feleségének a megtakarításaikból. Feleslegesen! De ezt akkor még nem tudhatta. Hatalmas pofont kapott az élettől és a kedvesétől. Szinte azonnal, a hivatalos hercehurcák után, elhagyta a családi otthont, sebeit nyalogatva. Mint egy kivert kutya, megsemmisülve.

Ki sem váltotta a szelvényt, nem is foglalkozott vele. Egyszerűen nem érdekelte. Feleslegesen érezte magát, haszontalannak. Három éve volt rá, hogy kiváltsa azt. Legalábbis itt, Baden Württembergben annyit adnak. A család, aminek már több mint egy éve fizikailag nem volt a tagja, el akar utazni egy hónapra nyaralni. És most kellett valaki, aki vigyáz a kutyákra és a macskákra. Így összeköthette a kellemet, a hasznossal. Amúgy is, igencsak fogytán volt a pénze. A számlája szinte kongott az

ürességtől. De nem akart itt maradni! Még akkor, amikor az események történtek, kivett a közelben egy kis lakást. Azt azóta is bérlí. Oda nem viheti az állatokat, hát elviteti őket abba a budapesti ingatlanba. Ezért csináltatta meg a kerítést is, hogy ne legyen gubanc. Épp időre érkezett vissza, amikor megérkezett a transzport cég. Leegyeztette velük az időpontot. Két hét múlva, hétfőn reggel nyolcra jönnek az állatokért. Négy kutya és Csipike, az óriásmacska. Felvették az adatokat, aláírta a szerződést, és fizetett egy összegben. Kapnak nyugtatót, és három órán belül megérkeznek Budapestre, a reptérre. Addigra neki már otthon kell lennie. És vele lesznek két hónapig, szeptember elejéig. Akkor ugyanúgy visszaszállítják őket. Mielőtt bárkivel is találkozhatott volna, elment a bérelt kis lakásba. Előtte írt egy üzenetet, és a konyhai asztalon hagyta. Tudta, a lánya nem fogja annyiban hagyni, és azért is találkoznia kell velük. De most ezzel nem foglalkozott. Elég sok lett az el nem intézett intézni való, amik felgyűltek az elmúlt évben.

Júlia és Bea ma is találkoztak a budai villában, és estig beszélgettek. Mindenről, ami csak szóba kerülhetett. Júlia nem akart beszélni saját helyzetéről, családjáról. A szituációról, amibe akaratán kívül belekerült. Bea egyszer sem kérdezett rá. Már-már fura volt a számára, amiért ezt a témát Bea kínosan kerülte.

- Csinálok valamit vacsorára, kérsz te is? – kérdezte Júlia.
- Nem, köszönöm, nem vagyok éhes.
- Te sem eszel este öt után?

- Oh, dehogynem, csak most nem vagyok éhes.
- Andris sosem eszik öt óra után. – Bea picit hosszabban nézte Júliát. Talán még sikerülhet neki a terve, talán össze tudja hozni őket. – Valami rosszat mondtam?
- Nem, ahogy, csak aranyosak vagytok. Tényleg összeilletek.
- Ezt már megbeszéltük! – nézett rá a lány vádlón.
- Tudom, bocsí. Tényleg nem vagyok éhes. És hidd el, hatalmasakat szoktam zabálni, de csakis éjjel, vagy késő este.
- Akkor csinállok neked is, és a hűtőben hagyom.
- Semmi szükség rá, csináltam már magamnak délelőtt.
- Miért nem engeded, hogy ránézzek? Az egyetem mellett a kórházban dolgozom segédápolóként. Valamicskét értek hozzá. – Nézett rá Bea még mindig bekötözött jobb kezére.
- Mert már bekentem Bepanthen Plus krémmel, és nem olyan vészes. Amúgy meg nekem is egészségügyi végzettségem van, jó pár év szakmai tapasztalattal.
- Oké, te tudod. Nem akarok belemászni a dolgaidba. – Valami nem volt tiszta Beában, és ezt érezte már az elejétől fogva Júlia. Majd holnap kideríti, vagy később. András csak két hét múlva lesz itthon. Itthon! Kezdi megbolondítani ez a nő! Lassan már maga is úgy beszél, gondolkodik Andrisról, mintha a párja lenne. Tessék, már megint! Magában róla ábrándozik, ráadásul becézi! Andris!

– Elmentem tusolni. Ma korán lefekszem, holnap sokat kell autóznom. Jó éjt, Júlia!

– Jó éjt neked is! – Amíg a vacsoráját összedobta, folyamatosan ez a gondolat járt a fejében. Valami itt nem stimmel! Amikor hazajött, ő már itt volt! De nem látott a parkolóban egy idegen autót se. Megette a vacsoráját, de csak nem hagyta nyugodni a gondolat. Bea azt mondta, sokat kell autóznia. Sötét volt már, amikor is lement a ház elé. – Tudtam! Itt nincs egy idegen autó se!

Hirtelen ötlettől vezérelve a távirányítóval kinyitotta valamennyi garázs ajtaját. Még sosem járt lent azóta, hogy ideköltözött. Az automata kapuk, alig hallhatóan, vánszorogva tűntek el a falba süllyesztett rekeszükben. Kinyílt mind a négy garázs, és meghűlt benne a vér a rémülettől. Az első üres volt, a másodikban néhány lepedővel letakart motorbicikli. A Harmadikban egy fehér sportautó, szintén lepedővel letakarva. Ezt nem ismerte, ez lehetett Beáé. És a negyedikben, rémületének tárgya. Az ezüstszürke Mercedes AMG! Megnyomta a bezár gombot, és kétségbeesetten rohant fel a telefonjáért. Az hosszan kicsengett, de nem vette fel senki sem. Andrást hívta. Harmadszor próbálkozott, mire sikerült neki elérni. Addigra már fel-alá járkálva próbálta magát nyugtatni, figyelmét elterelni. Egyszer Andris azt mondta neki, volt felesége nem teljesen normális, ha begőzöl, veszélyes! A félelemtől már majdnem sírt, amikor beleszóltak a telefonba.

– Szia. Nem tudsz aludni? – Hatalmas kő esett le szívéről, ő az, és nincs semmi baja sem.

– Szia, csak nem tudtam hol vagy, megérkeztél-e, és kicsit megijedtem. – András elmosolyodott a vonal másik végén. Jólesett neki, hogy aggódik érte Júlia.

– Minden rendben. És veled? Olyan zaklatottnak tűnsz, a hangod... Történt valami, ami miatt aggódnom kellene?

– Nem! Minden rendben, csak megijedtem, és tudni akartam, rendben vagy-e? – Júlia érezte, ezt most alaposan túlgondolta. Úgyhogy nem is akart kitérni a részletekre. – Csak valami hülyeséget álmodtam, ennyi.

– Az jó, ha már velem is álmodsz! Remélem, nem daraboltál fel álmodban? – Nevetett a vonal túlsó végén.

– Marha! Csak aggódtam! És most, hogy látom, jól vagy, már le is raklak. – Júlia érezte, újabb hibát követett el. Olyan érzéseket árult el, amikről ő maga sem tudott idáig.

– Nincs semmi gond. Hamarabb végzek, mint gondoltam. Ja, igen, a kocsit otthon hagytam, ne lepődj meg rajta. Visszavittem a fogadott fiam motorját, már nagyon hiányolta. Ha kell az autó, el is viheted. Használd csak nyugodtan. Kulcsok a szokott helyen, iratok a kesztyűtartóban.

– Köszönöm, megvagyok nélküle is. Mikor jössz haza? – Bammm! Ezt megint nem kellett volna, de már késő! Mégis úgy tűnik, nem vett észre semmit se.

– Szerintem még négy-öt nap, és készen vagyok minden elmaradt dologgal. Már elfeledkeztem róla, milyen gyorsan lehet itt ügyeket intézni.

– Rendben, akkor hagylak is. Jó éjszakát!

– Neked is. Jó éjt! – András nem nagyon értette ezt az egész dolgot. Júlia hangja igen zaklatott volt. El is döntötte, utánajár a dolognak. Talán valaki felbukkant a múltjából. Esetleg megint visszajött az a Havasi gyerek? Hmm...mindenesetre elég hamar reagálni akart rá.

Rövid keresgélés után, talált egy magánnyomozó irodát, egészen jó ügyfél értékelésekkel. Este fél tíz, de azért megpróbálja. És felvették. Elmondta, hogy aggódik, és hogy jelenleg nincs az országban. A körülményeket is, és, hogy valamit érez, ami nem a megszokott. Röviden rákérdezett az árszabásukra, még bőven belefért. Átutalt telefonon azonnal ötezer eurót, így komolyan vették.

– Még ma este valaki ránéz a hölgyre! Kicsit utánanézek én is, nincs-e valami, ami rizikó lehet.

Dr. Bartai Zsolt magánnyomozó magabiztos fellépése megnyugtatta. András megtette, amit most megtehetett. Pedig senki sem kérte rá, és így már kissé nyugodtabban feküdt le aludni.

Két utcával arrébb, este fél tizenegykor, egy fekete, elsötétített terepjáró mellől felszállt egy kisebb drón. Pont akkora, amit még nem kellett bejelenteni, de még elbírt egy többfunkciós kamerát. Éjjellátó módban, majd infra- és hőkamerával is körberepülte a budai villát többször is. A kertet és a környéket is végigpásztázva. Pincétől a padlásig, a garázsokig, mindent. Amikor kész volt vele, felhívta a megbízóját, munkaadóját.

– Minden tiszta. Csak egy személy tartózkodik a villában, és a hozzá tartozó területen. A szomszédos házakban is minden rendben. A garázsban lévő járművek mind hidegek.

Egyik sem volt elindítva több mint három napja, a bennük lévő komputer szerint. Mi legyen?

– Tudsz maradni éjszakára?

– Persze, nem gond, de itt semmi mozgás.

– Nem baj. Az ügyfél aggódott és előre fizetett. Nem szeretnék kellemetlen meglepetést.

– Keressem fel a célpontot?

– Nem, semmiképp. Maradj láthatatlan. Inkognitóban szeretné az ügyet rendezni.

– Csak nem találtál valamit? Úgy látom rákattantál az ügyre.

– De, igen. Majd még beszélünk róla. Egyelőre csak ennyi volt a felkérés.

Másnap reggel Júlia friss kávé illatára ébredt. Beát nem látta sehol. A hűtőszekrény ajtaján csak egy mosolygós ajtómágnest talált, és előkészítve mindent reggeli kávéjához. Percekkel ezelőtt folyhatott ki a kávé, mégse látott senkit se. Ja, igen. Mondta is, mennie kell. Akkor viszont épp csak elkerülték egymást. Kilencre volt megbeszélve a kórházban, hogy beugrik az egyik kolléganőjét helyettesíteni. Már nincs egyetem, hisz vége a szemeszternek. Úgyhogy ráér, a plusz pénz meg mindig jól jön. Csörgött a telefonja, András hívta. Bedugta a fülébe a dumagépet és felvette a telefont.

– Szia, hogy aludtál? – Júlia kacagott.

– Tényleg ezért hívtál?

– Igen, tegnap feszült voltál nagyon, és aggódtam érted. – Akkor hát, mégis észrevett valamit! A lány gondolatai, hirtelen átrágták magukat a tegnap este történeteken.

– Semmi gond, csak kicsit megijedtem. Csak egy buta álom volt.

– Akkor jó. Én meg kezdtem azt hinni, hiányoznak a napi beszélgetéseink. – Júlia kezében megállt a kávéscsésze! – Most Andris udvarol nekem? – gondolta magában. – Persze, hogy hiányoznak! Majd ha hazajössz, bepótoljuk. – És már megint! Mit csinálok?! Úgy viselkedem, mint egy tudatlan szerelmes fruska! Hideg fej! Hideg fej! – gondolta ismét kimondatlanul.

– Akkor jó, mert nekem is. Ahogy végzek, indulok. Remélem, nem félsz a kutyáktól?

– Jézusom, remélem, most nem egy kutyát kapok tőle?! Bakker, te lány, ezt nagyon elszúrta! Tényleg belém esett! – gondolta Júlia. – Nem, de eszedbe se jusson idevenni egy kutyát! Egyébként voltak kutyáink. Nem félek tőlük – válaszolta immár hangosan a férfinak.

– Dehogyan, hová gondolsz?! Csupán a család elutazik nyaralni, és két hónapra bevállaltam a kutyákat.

– Kutyákat?

– Igen, három és fél kutya.

– Jézus, Máriám. Három és fél? Az egyik nincs meg deréktól lefelé?

– De, csak annyira kicsi, hogy nem értem, hogyan lehet kutyának nevezni?! A héten reggeles vagy?

– Nem, csak kisegítek. Mivel nem vagy itthon, bevállaltam a hétvégét. Jobb, mint egyedül lenni – válaszolta, majd gondolatban folytatta. – Már megint. Miért nem figyelsz oda jobban! Ő nem a férjed, nem a barátod! Bea, ez a te bűnöd! Te tetted a bogarat a fülembel!

– Akkor jó. Este felhívhatlak? Otthon leszel?

– Persze.

– Arra gondoltam, mindennap hívhatnálak. Megszoktam már, hogy kitárgyaljuk a napunkat.

– Kilenc után már nyugalom van, akkor hívj! De most mennem kell, mert tényleg elkések. Puszi, szia!

– Szia.

Júlia nem hitte el, amit hallott! A saját hangján, a saját szájából kicsúszva! Puszi!! Magába roskadva leült a konyhaszékre. Nem! Ez így tovább nem mehet. Kell egy külsős, akivel ezt megbeszélheti! Délután kettőkor átadta a műszakot. Bejelentkezett egy gyermekkori barátnőjének nagymamájához. Beszélni szeretne vele. Négyre hívta magához a néni.

Reggel, amikor Júlia kilépett a villából, nem vette észre azt az autót, ami messziről figyelte egészen addig, míg fel nem szállt a buszra. A megfigyelő mára végzett. Elővette a telefonját és jelentést tett.

– Jó reggelt! A célpont elhagyta a házat. Rajta kívül egészen mostanáig se ki, se be senki.

– Rendben volt minden?

– Igen. Azaz, hogy tudd meg, kérlek, milyen kávéfőzőt használnak! Valami ott nem volt tiszta.

– Mire gondolsz?

– Reggel lefőtt egy adag kávé. Viszont nem volt ott senki sem, aki lefőzhette volna a thermo kamera szerint! A célpont fent aludt.

– Talán előre be volt állítva?

– Igen, erre gondoltam én is. Lényegtelennek tűnik, mégis jó lenne, ha rákérdeznél.

– Rendben, meglesz. Még valami?

– Nem, semmi.

– Akkor kellemes pihenést.

– Köszönöm. Te se aludtál, igaz?

– Nem. A pasi ráérezett valamire. Elég kacifántos az ügy, azt gondolom, ennek még lesz folytatása.

Ha Júlia átbuszozik a városon, egy picit korábban fog odaérni, de nem baj. Mehetne András autójával, de azon a környéken nem akar parkolni egy ilyen luxusautóval! Még a végén történik valami a kocsival, és akkor

magyarázzkodhat. Jobb ez így, majd beugrik a virágoshoz. Vesz egy kisebb csokrot, és így az időt is elüti. Így is tett.

– Katica néni! De rég láttam. Úgy örülök!

– Hát még én, fiam. Nagyon féltem, hogy veled is történt valami. Még nem volt lehetőségem, így hát, most élek vele. Nagyon sajnálom a szüleid, őszinte részvétem, kicsikém! Már eltelt ugyan tíz év, mégis jobb később, mint soha!

– Köszönöm szépen, Katica néni! Bár még gyerek voltam, mégis olyan, mintha tegnap lett volna.

– De legalább te túlélted, fiam! Istennek dolga van veled. Hát, tessék rá odafigyelni! Mondd kicsikém, mi bánt? Mit tud neked ez a vén bolond anyóka segíteni?

És Júlia elmesélt neki mindent Andrásról. Mindent, ami azóta történt, hogy először meglátta. Öreg este volt már, mire végzett. A nénje nem is engedte haza. Mondván: erre aludni kell egyet! És tisztességes lánynak ilyenkor ezen a környéken semmi keresnivalója az utcán! Így is lett. Reggel aztán továbbhallgatta a leányt, miközben főzte az ebédet. Majd megebédeltek.

– Na, te jány’, akkor hallgasd meg egy bolond vénasszony tanácsát! Tetszik vagy sem, szereted őt! És ő is szeret téged, és te vagy a hibás emiatt! Mégis mit gondoltál? Fél éve egymás gondolataival keltek, fekszetek, és ez nem hagy nyomot rajtatok?! Tulajdonképpen ti együtt éltek azóta, hogy megismertétek egymást!

– De hát, az apám lehetne!

– Lári-fári! Bolond lyukból bolond szél fúj! Mégis mit gondolsz, Pista bátyád hány éves volt, amikor elvett? Nem voltam tizenöt! Ő meg harminchárom! Tizenhat éves se voltam, amikor már az esküvőnket tartottuk, és nem volt gond, megvárta, míg eljött az ideje. Az első gyermekemet huszonkét évesen hoztam a világra. Most, hetvenhét évesen sem bántam meg azt a majd' ötvennégy évet, amit sikerült együtt leélnünk!

– De hát, mit szólnak az emberek?

– Akkor mit szóltak az emberek, amikor egy árván maradt leányt kiforgattak mindenéből? És az utcára hajítottak?! Az nem volt gond az embereknek?! Persze, hogy nem! Mert csak megszólalni tudnak, amikor segíteni kéne, elfordulnak!

– Akkor, mégis mit kéne tennem?

– Semmit sem kell tenned fiam, csak fogadd el a sorsodat! És nézz szembe vele! Ha csak egy évet is leélsz vele felhőtlen boldogságban, már az is több, mint amit a szüleid halála óta kaptál a sorstól! Hagyd megtörténni, ne erőltesd! Tedd azt, ami neked jó! És szülj neki egy-két lurkót! Ezzel megmentitek egymás életét. Te úgy tudod, nem gazdag ember. A volt felesége is ezt állítja! Akkor ez valószínűleg így is van. Na, nem biztos, így is marad! Csak motiváció kell a férfiembernek, legyen kiért élnie, és lehozza a csillagokat is neked. Azt tudd meg, a szerszáma működik-e még?

– Az exe szerint azzal nincs gond, sőt. Túlzottan is működőképes!

– Akkor meg, mi a gond? Hiszed vagy sem, minden férfi csúnya! Csak egy fokkal szebbek az ördögnél, de nem mindegyik jó ember is! Meg aztán, szebb már te sem leszel!

Lassan az idő vasfoga beléd harap. Ha már hasas vagy, pillanatok alatt leamortizál a gyerek. Ha jóképű és fiatal a pasas, akkor félhetsz, mikor dobbant mellőled. Ha csúnya és öreg, akkor a kutyának se kell majd.

– Gyerekei vannak!

– Na, látod! Azoknak meg már párjaik! Tehát felneveli őket, nem szörik meg a felelősség elől. Neki dolga ott már több nincs!

– Katica néni, úgy érzem, nagyon rá akar beszélni!

– Persze, hogy rá, édes fiam. Ha a helyedben lennék, én már rég a lábaim közé kaptam volna, kifacsarva belőle a szuszt is! – a nénje nagyokat nevetve fejezte be a mondatot. – Szép jány’ vagy, fiam. Magas, jó alakú, okos és kedves! A férfiak döglenek az ilyenért! De kevés köztük az, aki meg is érdemel! Csak ne add magad olcsón! Akkor szép életed lesz. Nem gazdag, na és? Egy férfinak három dologra van szüksége! Kajára, szexre és megbecsülésre. Ha ezt a hármat biztosítod számára, lehozza neked az égből a csillagokat is! Lesz, ami motiválja! Te leszel az. Nincs pénz! Most nincs, mert céltalan! De, amikor volt célja, pénze is volt! Aztán meg a szüleid mire mentek azzal a rengeteg sok pénzzel, amit megkerestek? A mai napig nem hiszem el, hogy baleset volt az a baleset.

– Átgondolom, Katica néni. – Mosolyodott el a lány, és mosolya mögött komolyan el is gondolkozott rajta. – De jó is lenne mindennap biztonságban felébredni valaki mellett, aki igazán szereti. És akit ő is szeret. De jó lenne érezni, hogy egy élet kezdődik, fejlődik benne. De jó lenne elfeledni a múltat és boldogan élni a mának. Valaki mellett, valakiért.

Hatodik fejezet

Dr. Bartai Zsolt magánnyomozó jól gondolta. Átküldte Andrásnak a kiderített anyagot, összefoglalva benne a tényeket, okokat és okozatokat. Véleménye szerint a lány, már nincs veszélyben. Már mindenét elvették, vagyonából kiforgatták. Nincs, nem maradt semmije sem. Jogilag sem lehet tenni semmit sem. Így nincs már a figyelem középpontjában, nincs, mi fenyegetné. András elolvasta az összefoglalót, aminek minden pontja alá volt támasztva közvetlen vagy közvetett bizonyítékokkal. Tényleg profi munka lett. Elővette mobilját és tárcsázott. Dr. Bartai Zsolt magánnyomozó szinte azonnal felvette a telefonját.

- Szervusz, kérlek! Szép munka.
- Köszönöm, de nem az én érdemem. Annyira egyértelmű az ügy, hogy kiveri az ember szemét.
- Lehet tenni valamit? Mármint jogilag.
- Nem, már semmit sem. Hacsak nem a nagynénit börtönbe küldeni, de körülbelül ennyi. A vagyon már teljes egészében elűszott. A nagynéni is a csőd szélén van, már csak kirakatban gazdag.
- Ha jól értettem, a lány szüleit megölték, balesetnek beállítva. Felvették az életbiztosítást utánuk, amit nem is lehetett volna, csak a lány huszonnegyedik életéve után. A vagyonából a nagynéni kiforgatta, egy ügyvéd segítségével. Aki a nagynénit is átverve lelépett a teljes örökséggel. Beleértve az ingó és ingatlanok értékét is. A villa, amit

bérlek, az övök volt, és a lányt azelőtt dobta ki az utcára fél évvel, mielőtt hozzám beköltözött. A teljes öröksége, tíz évvel ezelőtti árfolyamon tizennégy millió eurót tett ki.

– Igen, dióhéjban ennyi lenne az ügy.

– Hű, ez nem semmi! Mindig ilyen gyorsan intézitek?

– Igyekszünk, de nem. Viszont itt annyira egyértelmű minden, még csak arra sem vigyáztak, hogy alapvető bizonyítékokat eltüntessenek!

– Tehát van a bűnbandának kapcsolata a rendőrséggel!

– Nem, szerintem ők nincsenek benne. Jóval magasabb szintű ez a kapcsolat.

– És felderíthető?

– Minden felderíthető! Csak pénz kérdése, és megfelelő szakértelemé, a megfelelő helyen. Viszont, mint mondtam, nem látok esélyt rá, hogy ebből bármit is visszaszerezzen bárki is. Vagy jogilag elégtételt kapjon.

– Értem. Tehát felderíthető.

– Igen, az. De elég hosszadalmas lesz és elég drága. És ebből se te, se más nem fog tudni semmit sem visszaszerezni. Vesztett ügy. Nekünk jó üzlet, de körülbelül ennyi!

– Ezzel ne törődj! Megkérlek rá, küldj át egy árajánlatot és egy szerződés tervezetet! Ez utóbbit aláírom, de nem szeretnék neked ebből példányt adni. Sőt, azt sem szeretném, ha a nevem és elérhetőségem bárhol is megjelenne.

– Értem. Ez csak előrefizetés esetén tud működni, de tud. A telefonszámokat meg már évek óta nem írom le, hanem megjegyzem. Úgy gondolom, három hónapra lesz szükségem, esetleg négyre. Öt, maximum hat emberrel. Ez alsó hangon is húsz-harminc millió, plusz költségek. Úgy gondolom, kilencvenezer euróból meg tud állni.

– Részemről rendben. Ma már nem fog menni, de holnap délután igen. Elintézem az utalást. Találd meg kérlek a bűnösöket! Tudni akarom, kinél kötött ki Júlia öröksége! Annak milyen ingó ingatlanjai és számlái vannak. Kik és milyen mértékben felelősek, bizonyíthatóan, és azoknak miyük van? Amit pénzzé tudnak tenni! A többi az én dolgom.

– Ugye nem akarsz valami örültséget csinálni?

– Nem, ne aggódj! Hisz te mondtad: vesztett ügy. Te vagy a nyomozó! És ha vesztett kutyák farkája sarokba szorít, akkor a legnagyobb hiba, ha valaki bottal a kezében hadonászni kezd! Nem, ezt nem szabad csinálni.

– Akkor, mégis mire készülsz?

– Közéjük kell a koncot hajítani. Akkor majd egymást elintézik. És az utolsót, amikor már kellően kifáradt, agyonütni. Egyetlen jól irányzott csapással! – És ezt nem csak mondta, hanem komolyan is gondolta András!

Végre kezdte érezni, él, ereiben a vér ismét pezsegni kezd! Meg akarta védeni Júliát, holott nincs hozzá semmi köze sem! Vissza akart vágni helyette is! Nem is igazán a lány, hanem saját maga miatt! Halántéka ismét lüktetni kezdett, mint anno, amikor azokat a bonyolult üzleti tranzakciókat csinálta, és elgondolkozott, vajon miért viselkedik úgy, mintha Júlia az övé lenne?! Csak az övé!

Bea már várta Júliát. Az jókedvűen, már-már boldogan huppant le mellé a fűbe.

– Mi jót csinálsz? – Júlia látta kezében a könyvet, mégis megkérdezte. Igazából csak beszélgetni akart Beával, hisz amióta András távol van, mindennap találtak valami kibeszélni való témát.

– Frei Tamás sorozat utolsó könyve. Próbálom befejezni. Sikertelenül, már több mint egy éve!

– Zavarlak?

– Jaj, dehogyis, te lány! Unnám is magam nélküled. Igazából már rég elmentem volna, ha nem lennél itt.

– Felborítottam a terveid? – Júlia szemei örömittasan csillogtak.

– Mondhatjuk, de mindegy is, mert ma elmegyek! – Júlia meglepődött, és kissé alábbhagyott a lelkesedése. – Ne nézz rám ilyen kiskutya szemekkel! Megmondtam, Andrással nem akarok találkozni! És ő holnap már itt lesz.

– Miért nem tudtok kibékülni? De most komolyan? Olyan jókat beszélgethetnénk!

– Ez egyszerűen nem lehetséges, miattam nem. De ezt már elmondtam neked. Amúgy meg ti ketten már egy pár vagytok az égiek szemében!

– Már megint kezdted? – Júlia lemondóan forgatta szemeit.
– Semmi esélye sincs a dolognak!

– Ez csak a te fejedben van így, kislány! Szeret téged és te is szereted őt! Az a kis testi hibád, amit úgy szégyellsz mindenki előtt, az semmit sem fog jelenteni a kapcsolatotokban! Semmit! – Júlia jókedve hirtelen eltűnt! Fagyossá vált a levegő körülöttük!

– Te erről honnét tudsz?!

– Ugyan már, hisz egy fedél alatt élünk te és én is.

– Sohasem láthattál még csak ujjatlan pólóban sem! – Bea szemében zavarodottság és kényelmetlen érzések tömkelege tükröződött vissza.

– Igaz, most lebuktam! Sajnálom. – Tekintetéből látszott, valóban sajnálta, nem így szeretne volna ezt az egész szituációt.

– Honnét tudsz róla?! – Júlia kérdése egyenes és határozott volt!

– Az égési osztályon láttam a gyermekkori fényképeid. Amikor a kezemmel bementem a kezelésre.

– Az orvosi titok! Nem beszélhettek róla neked! Senki sem!!

– Nem is kellett. Rád ismertem. Egy majd' tíz éves fénykép két orvossal és három nővérkével ki van függesztve a falra. A te vonásaiddal, és én felismertelek! Ezek szerint valóban te vagy a képen? – Bea hazudott, sohasem volt azon az égési osztályon kezelésen! Sőt, semelyiken sem!

– Igen, azon valóban én vagyok! – Szemeiből végtelen szomorúság és fájdalom sugárzott. – És valóban megégett a hátam és a hasam is, amikor a szüleim meghaltak. Másfél

évet töltöttem az égési osztályon, és sajnos nagyon csúnyák lettek a hegeim.

– És ezért mentek tönkre sorra a kapcsolataid? Ezért nem akarsz randizni sem?

– Mondjuk úgy, volt hozzá köze. Soha senkivel nem kezdtem kapcsolatot azelőtt, hogy ne mondtam volna el az igazat.

– Mégis kudarcba fulladt mind. – Bea együttérzően nézett rá, szemeiből könnycseppek indultak útjukra.

– Igen, valahogy úgy. A legutolsó randimon az a mocsok majdnem megerőszakolt. Letépte rólam a ruhát, és amikor meglátott... – Itt kitört belőle a sírás! – Azt üvöltözte, mégis miféle kurva Frankenstein vagy te?! – Júlia alig tudta kimondani szavait, úgy rázta a szívből jövő zokogás.

– Oh, kincsem! Az éretlen férfiak már csak ilyenek.

– Ezért nincs semmi esélyem se egy normális életre! – Júlia egész teste rázkódott! A fájdalmas emlékek felszakadtak, és szabad utat engedtek a szívből jövő könnyeinek! – Semmi esélyem sincs! Nincs férfi, aki ne undorral nézne rám! Egy szörny lett belőlem, egy gnóm, akit cirkuszban kéne mutatni! – Ekkor egy váratlan pofon csattanása, és arca fájdalmas zsibbadása kijózanította, hirtelen abbahagyta a sírást!

– Elég legyen! Ezt a pofont megboldogult édesanyád küldi neked! Tessék az önsajnálatot befejezni! Kapd össze magad, kislány! Az élet kegyetlen, de ez nem azt jelenti, hogy fel kell adnod! Ha egy férfinak így nem kellesz, az meg sem érdemel! – Júlia keze az arcán.

– Te most felpofoztál?!

– Úgy tűnik, igen. Tudod, nem csak te vagy selejtes kislány. A volt férjem harminc évig szenvedett mellettem. Négy különböző személyiségem van, és az, akitől a pofont kaptad, az igencsak narcisztikus. Csak nagyon nehezen tudom én magam is azt a vadállatot kordában tartani!

Hetedik fejezet

Az euró jackpot összegére, a százhuszonnégy millió euróra, annak kifizetésére majd kilencven napot kell várni. Viszont a bank, a nyeremény igazolás bemutatása után, korlátlan hitelkeretet adott tizenkét millió euróig. Így az utalás könnyedén át tudott menni. András hazaérkezett. Valóban úgy érezte, otthon van. Valami mégis változott. Júlia változott. Ha nem tudná a lány álláspontját a kapcsolatukról, azt hinné, akar tőle valamit. Valamit, ami a barátságon is túlmutat. Nem mintha ellenére lenne, de semmiképpen sem fog kezdeményezni! Nem akarja elrontani, nem akarja, hogy a lány elmeneküljön, mert ő nem bír a vérével. Férfiasan be kell vallja, egyre nehezebben áll ellen a kísértésnek! Valami azt súgja neki, a lánynak egyáltalán nem lenne ellenére kapcsolatuk mélyebbé tétele.

András anyagi helyzete alaposan megváltozott, de erről senki sem tud. Már nem okoz gondot a jövője, hisz élete végéig elegendő az, ami a számlájára fog érkezni hamarosan. A nyomozóról sem tud semmit sem. Azt kérte, csak akkor keresse, ha végzett. Előbb semmiképpen se. Ezzel ő is egyetértett, tekintve: igen veszélyes tud lenni, ha menet közben valaki keresni kezdi a megbízót. Azt viszont nem értette, miért volt kíváncsi a nyomozó arra az öreg, alumíniumházas, kotyogós kávéfőzőjére, ami a villában van!

Amikor a kutyák megérkeztek, Júlia épp a kertben ült egy napozószékekben. Kávéja a kezében, kedvenc pöttyös bögréjében. Egy megkezdett szendvics az asztalon. Amikor

is a négy kutya közül a legnagyobb elszabadult, és róni kezdte a köröket a hatalmas zöld pázsiton. Közben nagyokat szökkenve, akár egy őzgida. A majd ötven kilós Husky fiú, néha megállt és oldalba pisilte azt, amit épp kiszemelt magának. Ezen a ponton már nem lehetett visszatartani póráz nélkül a másik kettőt se. Néró, a Border collie fiú, hangos csaholással szaladt Smoky után, míg Maya, a Husky kislány folyamatosan támadta, harapdálta futás közben. Hatalmas szőrcsomókat kiszabadítva amúgy is vedlő bundájából. Idegesítette Néró ugatása! Míg Dzsony, a Yorkshire terrier mindent megtett, hogy kézből kiszabadulva csatlakozhasson a csapathoz. Ami végül is sikerült neki. De nem érte utol őket. Azok, megrészeségülve a tér nagyságától, össze-vissza rohangáltak a hatalmas területen. Viszont Dzsony észrevette Júliát, és azonnal az ölébe ugrott mind a három kilójával. Elhelyezkedve, nagyot szusszantott, és már feküdt is le aludni ott, ahová befészkelte magát. Neki ennyi is elég volt a szabadságból. Akkor ért oda András.

– Látom, megismerkedtél a falkavezérrel.

– Ő lenne a falkavezér? Ő a fél kutya?

– Igen, ő.

– És a többiek? Ők nem jönnek ide?

– Dehogynem. Csak most nagy a boldogság. Hamarosan idehozza a hasuk őket.

– Bemutatsz nekik? Nem tűnnek veszélyesnek, inkább, mint a gyerekek. A játék a mindenük.

– Természetesen bemutatlak nekik. – Akkorra a felhőtlen boldogság, fáradtságba és nyugodt, felfedező keresgélésbe ment át. A kis Yorki, nyüszögve panaszkodott Júlia ölében. Menne is, de nagyon jó neki ott, ahová befészkelődött. – Amúgy valóban nem azok. Csak a kinézetük kicsit fura annak, aki nem látott még nagy kutyákat. És így, falkába verődve igen félelmetesek tudnak lenni, amikor teljes sebességgel futnak feléd.

– Ezek nem olyan nagyok. Apám Dán dogot tartott, pont ugyanitt. Emlékszem, kislányként simán a hátára ülhettem lovagolni.

– És mi lett vele?

– Megöregedett. Elaltatták, amikor már felállni sem tudott. Ezek az állatok gyönyörűek, de nyolc-tíz évnél nem élnek tovább.

– Kár érte. Biztosan szeretett téged. – Ki ne szeretne, hisz én is szeretlek, gondolta a férfi, de kimondani már nem merte. – Beszélnem kell a takarítónővel, mert elkerülhetetlen, hogy néha ne szökjenek be a házba.

– Kint akarod tartani őket?! – Júlia hangjában neheztelést érzett. – Látszik rajtuk, hogy benti kutyák!

– Vedlenek, mindenhol szőr és tappancs nyomok lesznek! Szmoky, az üresfejű, bár tudja, nem szabad, rendszeresen kukázik! Hiába fordítod a fal felé a fedelét. Kihúzza és kinyitja. Kieszi a tartalmából, ami kedvére való. Majd ugyanúgy visszatolva találod meg, ahogyan a kukát hagytad.

– A miénk a vécéből ivott, és nem lehetett leszoktatni róla! – Júlia kacagott, boldognak tűnt.

– Az a kis vakaré a falkavezér! Ő az egyetlen, aki felmehet az ágyamba, és aki mindig velem, vagy valakivel együtt alszik.

– Ne, ez a kis görcs a falkavezér? Ezt komolyan mondd? Azt hittem, csak viccelsz!

– Bizony komoly! Tizenhárom éves, se fogai, körme sem sok. Szinte egész nap alszik. De, amikor aktív, akkor átmegy gyerekekbe. Kivesz a nagyok táljából egy száraz eledelt. Alig fér el a szájában. Eldobja, majd utána fut, megtámadja, levadássza. Így az szép lassan elkopik. Szeret játszani, ugyanakkor rendben tartja a nagyokat. Smoky a legnagyobb, legerősebb. Viszont jóval fiatalabb. És tiszteletben tartja a rangidőst. Etetésnél különösen odafigyelünk a rangsorra. Mindig a Falkavezér eszik először. Majd Smoky. Utána Maya, a kislány. Majd Néró, a lepkepillangó.

– Tényleg kint akarod tartani őket, míg itt vannak?

– Persze, hisz én is kint alszom a kerti lakban.

– Már régóta meg akartam kérdezni, miért? Hisz két lakás is van a házban. És még ott az a hatalmas nappali. Meg a hatalmas földszinti rész.

– Az egyikben a volt feleségem cuccait raktároztam el. A gyerekeknek kellett a hely, így mindent elhozattam. Jobb így. A lányom nagyon haragszik rá. Bár már nincs a családban, mégis jobb ez így.

– A garázsban az a fehér autó is az övé?

– Az volt, míg szándékosan össze nem törte. Idehozattam, és itt megjavíttattam. De se műszaki vizsgája, se rendszáma nincs. Valójában ez egy vadonatúj autó, van benne tizenhat kilométer.

Júlia nem értette, amit András mondott neki. Eddig azt hitte, Bea azzal ment el, aznap este, mikor Andrást hívta telefonon. Ezek szerint nem. Bea sok mindent elmondott neki, sok mindenről beszélgettek. Amíg András nem volt itt, majd’ mindennap találkoztak. Hol munkába menet, hol jövet. Azt is tudja már, Beának nincs mástól gyereke. Azt akkor rosszul gondolta. Arról viszont nem beszélt neki, mi volt az az ok, ami miatt a volt férje elhagyta a családi otthont. Egyszer majd rákérdez, de nem most.

– Akkor most bemutatsz nekik, vagy sem?

– A bentinek, vagy a kintieknek? – Júlia nem értette. Valószínűleg ez igencsak leolvasható volt arcáról, mert András nevetve folytatta. – Lett egy cicánk is! Csipike, az óriás kis cica. Egy cirka tíz kilós, nagyon lusta macska.

– Először talán kezdjük a kutyákkal.

– Megeszed még azt a szendvicset?

– Terveztem, de nekik adhatod nyugodtan. – És András, egy dallamot füttyült.

Valamennyi kutya azonnal rohanva közeledni kezdett feléjük, valóban félelmetes látványt nyújtva ezzel. Előttük pár méterrel lefékezték az iramot, majd megálltak.

Észrevették a tányéron a szendvics maradékát és azonnal leültek szép sorban és vártak.

– Ezt most téled várják, nem tőlem. – Júlia négy felé osztotta, majd egyesével odaadta a nekik szánt falatokat. És azok hálásan nézve várták a következő adagot, oda-oda pillantgatva az üres tányérra.

– Andris, beszélünk kell! – Júlia úgy döntött, beavatja Andrást egy pár dologba, aminek elérkezettnek látta az idejét. – Van itt valami, amit nem mondtam el neked!

– Hmm. – András nagy levegőt vett. – Azt hiszem, ezzel nem vagy egyedül! – Vágta el a leány mondandóját. – És lehet, az én mondandómat nem is lesz neked olyan egyszerű feldolgoznod. – A leány erre nem számított! Arra gondolt, András most kiadja az útját. – Kezded te? Vagy kezdem én?

– Érint engem is a mondandód? – Júlia tónusa sokat sejtetőnek és veszélyesnek tűnt a férfi számára.

– Nagyon is! – Júlia felült, és érdeklődve a férfi felé fordult.

– Akkor kezd el te! – András hangja megremegett, félt nagyon a mondandója következményeitől.

– Akkor este, amikor felhívtál azzal a kétségbeesett hangoddal, nagyon megijedtem. Féltettelek, nehogy bajod essen! Azt hittem, a támadód visszatért és bajban vagy. És olyat tettem, amihez ki kellett volna kérnem az engedélyed! Ez viszont elmaradt. – A lány továbbra is a szemébe nézett, nem szakította félbe a vallomását. Kis hatásszünet után a férfi folytatta. – Felhívtam egy magánnyomozó irodát, és elmondtam, mitől tartok. Védelmet kértem neked akkor addig, míg haza nem értem.

– Ennyi?! Ezért vagy ennyire kiborulva? – Júlia megkönnyebbült, másra számított. Igazából még jól is esett neki, hogy van, aki aggódik érte.

– Nem, nem egészen. A nyomozó alapos munkát végzett. A szüleidet nem baleset érte. Megölték őket.

– Tudom! – Júlia válasza rideg volt és tömör!

– Tudod?! – András arcára kiült a döbbenet, kezdte elveszteni a fonalat.

– Igen, tudom. Ugyanis az én mondandóm is érinti azt, amit te elmondtál nekem. – A pillanatnyi csend, vánszorgó óraként hatott! – Akkor, ott én is bent ültem abban az autóban!

– Ezt nem értem! – Andrást teljesen letaglózta az, amit hallott!

– Ezért hordok mindig hosszú ujjú felsőket! Ezért nem láthattál még sohasem fürdőruhában! Ezért megy tönkre minden kapcsolatom! Ezért nem kellek senkinek sem! Mert aznap este én is az autóban ültem, amikor az a kisteherautó lelökte szüleim autóját a hídról. Szándékosan! Ezt akartam ma neked elmondani! De tudod mit?! – És ekkor felállt, hátat fordított a férfinak, és egy mozdulattal levette a garbóját, majd kibújt a nadrágjából is. Ott állt, háttal a férfinak egy szál bugyiban! – Érted már? – A látvány magáért beszél. – Júlia vállaitól egészen a fenekéig a bőr, mint a megégett műanyag! Rücskös, és mintha tele lenne milliónyi lyukkal. Színe, néhol átütött vöröses-lilás árnyalatba. Egyáltalán nem volt szép látvány.

– Uramisten – szakadt ki Andrásból akaratlanul is.

– Harmadfokú égés, a testem huszonhét százalékán! Érted már? Ha te ezt mondod, mit mondanak azok, akiket egy fikarcnyit se érdekel a sorsom?

– Uramisten, hogy át kellett ezt élned! Főleg, hogy gyermekként! De ez nem von le semmit sem abból, amit rólad gondolk! – Akkor Júlia lassan megfordult, felsőteste teljesen mezítelen. Ugyanúgy tarkítva égési sérülésekkel, bár jóval kisebb mértékben.

– Tényleg? Valóban így gondolkod?! Akkor gyere ide és ölelj át!

– De szinte semmi sincs rajtad!

– Hmm. Gondoltam! – Lehajolt, és felvette a földről eldobott garbóját és nadrágját.

Amikor is András oda lépett hozzá, tenyerét érzéken a lány tenyerébe illesztette. És a leány majdnem mezítelen testét, óvatosan magához húzta. Júlia nem ellenkezett, sőt! Végig mélyen András szemébe nézve, hozzásimult. Test a testtel kontaktba kerülve, lélegzésük gyorsulni kezdett. András ajka lassan közelített Júliáéhoz, és Júlia viszonzta a közeledését. Ajkuk egy pillanatra összeért, akkor a férfi finoman, de annál szorosabban magához ölelte! Ágyéka tüzelt, és mélyen a leány szeméremdombjához feszülve követelte magának! Szenvedélyesen, kívánva. Vágyakozva az érett női test, és a napként ragyogó tiszta lélek után. Birtokolni akarta! Csak magának. Meg akarta csókolni! Amikor is észhez tért.

– Bocsáss meg, nem is tudom, mi történt velem! Ne haragudj, kérlek! Nagyon nem lett volna szabad ezt csinálnom veled, hisz megígértem...

– Semmi baj – mosolyodott el Júlia. – Teljesen őszintén reagáltál, és most már hiszek neked. Te más vagy, mint az a sok éretlen balfék! De ezt most itt abba kell hagynunk, tudod ugye?

– Igen, tudom, és még egyszer ne haragudj érte! Tudom, elszúrtam megint!

– Nem, nem haragszom. És nem, nem szúrtad el! Sőt, szívem szerint folytatnám veled! – mosolya valódi és őszinte volt. – És ki tudja, talán, majd, idővel, egyszer. Ha meg tudsz hódítani! Ha majd megengedem! De nem most! – Ezt már csak gondolta, ki nem mondta! – Szépen nyugodjunk le, túl sok volt ez mára mindkettőnknek! – És Júlia ugyanolyan gyorsan felöltözött, mint ahogyan levette ruháit.

– A helyzet az, hogy még nem fejeztem be. – Júlia várta, mi jöhet még. – Megbízta ezt a magánnyomozó irodát, hogy kerítsék elő a felelősöket! Mindenkit! Szerezzenek bizonyítékokat.

– Hogy mit csináltál?!

Nyolcadik fejezet

András havonta egyszer, elmegy a gyerekeihez. Ilyenkor Júlia vigyáz a kutyákra. De a lányt már nem hagyta magára hetekig. Ha el is ment, négy, maximum öt napig volt oda. Most is épp ott van. Mindennap beszélgettek egymással. Amikor csak alkalom adódott rá. Mert Júlia egyre többet tanult, vészesen közeledtek a záróvizsgái. András időnként álmodik róla, ahogyan Júlia megcsókolta. Most már biztos volt benne, ez soha meg sem történt. Júlia épp lepihenni készült, amikor Bea kiabált neki a földszinten. Nagyon, de nagyon fáradt volt, mégis lement hozzá.

– Júlia, hol vagy? Itthon vagy? – A kutyák szinte teljesen megbolondultak, úgy nekiálltak ugatni, tutulni, vonyítani!

– Bea? Te itt? Ilyenkor? Mindjárt este kilenc... – De a saját hangját sem hallotta a nagy hangzavarban! – Néró, Smoky, Maya, Ül! – És a kutyák mind elhallgattak, és szép sorban leültek, várva jól megérdemelt jutalmukat.

– Nekem ez sohasem sikerült! Hogy csinálod? – Júlia elmosolyodott. – Figyelj!

Benyúlt a hűtőbe, és elővett három nyers tojást. Majd egyesével a nevükön szólította őket, rangsorban. Mindenki megkapta a maga nyers tojását a táljába. Amit nagy élvezettel, aprólékosan ettek meg. Kivéve Nérót, a lepkepillangót. Neki nem volt két-három másodperc se! Onnantól csendben voltak, de csak Júlia lábához feküdtek le.

– Azért ez hiányzik – Bea arcán látszott, nagyon is igazat beszél.

– Még szabad a volt férjed!

– Hová gondolsz, drágám! Én már más irányban köteleztem el magam! Különben is, téged szeret.

– Eltúlzod! Kedvel, ennyi az egész!

– Aha. Ezért csórta el a lánya párjának motorját, és tepert le ezer kilométert hat és fél óra alatt éjszaka! – Júlia elmosolyodott, igen, valóban megtette. És csakis érte! – És nem is oly rég, itt a kertben szinte felfaltátok egymást!

– Ezt mondta az a mocsok?!

– Nem, dehogy! Csak húzlak egy picit. – Júlia kicsit magába roskadt.

– Néha magam sem tudom.

– Mit nem tudsz? Angyalom, ha megéred a szépkorúságot, rájössz. A számok nem érnek semmit se, ha nem éltél, nem voltál szerelmes, és nem szültél egy tucatnyi gyereket!

– Milyen számok?

– Súly, kor, derékbőőség, se a tiéd, se a párodé! Ezek mind nem valós számok! A valós számok itt kezdődnek! Elszalasztott lehetőségek, átszerelmeskedett éjszakák, el nem fogyasztott sütemények, meg nem szült gyermekek.

– Témánál vagyunk! – Júlia megadóan húzta fel szemöldökét.

– Helyes, akkor mehetünk?

– Hová? Nekem tanulnom kell! És már éjjel van.

- Ugyan már, te lány, tartunk egy csajos estét. Beköktélőzünk, csak te meg én. Közben macskás videókat nézünk és kibeszélünk mindenkit is.
- Tényleg nincs kedvem, fáradt vagyok.
- Pedig muszáj lesz elmesélned azt a csókos sztorit, már nagyon kíváncsi vagyok rá. Az az idióta exem azóta is azt hiszi, csak álmodta. Mert szinte mindennap azzal a csókkal kel reggelente! Na, meg azt a másikat is, amit itt műveltetek a kertben, mindenki szeme láttára! Mindent tudni akarok, pletyizzunk! Tudsz Daikiri koktélt keverni? Mert ha igen, akkor maradhatunk is!
- Igen, tudok, de kötve hiszem, hogy van hozzá itthon mindenünk.
- Akkor hajrá, reggel bevásároltam. Többek közt az is van a hűtőben! Alapanyag hozzá.
- De hát hogyan? Te tudtad?
- Azt hiszed, csak neked volt vizsgaidőszakod? Ugyan már, kicsim! Amúgy meg, ő a gyerekeknél van, én meg nem vagyok ott, mert továbbra sem akarok találkozni vele.
- Ezek szerint, minden alkalommal megjelenysz, ha ő elmegy?!
- Valahogy úgy! De ha nem akarod, többé nem jövök.
- De, szeretném! Ha neked nem probléma. Olyan kevés kontaktom van kifelé a világba.
- Kicsit többet kéne szórakoznod menni, kimozdulni, ismerkedni.

- Na, nem! Azt semmiképp! Nem vagyok szerencsés típus, ebből a szempontból.
- Igen, hallottam róla. Van, aki kísérjen, úgy tudom.
- Bea, már megint kezdted!
- Akkor most csinálsz koktélt vagy sem?

Hónapok teltek el. Leesett az első hó. Egy héttel karácsony előtt. Júlia kétségbeesetten próbálta fejébe préselni az utolsó előtti szemeszterének vizsgaanyagát. Lehetetlen vállalkozásnak tűnt. Pedig folyamatosan tanult idáig is. A vizsgái januárban elkezdődnek. Egyszerűen nem engedheti meg magának azt a luxust, hogy bármelyiket is eltolja, vagy ismételnie kelljen! Hiszen az utolsó szemesztere már csak az államvizsgáinak a felkészítéséről szól. Azoktól meg egyszerűen rettegett. Lent tanult, a földszinti részen. A kandallóban vígan lobogott a tűz. András nincs otthon, a gyerekeit látogatta meg. Hívta őt is, de most egyszerűen nem lehetséges a lazítás! Ezen most át kell esnie! Titkon remélte, Bea nem toppan be váratlanul. Most nagyon nincs senkihez sem türelme. Mondjuk, azóta, hogy András utoljára hazajött, nem jelentkezett. Hálásan gondolt rá, mert most nem is hiányzik neki. Kedveli, de egyszerűen túl sok a tanulnivalója!

A kandalló előtti fotelban ült és tanult. Csipike, az óriáscica, a fotel fejtámláján feküdt, szétfolyva. Nem zavarta, hogy abban már van valaki. Smoky sétált oda hozzá, busa fejét ölébe helyezte óvatosan. Nagyon ki szeretne menni!

– Mennél, fiam? – Az lustán, a fenekét az ég felé tolva, nyújtózkodik. Hatalmas mancsaival a levegőt markolászva, közben óriásit ásítva. ÁáuuuuuuÁÁááú. Júlia félretette a könyvet, amiből épp tanult. – Megyünk!

A parancsszóra mind a három kutya felugrott, kivéve Dzsony-t, aki alvást színlelt. Fülei intenzíven mozogtak, ezzel elárulva őt! Tisztán kivehető volt, esze ágában sincs kimenni a jó meleg házból! Júlia kiengedte a kertbe a kutyákat. Jólesően gondolt arra, hogy mégsem vitték őket vissza. András gyerekei át akarták építeni a házat, ahol éltek. Van egy vállalkozásuk, és úgy néz ki, elindult a cégük, nagyobb hely kellett nekik. Így vállalták őket, amíg az építkezés zajlik. Bár ezzel nekik is be kellett vállalniuk a napi porszívózást és felmosást. Eleinte csak alul. Ugyan András nem akarta beengedni őket a házba, de ez már az első héten megbukott. Sőt most, hogy András nincs otthon, valamennyien egy szobában alszanak. Most épp Júlia hálósobájában tervezték az éjszakát eltölteni. Dzsony meg vele az ágyban. Ránézett az órára, este fél tíz. Ideje eltenni magukat holnapra! Ekkor a telefon csörgött, András hívta. Röviden átbeszélték a mai eseményeket.

– Nem akartalak zavarni. Tudom, menyire le vagy terhelve.

– Nem zavartál. Épp befejeztem mára. A fiúk kint vannak, kikéredzkedtek. Nálunk épp havazik, már reggel óta.

– Valaki beszélni szeretne veled, intenzíven érdeklődik a kutyái iránt.

– A lányod? Nem akarok beszélni vele! Ne! Semmi kedvem sincs jópofizni! Hisz nem is ismerjük egymást. Sohasem találkoztunk és sohasem beszéltünk. És dolgunk sincs egymással!

– Jó, rendben, megmondom neki. Most neked nem alkalmas. Semmi gond. – Júlia nagyot sóhajtott. Érezte, ez most Andrisnak fontos. Akaratán kívül is egy család tagja lett. Bár mindig is ezt szerette volna, most úgy érezte, nem akarja! Fél tőle.

– Rendben. Add őt, kérlek! – És tervei fenekestől felborultak. Éjjel is volt, mikor elköszöntek, mire lerakta a telefont. Arcán mosollyal, elégedetten aludt el, miközben a kutyák szuszogása betöltötte a teret.

András és a lánya egyedül maradtak a félig kész, hatalmas házban. Két nappal karácsony előtt, még igen nagy volt a hajtás. Innen-onnan hallani lehetett a mesterek munkazaját.

– Biztosan nem kell segítség, fiam? Van pénzem, és tudok segíteni! Nem okoz problémát.

– Apám, haza kell menned!

– De hát, én otthon vagyok, fiam.

– Ne kamuzz! És ne tereld a témát! Haza kell menned!! Vár rád.

– Nincs semmi...

– APÁM! Elfelejtet, a lányod vagyok. Nem pedig hülye! Átverhetsz mindenkit, magadat is, őt is! De engem nem. – Már kiabálva fejezte be a mondatot.

– De hát...

– Nincs semmi „de hát”! Ezt, te magadnak csináltad! Senki más nem tehet róla, csakis te! Rendben, ő is. De ne játszd

az ártatlant, nekem nem tudsz hazudni! Haza kell menned! Ha kell, magam cipellek oda! Lépjél már túl az anyámon, a kurva életbe! Ez az utolsó esélyed! – Egészen belevörösödött, úgy kiabált az apjával. András maga elé nézett. Sokáig nem válaszolt. Majd halkán így szólt.

– Tudod, ha az ember nekimegy a betonfalnak, és tudja, hogy neki fog menni... Akkor nagyon nem mindegy, mennyivel is repeszt. Csak felreped a homloka, vagy szétkenődik rajta és belehal. Rosszabb esetben, egy életre belerokkan.

– Szar ügy! De így egyszerűen nem maradhat! Ez a te szennyesed, neked is kell eltakarítani! Látom, amit látok! Ezt tovább nem csinálhatod vele! Nem ilyen embernek ismerlek, apám! Ne kelljen csalódnom benned. Intézd el!

– Rendben, de előbb még rendbe kell tennem egy-két dolgot, hogy ne legyenek akadályok előttünk.

– Ez a beszéd! Anyám holmiját meg végre kibaszhatnád a picsába! Nem a te dolgod raktározni azokat! Harcos vagy, mindig is az voltál. És minket is harcra neveltél. Itt az ideje abbahagyni a picsogást, és odabaszni ököllel ahová kell! A pénz miatt meg ne aggódj, jól megy az üzlet. Én is hamarosan végzek az egyetemmel, és akkor még jobban fog pörögni. Na, ne álldogálj itt! Indulj el most azonnal haza! Dolgod van. Ha nem teszed meg, akkor majd én beszélek vele! Úgyhogy jobb lesz, ha összeszeded magad! Hihetetlen ez a mexikói dráma, szappanopera, amit ti ketten össze tudtok hozni!

Útban hazafelé, már Magyarország területén volt, mikor megcsörrent a telefon. Felvette.

– Elnézést, hogy karácsony előtt egy nappal hívlak. Úgy egyeztünk meg, ha kész vagyunk, azonnal jelzem.

– Így van! És végeztetek?

– Nagyon úgy néz ki, igen. A beígért Trabant helyett, egy full extrás Mercédest sikerült összehoznunk. Ha érted, miről beszélek?

– Igen, értem. Az árára vagy a minőségére gondolsz?

– Az utóbbira. Nagyon nagyot fog szólni, ha van, aki meggyűjtja a gyűjtőzsinórt!

– Úgy gondolod, nekem vannak hozzá eszközeim?

– Mint mondtam, full extrával szállítjuk le a megrendelt tételeket. Mikor tudnál befáradni?

– Egy bő óra, és elérem Budapestet.

– Találkozhatnánk egy halászcsermákban, átküldöm a címet.

– Az jó lenne, köszönöm. – És bontotta a vonalat. Épp megnézte volna az üzeneteit, amikor a kocsis GPS-e aktiválta magát, és megjelent egy előre beprogramozott útvonal. Hmm... szeretek profikkal dolgozni.

Valóban érdemes volt ott találkozni Dr. Bartai Zsolt magánnyomozóval. A halászcsermák valami fergeteges. Bartai átadta a nyomozás teljes anyagát írásban és pendrive-on is. És röviden összefoglalta az elért eredményeiket.

– A lány szüleit meggyilkolták, nem baleset volt! Megvannak az eredeti jegyzőkönyvek, tanúvallomások. És nem ők

voltak sem az elsők, sem az utolsók. A nagynénit vonták be a kivitelezésbe, de csak baleknek kellett. Minden szál egy kézben fut össze! Egy igen jó hírű, nagy befolyással rendelkező ügyvéd kezében. Ő a bűnszervezet feje. Összesen tizennyolc családot érintenek ezek a bűncselekmények. Az eset mindig ugyanaz. A vagyont birtokló szülők meghalnak, az örökösök kiskorúak. És a leendő gyámjukat vonják be bűnsegédként. Majd' minden esetben, zsarolással kiforgatják belőlük valamennyi, pénzzé tehető értéküket. Az áldozatokból csak háromnak volt igen jelentős, tízmillió eurón felüli vagyona. Az utolsó háromnak. Júlia szülei is köztük voltak. Sikerült a teljes hálózatot felderíteni. Annyira magabiztosan működnek, hogy a legkisebb bizonyítékok sem rejtették el. Igaz, a nyomokat megpróbálták a budapesti maffia feje irányába terelni, de nagyon amatőr módon! Mivel egy főrendőr, az ügyészségen három fejes, és egy miniszter is védi a hátukat, így teljes biztonságban érzik magukat. Összességében majd kilencvenmillió eurót sikerült bezsebelniük. Mai árfolyamon az fél milliárd euró körül mozog. Hihetetlen tudom! Mivel közben eltelt több mint egy évtized. Vállalkozói körökben, és a fekete kereskedelemben nem egészen a banki kamatokkal kell számolni. A szervezett bűnözés keretein belül, éves szinten százötven-kétszáz százalékos haszonkulcs teljesen rendben van. Vesztegetési pénzek, mínusz költségek. Az bizony ott van! Hivatalos feljelentéssel is véget tudunk vetni az uralmuknak.

– Nem, az nem lesz jó. Akkor lesz, aki megússza! El akarok kapni mindenkit.

– Ehhez mi kicsik vagyunk.

- Így van. De ha legyengülnek, akkor már nem! Meg tudnád mondani, ki a szervezett bűnözés feje ma Budapesten?
- Ezt azonnal felejtsd el!! Ha bevonod a maffiát, akkor mindenki meghal, aki csak érintett is az ügyben!
- Pontosan, ezért nem vonunk be senkit se.
- Vagyis?
- Szoktál pókerezni? Ismered a hatos zárt pókert?
- Blöffölni akarsz?
- Nem, én nem akarok semmit se. A zárt hatos pókerben az a szép, hogy a játékosok nem ismerik az ellenfelüket. Nem ismerik egymás lapjait, és fogalmuk sincs az esélyeikről. Kivéve egyvalakit, a nyertest!
- Ezt kifejtenéd, kérem, bővebben?
- Ki az ellenfél? Én tudom, senki más nem! Mik az esélyeim?
- Szinte semmi sem!
- Pontosan! Ők meg annyira magabiztosak, hogy a hulláikat egyszerűen az utcán hagyják!
- És a lapok mind nálunk vannak. – Fejezte be a nyomozó!
- Így van. Hála neked és a cégednek!
- Mégis hogyan akarod csinálni?
- Egyszerűen. Koncot vetek közéjük. Majd ráveszem őket, ássák be magukat nyakig a homokba. Kivéve egyet!
- Az ügyvédet.
- Pontosan! Majd az elvégzi helyettünk a piszkos munkát.

- És a lány?
- Az csak egy a tizennyolc árvából. Nem tud semmiről, és nem tehet semmit se. Hisz szegény, mint a templom egere!
- És ha az ügyvéd elvégezte a piszkos munkát...
- Igen, akkor egyetlen jól irányzott ütéssel kivégezzük. Illetve, akkor a te céged robbantja a botrányt. Addig meg a háttérben dokumentál.
- Azt tudod, hogy te erre nem vagy alkalmas! Te nem vagy bűnöző, és fogalmad sincs róla, mibe akarsz belenyúlni!
- Ez igaz, de te ugye, pontosan ismered a dörgést? És megvannak a kapcsolataid, no, meg a megbízható embereid is?

Júlia nagyon örült, amikor András megjelent egy karácsonyfával az ajtóban. Egy nappal az ünnep előtt. A kutya – szokás szerint – majd' eladták a házat örömeikben. Majd hatalmas játék a friss hóban, és újra lenyugodva visszafeküdtek a kandalló közelébe. Részükről az üdvözlés lett tudva. Majd a kandalló meleg fénye mellett folytatták el nem kezdett beszélgetésüket.

- Aranyos vagy, hogy gondoltál rám és hazajöttél! – már megint úgy beszélek, mint egy szerelmes fruska. Júlia korholta magát, ugyanakkor nagyon szeretett volna lépni a férfi irányába. Lassan tíz hónapja ismeri Andrást. Akaratán kívül a bűvkörébe került. – Nem a gyerekeiddel akartad tölteni a karácsonyestét? – Kérdése őszinte, érdeklődő volt.
- De, és ha hiszed, ha nem, a lányom rám parancsolt. Menjek haza, mert nekem otthon a helyem karácsony

napján, a párom mellett! – Júlia nem egész két órája beszélt András lányával. Aki igencsak összezavarta az amúgy sem tiszta szituációt. – Ne haragudj érte, én nem mondtam neki semmi hasonlót se. – Itt egy pillanatnyi szünetet tartott, mintha valamin gondolkozna, majd kibökte. – Bár az igazat megvallva, én is pontosan így érzek! – A lány egyenesen a szemébe nézett! Pillantása, akárcsak két, halálosan lesújtani készülő dárda.

– Engem is felhívott a kislányod, és közölte: hozzánk képest az újszülött kismacskái is érettebben viselkednek. Jó lenne, ha végre eldöntenénk már, mit is akarunk! Mert már kezd nagyon elege lenni belőled. Engem meg még nem ismer, és jó lesz, ha két dolgot megjegyzek! Egy. Nem leszek sohasem a mostohaanyja! Kettő. Szedjem össze magam, és határozzam már el, mit is akarok! – Júlia úgy döntött, ezt most lezárja! Pontot tesz a dolog végére!

– Sajnálom, Júlia, de tényleg. Mi mindig is egyenesen, direktbe kommunikálunk egymással. Nem gondoltam, hogy téged is egy kalap alá vesz velem. Azaz, hogy de, mert ismerem jól, milyen. Csak arra nem számítottam...

– Mire nem számítottál? Talán csak szeretné tudni, ki az, akivel már tíz hónapja együtt töltöd az időd nagy részét. Akivel gyakorlatilag együtt élsz, lassan több mint fél éve? – Júlia hangja, tónusa, kedves és barátságos módon duruzsolt. Meglepve ezzel nem csak a férfit, de saját magát is!

– Jól látja a szituációt. Lekapott a tíz körmömről. És a legrosszabb, hogy igaza van! – András érezte, ezt most rendezni kell! Mert ezerrel száguld, a bizonyos betonfal felé! És nem tudja, lesz-e fékje vagy sem.

– Akkor te még mindig olcsóbban megúszta, mint én! – Mosolyodott el engesztelően Júlia. – Egy gyermekkori barátnőm nagyija teremtett le. – András szívéből hatalmas szikla zuhant le, Júlia meleg mosolyát látva. Talán a lány már nem haragszik rá a kialakult helyzet miatt.

– Atya Isten, mit mondott neked a néni?

– Hát, csak annyit, ha ő lenne én, már rég a lábai közt kapkodnál levegő után! Mert a szuszt is kiszorította volna belőled. Ja, igen, és szülnöm kell neked pár lurkót is! – Kirobbant belőlük a nevetés. – András lelke szárnyalni tudott volna Júlia kacagásától! Most jött rá, mennyire szereti a lányt. Vak volt idáig!

– Nagyon fáradt vagy?

– Mire gondoltál, estig legyenek meg a gyerekek? – Kacagott Júlia.

– Az sem rossz ötlet, de akkor nem lesznek a fán díszek. Kimehetnénk a karácsonyi vásárba, mint egy szerelmespár.

– Júlia hirtelen komolyan nézett rá.

– Tényleg komolyan mondod?

– A lehető legkomolyabban. Szeretlek, és ez ellen semmit sem tudok tenni. És nem is akarok!

– Megegyeztünk!

– Így van, meg. Ha részedről nem kölcsönös, megértem és elfogadom. – A lány mélyen a szemébe nézett egyenesen, szótlanul. Mégis, tekintete beszédesebb volt mindennél. – Élünk tovább, ahogy eddig. Külön, mégis együtt. De a tényen ez nem változtat!

- Én nem állítottam se ezt, se az ellenkezőjét! – András elvesztette a fonalat, már nem tudta Júlia mire is válaszolt.
- Te bevállalnád velem a családalapítást? – András őszintén válaszolt, késlekedés nélkül. Egyenesen Júlia szemébe nézve.
- Másra sem vágyom jobban! – András mosolya valódi volt.
- Én ezt most komolyan kérdeztem!
- Én meg halálosan komolyan válaszoltam! Az életemet is odaadnám érted, gondolkodás nélkül!
- Nincs semmim és senkim sem, gyakorlatilag hajléktalan vagyok. Tőled függök!
- Tévedsz! Többet adtál, mint bárki adhatott volna nekem. Az életemet kaptam vissza általad, tőled. Ha te nem vagy, én már nem lennék. Én függöm tőled, és családot is van, mi mindannyian hozzád tartozunk. Nélküled, már csonka lenne, már nem lenne egész a család! Már hozzánk tartozol!
- Júlia szemében egy akaratlan, visszafojtott könnycsepp igyekezett kitörni!
- Nem vagyok tökéletes! Hisz te is tudod! Amikor anyuék balesetet szenvedtek, én is bent ültem az autóban! A hátam nem túl szép, akkor és ott csúnyán megégett. Hisz láttad te is.
- Én téged szeretlek! Az sem érdekel, ha fél lábad van!
- Azt mondod, próbáljuk meg?! – Mindent egy lapra feltéve kimondta, amit maga is tagadni próbált saját maga előtt.
- Azt mondom, én készen állok! Ha úgy döntesz, én egyáltalán nem fogok gondolkozni rajta! – A lány nem bírta tovább azt az erőszakos könnycseppet visszatartani.

Elengedte, és az végigszántotta az arcát. Azt az arcot, amely már rég elfelejtette, milyen is az, tartozni valahová. Milyen az, amikor valakinek kell! Mindenestül! Amikor valaki őt akarja, nem a testét. Elfogadja úgy, ahogyan van, minden hibájával együtt.

– Ha azt mondom, most? – Rettegett a választól, mégis kimondta! Annyiszor csalódott, annyszor megégette már magát! Soha többé nem engedheti meg magának a csalódás lehetőségét sem!

– Akkor azt kérdezném, leszel-e a feleségem? – A férfi, megrettent saját válaszától. Az jutott eszébe, nincs is gyűrű nála. Férfi ésszel már azon gondolkodott, honnan tudna most azonnal egyet beszerezni. Az eszébe sem jutott, a lány még mondhat nemet is.

– Nem gyors egy kicsit a tempó? – Júliát meglepte saját válasza. Komoly erőfeszítésébe telt, nem elmosolyodnia. Mit mosolyogni, vigyorogni akart, mint a vadalma! Ugrálni örömeiben.

– Szerintem túl lassú – válaszolt halkán, de határozottan András.

– Mit szólna hozzá a család?

– Mi vagyunk a család! Te és én.

– És a kutyák.

– Igen, a kutyák is.

– Én szeretném, veled. Velünk! Az egyetem, amit csinálok, fontos nekem. De te is fontos vagy! Veled akarok lenni! De be akarom fejezni az iskolát is.

– Én is veled akarok lenni. És megértem, ha még várni akarsz. – Ezen a ponton Júlia úgy döntött, egy utolsó próbára teszi azt, aki már hónapok óta a gondolatainak középpontjában áll. Akit saját maga előtt is titkolva szeret.

– Nem, nem akarok várni! Viszont egy fogkefétől is állapotos leszek! Én nem fogok védekezni, és neked sem engedem meg! Mert, ha odaadom magamat neked, akkor azt komolyan gondolom. Család, gyerekek! Így is kellek neked? Ez sem rettent el?

– Nem! Így kellesz csak igazán! – a férfi tényleg komolyan gondolta, kell neki Júlia! Akarja őt! – De azt ugye tudod, ha felvállalsz, mint társadat, leendő férjedet, soha többé nem foglak sem elhagyni, sem pedig elengedni! És soha senkinek nem fogom megengedni, hogy bántson, fenyegetsen! Onnantól kezdve a részem leszel, egy belőlem és viszont!

– Ezt el is várom tőled! Ha már dúsgazdag nem vagy, és fehér lovad sincs, akkor legalább legyenek én az, akiért élsz! – Kacagta el magát csalfán a leány.

– Ki mondta, hogy nem vagyok dúsgazdag?! És különben is, ahol ennyi szeretet van, ott már másra nincs szükség!

Aznap a kutyák egyedül aludtak. Diszekért sem mentek el a karácsonyi vásárba. Nem volt, aki felállítsa a karácsonyfát.

Kilencedik fejezet

Másnap délelőtt elvitte Andrást Székesfehérvárra, egy üzleti tárgyalásra. Majd hazafelé meglátogatta Katica nénit. Akinek a mosolya majd' körbeért a fején, annyira örült Júlia híreinek és a jeggyűrűnek a kezén.

– Azt mondtad, ő nem gazdag ember, te lány!

– Persze, hogy nem az! Hiszen a volt felesége is megmondta, nincs neki szinte semmije sem.

– Ez egy nagyon drága gyűrű, kincsem! – Júlia csak megvonta a vállát mosolyogva.

– Nem hiszem, hogy olyan drága lenne. Bár magam is elcsodálkoztam, amikor éjjel fél egykor kinyitották nekünk az ékszerboltot! Nem tudom, András ezt hogyan intézte el!

– Ha a férfi igazán szerelmes, nem ismer lehetetlent! – Katica néni meghatva simogatta meg Júlia fejét. Az ő szemében még mindig az a picike, cserfes kislány, mint hatévesen volt, amikor még elfért az ölében. – Picikém. Mivel élő rokonod nincs, így magamra vállalom a felvilágosítást is. Amit tudnod kell ahhoz, hogy asszony lehess! Ezt édesanyádnak kellett volna, Isten nyugosztalja.

– Édes Katica néni, szerintem ezzel egy kicsit elkésett.

– Nem, nem arra gondoltam! Viszont van itt néhány dolog, aminek most jött el az ideje! Hallgasd hát meg, amit az én ükanyám elmondott nekem, amikor férjhez mentem. – Júlia szemei örömkönnyeektől csillogtak, miközben megfogta Katica néni kezét. A szüleire gondolt. – A férfiak egyszerű népek! Van az igen, és van a nem. Másból nem értenek! Nem

képesek kitalálni, mit is akarunk tőlük. Nem tudnak olvasni a fejekben úgy, mint mi, nők. Erre figyelj nagyon!

– Erre már rájöttem a saját káromon korábban. Sajnos nagyon igaz!

– Egy férfinak szüksége van harcra, küzdelemre és győzelemre is. Ugyanakkor pihenésre, nyugalomra vágyik, kikapcsolódásra.

– De hát, ez ellentmondás! Hogy érhető el mindkettő?

– Igen, az! Ugyanakkor nem az. A harc, a küzdelem és a győzelem fárasztó! Azt ki kell pihenni. És mindkettőhöz kellesz! Legyen kiért küzdenie. Majd legyen kinél azt kipihennie. És neked, hagynod kell mindkettőt!

– Egyszerűnek tűnik.

– Nem, nem az. Mert ha elvárásaid vannak, ha követelsz, ha hisztizel, akkor ez könnyen visszaüthet. Ha felelősségre vonsz, akkor az eltaszít! Ellened fordulhatnak ezek a női fegyverek.

– Ezeket sosem tettem!

– És a jövőben se tedd, akkor szép életetek lesz! Hallgass ide! Ahhoz, hogy ezek teljesülhessenek egyszerre, három dolog kell! Szex, kaja és elismerés! Ha ezeket a férfi megkapja, lehozza neked a csillagokat is! Ha nem, akkor beszerzi.

Ekkor lépett be Júlia gyermekkori barátnője. Váratlan, de igen örömteli találkozás volt ez. Sokáig ölelték egymást Margittal. Mindketten könnyekben fakadtak ki, hisz régóta nem találkoztak, találkozhattak. És az akkori történések súlyos sebei ismét jelezték, nem tűntek el

nyomtalanul. Katica néni mosolyogva, szeretettel nézte őket.

– Beszélgessetek, én elmondtam, amit el kellett. – Annyira meghatotta őt is a lányok őszinte öröme, hogy könnyek szöktek az ő szemeibe is. – Remélem, maradtok délutánig. Sütök egy kis tepertős pogácsát. – Akkor Margit észrevette a jeggyűrűt.

– Csak nem?!

– De, eljegyeztetek! – Akárcsak tinédzser korukban, úgy örömködtek, kacagtak, bolondoztak.

– Mesélj el mindent, most azonnal! – Katica néni magukra hagyta a lányokat, és azok lendületes beszélgetésbe kezdtek.

Margit nem titkolta, mást remélt barátnőjének, jóval fiatalabbat.

– Jól átgondoltad? Biztosan ezt akarod?

– Igen, ezt akarom! Hogy átgondoltam-e? Több ezerszer is, és mindig ugyanoda jutottam: szeretem. Mindennél jobban! Jobban, mint eddig bárkit is! És ő is szeret engem, akar magának. Elfogad, úgy ahogy vagyok, mindenestül.

– Megleptél, bevallom! Ne, ne érts félre. Én csak féltelek. Nagyon megérdemelsz már egy kis boldogságot. Csak hát, mégis közelebb van az ötvenhez, mint te a húszhoz. Nem lesz ebből baj? Egyáltalán fog tudni teljesíteni?

– Á, értem, téged ez jobban izgat. Mekkora lepedő akrobata? Igaz?!

- Nem akartam így rákérdezni, de igen. Ez izgat a legjobban!
- Júlia elmosolyodott, majd nagyot sóhajtott.
- Emlékszel az exeimre?!
- Azokra a szerencsétlenekre! Hát, lehet azokat elfelejteni?
- ezen újra nagyot nevettek.
- Na, de most komolyan. Eddig azt hittem, lehet élvezni is az együttléteket. Azt hittem, tudom, milyen az orgazmus!
- Ne csigázz! – Júlia arcán pír ütött ki.
- Tegnap éjjelig fogalmam sem volt, mi az, szeretkezni! Azt hittem az, ha eljutsz a csúcsra, egy egyszeri adrenalin löket. Ha szerencséd van a partnerreddel, akkor elérheted. Ennél nagyobbbat nem is tévedhettem volna!
- Ennyi energia szorult bele? Hogy így megjárattott drágám?!
- Margit nevetett zavarában, de Júlia komolyan nézett rá.
- Ez idáig nem ismertem a minőségi szeretkezés fogalmát se! Elég magasra rakta a lécet.
- Mégis mivel? Akkora van neki?
- Beszélsz bolondokat! Teljesen normális, átlag pasi. Viszont az ex feleségének igaza volt. Nagyon tudja a kezeit használni. Ahogyan megérint, ahogy simogat. Éppen csak kontaktba kerülve a bőrömmel. Már azelőtt majdnem elmentem, hogy egymásba fonódtunk volna.
- Te beszéltél az exével?!
- Hogyne, jó barátnők lettünk! Rendszeresen találkozunk, amikor Andris nincs otthon. Nagyon kerüli őt. Valami nagyon csúnya dolgot csinálhatott, és nem akar a szeme elé kerülni.

- Értem. És mondd, hogy reagált a hátadra?
- Sehogy! Mintha nem is lenne semmi baja sem! Velem volt! Végig velem foglalkozott. Emberként, társaként kezelte!
- Annyira be volt gerjedve, észre sem vette?
- De, észrevette. Sőt, előtte el is mondtam neki! Mégsem érdekelt. Én kellek neki, úgy ahogy vagyok. Hibásan is!
- Nem semmi! Azt a kurva, kezdem elkívánni a pasidat.
- Hát, ha még tudnád, hogy túl vagyok életem első hüvelyi orgazmusán!
- Te most szívaisz, igaz?
- Nem, ezt tényleg kihozta belőlem!
- Most irigy vagyok, de nagyon! És milyen érzés? – Júlia elgondolkodott.
- Tényleg nem tudod? – Margit a fejét rázta. – Sokkal mélyebb, szétáradóbb. Jóval tovább tart és könnyen ismételhető. Olyan, soha nem akarod abbahagyni feelinget ad az egésznek.
- De mégis, hogyan sikerült összehoznotok?
- Nem tudom. Sokáig, csak simogatott. És csókolt, majd elkezdett felfedezni, és én is őt. Sokáig csak játszott velem, míg végül letepertem és....
- Ezt nem hiszem el, csajsz! Megerőszakoltad?
- Tulajdonképpen igen. És akkor szinte azonnal, amikor érezni kezdtem magamban, ahogy mozogtunk. Hullámokban jött és nem akart vége lenni! És én nem

akartam abbahagyni. Nem volt erőszakos, mégis igen intenzív élményben volt részem, többször is.

– Ezt, hogy érted, hányszor voltatok együtt? – Júlia elmosolyodott. – Na, bökd már ki! Ezek után már nem tudsz jobban lesokkolni!

– Kétszer, kétszer voltunk együtt csak tegnap éjjel. Harmadszor ma reggel. Kíváncsi voltam tud-e még?

– Azt a bűdös! Te kit fogtál ki? Egy kibaszott terminátort?!

– És akkor a legdurvábbat el sem mondtam még neked. – Margit a fejét fogta már így is. – Nem védekeztünk!

– Ezt te így akartad, vagy csak így alakult?

– Én akarom így! Ez volt a feltételem. Gyerekeket akarok!

– Ezt biztosan jól átgondoltad? Akkor te, hamarosan? Lehet, hogy már terhes is maradsz?

– Még nem ovulálok. Tehát a válasz, nem. És a naptáram szerint még hat napom van vissza a peteérésig. És ha ez a tendencia marad, akkor igen. Mindenképpen!

– Te még mindig naptárazol?

– Igen, már lassan kilenc éve írom. – Végyszóra megérkezett Katica nagyi a még tűzforró tepertős pogácsával. És a beszélgetést innentől már hárman folytatták.

Tizedik fejezet

Dr. Karpai ma reggel is – mint mindig – nyolc előtt öt perccel már az irodájában olvasta az előző napi postáját. A titkárnője és a kollégái fél kilenc körül kezdtek beszivárogni. Már nem sok ügyet vállalt el személyesen, hisz voltak emberei, alkalmazottai, nem is rosszak! Most mégis érdeklődéssel olvasta el egy potenciális ügyfele levelét. Mindösszesen pár sor állt benne, röviden, mégis lényegre törően fogalmazva. *„Van egy listám! Tönkre akarom tenni őket! És ehhez kell egy megfelelő szaktudású, kegyetlen ügyvéd! Mondjon egy órabért és megbeszéljük a részleteket. Melegen ajánlom, vastag tollat keressen hozzá! Természetesen a díjazással párhuzamos teljesítményt várok el! Üdv? K. András.”* És egy telefonszám mellette. Maga, a boríték, amiben a levél jött, egyedi darab. Dr. Karpai ismeri azt, és tudja, mibe kerül! Így örült neki, hogy le sem volt ragasztva. Se név ráírva, se bármi más! Egy közép kategóriás használt autó ára volt a kezében.

Óvatosan kezelte már a rázósnak ígérkező ügyeit. Hisz már bőven túlhaladta azt a célt, amit tizenöt éve kitűzött maga elé. A svájci bankszámláján már igencsak közelített a félmilliárd euróhoz az, amit eddig sikerült összeharácsolnia. Már elérte, sőt túl is haladta volna azt majd' negyven millióval, ha nem vesz magának eredeti svájci állampolgárságot, identitást. Drága volt, de megérte. Igaz, ötven millió euróval szegényebb lett. Most itt a lehetőség, érzi! Ha ezzel megvan, meglesz a félmilliárd eurója, és nyugdíjba helyezi magát. Túl sok mindent látott, csinált, és még több az, amiről tud, pedig nem kéne! Természetesen itt a nem épp legális, vagy épp teljesen

illegális dolgokkal van nagyon nagy bajban! Még nem döntötte el, mit is fog tenni ezzel a láthatóan pénzes ügyféllel! Kisemmizi és megöleti, vagy segít neki, és az áldozatait semmizi ki. Majd természetesen a végén a megbízót is! És ha elvarrt minden szálát, eltűnik, mint Dr. Karpai! És újjászületik, mint Christian Weber! Akinek a felmenői az egyik leghíresebb svájci kanton földbirtokosai közé vezethetők vissza. És ő lesz az utolsó sarj, ebből a nemrég kihalt családból!

Már döntött, elvállalja az ügyet! Nem is igazán a pénzért, bár arra is igencsak fáj a foga! Hanem, mert imád rombolni, ölni, életeket beszántani! Imádja a veszélyt, az adrenalint, a kockázatot! Mobiljával írt a levélben megadott külföldi telefonszámra. Csak egy időpontot, egy címet és egy hárommillió forintos órabért küldött át, amit készpénzben kért. Nem félt tőle, hogy a megrendelője esetleg nem az, akinek állítja magát. A boríték meggyőzte! Ezt az állami szervek, hivatalok, az ügyészség nem tudná beszerezni! A rendőrségnek meg egyszerűen esélytelen, amikor rendes járműparkjuk sincs! Az üzenet épp csak átment, máris pittyent a telefonja. Rendben, ott leszek! Hmm! Lehet, keveset kért? Így is a szokásos díjazásának a hússzorosát írta! Telefonon kiszólt a titkárnőjének.

– Rozanné, kérem, mondjon le mára minden találkozót, megbeszélést! – Most már kíváncsi is volt, de azért óvatosan kezelte ezt az ügyet. Van egy kifejezetten az ilyen ügyfelekre kialakított irodája. Oda kérte a találkozót. Ott semmilyen elektromos eszköz nem képes működni, ha azt ő nem akarja! És most nagyon nem akarta!

Hartmann Angelika, alig kétszáz méterre parkolt a szinte vadonatúj, matt fekete Mercedes-Benz E 63 AMG S 4M luxus kategóriájú, sportautójával. Amikor is Júliát látta kijönni, rég halott szülei házából. És nem értette, ez hogyan lehetséges?! Hisz majd' egy évtizeddel ezelőtt azt eladta, mint Júlia hivatalos gyámja! A teljesen kisemmizett, magához fogadott lányát egy éve hajította ki az utcára egyetlen egy fillér nélkül. Mostanra már rég halottnak vagy prostinak kéne lennie! Azt gondolta, nem lesz képes az egyetemet se folytatni, és tessék! A záróvizsgáira készül, ugyanakkor visszaszerezte a szülei házat? Hogyan csinálta?! Ha nem félne Dr. Karpaitól, most felhívna telefonon! De fél! Az a gennyláda, ügyvédnek öltözött mocsok, maga az ördög! Segített eltüntetni neki a fogadott lánya utolsó forintjait is! Hogy aztán őt is átverve lenyúlja azt! Még szerencse, hogy a kis garzonlakása és álmai autója megmaradt neki! Valójában már szegény, mint a templom egere! Tankolni is alig tudja ezt a luxusautót. És akkor az automata garázs felnyílt, egy ugyanolyan német rendszámú luxusautó gördült ki rajta, mint ami neki van! Csak ezüstszínben. És! És alig hitt a szemének! Júlia vezette! Nem! Ez lehetetlen! Hogyan?! Nem értette egyáltalán!

– Te mocskos kis ribi! Honnét lettél hirtelen ilyen vastag?! – Majd arra gondolt, talán a szülei raktak félre neki. És amikor huszonhárom lett, megkapta! Lehet, túl korán dobta ki a lakásából! Lehet, várnia kellett volna még fél évet! Most már mindegy. Viszont ez kihúzhatná őt a bajból! Ha elvenné a fogadott lánya eltitkolt örökségét! Aztán eltakarítja végleg az útból, hogy soha többé ne zavarhassa meg a nyugalma!

Magában forrongott, ördögi terveken agyalt Júlia elpusztítására. Meg kell szereznie a lány előle eltitkolt vagyonát! Átverve érezte magát, holott ő volt az, aki ártott

az unokahúgának. Ha odafigyelt volna, akkor észreveszi, ahogyan Júlia megáll egy pillanatra, és András beül az anyós ülésre. De nem figyelt. A düh és az irigység elvakította! Már eldöntötte, nem fog segítséget kérni senkitől se! A fegyverre gondolt, amit több mint tíz éve kapott attól a sátántól, a bűnszervezet fejétől, Dr. Karpaitól. Mosolyogva tette el telefonját. Már tudta, mit fog tenni.

András pontosan érkezett, mint mindig. Dr. Karpai a képernyőt figyelte épp, amikor három elsötétített üveges, fekete Land Rover terepjáró állt meg Székesfehérvár egyik igen exkluzív külvárosi irodaháza előtt. A középsőt kivéve, mindkettőnek nyíltak az ajtajai, és nyolc öltönyös, napszemüveges testőr vette fel a pozícióját. Majd amikor rádión lejelentették, hogy minden tiszta, szállt ki leendő ügyfele a középső járműből, újabb négy testőr kíséretében.

– Mégsem vagy olyan kis falat! – Dr. Karpai most gondolkozott el rajta először, lehet, nem fogja tudni olyan egyszerűen elintézni ezt a pénzeszsákot, mint ahogyan gondolta.

A portás az előre megbeszélt módon, beengedte a kis társaságot, majd kulcsra zárta a bejáratot. Az ügyvéd úr irodája előtt megálltak a testőrök. Be, már csak András lépett. Dr. Karpai köszönteni akarta, de András a szája elé tett kezével jelezte, hallgasson. Elővett egy mobiltelefon méretű elektronikus eszközt, bekapcsolta, és az ügyvéd táskája felett elhúzta, majd az asztalra tette. Abban a pillanatban valamennyi telefon és okos eszköz, kamera működésképtelenné vált. Majd kivett hatmillió forintot attatáskájából, és az asztal közepére rakta.

– Nos, ügyvéd úr. Két órára igénybe venném a szolgálatait. Elnézést kérek az elővigyázatossági intézkedések miatt. Tekintse, kérem, szükséges rossznak. Én lennék az a megbízott személy, aki mozgatja a szálakat. A nevem mister X, és kérem, legyen ennyi elég!

– Miben lehetek a szolgálatára?

András elővett egy papírlapot, amin nevek szerepeltek. Amikor az ügyvéd meglátta, azt hitte, itt a vég! Valamennyi név rajta volt, akikkel az elmúlt évtizedben együtt dolgozott. Kivéve kettőt. A budapesti alvilág fejét és Hartman Angelikáét. Az itteni maffiafőnököt, és az egyik volt áldozatának a testvérét, akit ő csúnyán átvert! A budapesti maffiafőnök volt ennek a kis bűn bandának a fejeként megjelölve. Alig hitt a szemének! Anno, több mint tizenöt éve, ez csak egy gyengécske ötletnek tűnt. Mármint, hogy a maffiát állítják be bűnösneként. És most – úgy látszik – ez mentette meg az életét!

– Nos, úgy tűnik a befektetéseink veszélybe kerültek. Az itteni megbízott vezetőnk, mintha zsebre dolgozna. Tizenegy strómanunkat tette el láb alól, és lopta el a vagyonát. A kár összege, jelenleg cirka ötszáz millió euró! Sajnos, elég későn vettük észre. Így ezen már segíteni ön nem tud. Nem a maga dolga lesz ezt az összeget visszaszerezni, hanem a mienk.

– Mit vár tőlem? Én nem vagyok benne biztos, hogy tudok segíteni önöknek! – Dr. Karpai egészen biztos volt benne, ahogy vége ennek a megbeszélésnek, össze se csomagol. Mindent itt hagy és lelép! Bérel egy repülőgépet, és meg sem áll Svájcig! Szereti, ha forró a talaj, mert élvezi a veszélyt, de ez már az ő talpát is égeti.

– Mi biztosak vagyunk benne, hogy tud segíteni! – Újabb papírlapok kerültek elő, ahol a maffiafőnök és ő voltak rajta. Majd újabbak, ahol a miniszterrel és egy rendőrkapitánnyal ülnek egy asztalnál. Majd egy újabb, amin három ügyésszel iszogat. – Mi úgy tudjuk, volt közös üzleti kapcsolatuk. Például a Hartman család. – Az hatalmasat nyelt, szája kiszáradt. – Az az árván maradt leány, az a Júlia, már elbeszélgettünk vele! Ő az új strómanunk. Itt a svájci bankszámlaszáma. Az ő nevére nyitva! És akik részt vettek benne, azoktól beszedi, amit be lehet! Nem érdekel, hogyan csinálja! Ha kifosztotta őket, a szemetet mi el fogjuk pucolni.

– Azt mondta, a maguk feladata lesz visszaszerezni az ellopott összeget!

– Pontosan, a főnököt mi intézzük! Az önnek nem menne. De mindenki más igen! Az ő pénzük lesz a költségekre fenntartva. Na, meg az extra haszon, amit mi elvárunk!

– Ez, nagyon nagy falat nekem! Ezt én nem tudom megcsinálni.

– Az baj, ha nem tudja. Önnek baj! Nekünk mindegy, mert akkor mást kell keresnünk, és a neve felkerül a listára. – Az ügyvéd úgy érezte, megfordul vele a világ. Szédült, szólni akart, de annyira kiszáradt a torka, hogy köhögni kezdett. – Na, mit válaszol? Vállalja? – András már olyan halkán beszélt, szinte suttogott, hogy Dr. Karpai hátát a libabőr kiverte. Remegett, fázott és izzadt egyszerre!

– Honnan tudjam, hogy ön az, akire gondolok?!

– A kérdés jogos. Csak az tudom mondani, amit tizenöt évvel ezelőtt mondott magának az akkori megbízott eljáró. Nem

kötelezzük semmire sem. Ha nem akar részt venni benne, mi nem kényszerítjük rá. Ez csak egy lehetőség, hogy helyrehozza egy korábban elkövetett hibáját.

– Igen, vállalom. Mi lesz a díjazásom? – András lebiggyesztette a száját és folytatta.

– Olyan bizalmatlan felénk, tisztelt ügyvéd úr. Holott mi már tizenöt éve fizetjük a megbízott emberünkön keresztül! Ej, ej, ej. Nem lesz ez így jó! De lássa, kivel van dolga. Valamennyi magyar ingóságát és ingatlanját, cégeit, bankszámláit, készpénzét, mindenét önként ráíratthatja Hartmann Júliára, a strómanunkra. Újabb papírok hulltak alá! Cserébe, elfelejtjük a kis közreműködését, és megtarthatja a svájci állampolgárságát, valamint azt az ötven millió eurót, amit ott tart! – Az döbbenten nézte a svájci bankszámlájának szigorúan titkosnak vélt adatait, és a megvásárolt személyazonosságának dokumentumait. – Az itteni papírjaival a mi megbízott, ámde hűtlen emberünk fog véletlen autóbalesetben meghalni. Mihelyt végez a feladatával, ön szabad ember! Nézze a jó oldalát, levesszük a terhet a válláról, és mehet nyugdíjba! – András pontosan tudta, nem ötven millió eurója van az ügyvédnek, hanem majd a tízszerese. De akarta, hogy érezze: van még lehetősége ezt megúszni.

– Van választási lehetőségem? – Dr. Karpai alig tudta túrtöztetni magát. Tehát a tíz svájci bankszámlából csak egyről tudnak. Agya szélesebben járt, már az ügyvéd kerekedett felül benne.

– Hogyne lenne választása, ügyvéd úr. Mi nem kényszerítjük semmire sem, nem írunk szerződést. Ha vállalja, egy kézfogás és rendben vagyunk. Ha nem, akkor is.

- Csak akkor felkerülök a listára!
- Pontosan. Vagy lehet a megbízottunk, és akkor védelmet kap.
- Hozzá kell férnem a tőkémhez egy ekkora volumenű feladat elvégzéséhez! Egyáltalán mennyi időm van? – András az előbbire számított, de a határidő kérdésére nem.
- Ez csak magán múlik! Mint látja, mi türelmes emberek vagyunk. Amíg időarányosan érkezik a pénz a megadott számlára, ez a türelem megmarad. És igen, mi tudjuk, használnia kell a tőkéjét. Nos, a magyarországit és a svájcit is használhatja szabadon.
- Mégis, mennyire türelmesek? – Dr. Karpai visszanyerte önuralmát. Már tudta, hogy fog ebből a kutyaszorítóból kikecmeregni. – Mit is mondott nekem? Három millió óránként. Rendben, legyen! Három millió minden napért, euróban. – És az ügyvéd mosolya ismét meg tudott jelenni azon a sátáni ábrázaton.
- Akkor kezet rá, és munkára fel!

Már össze is állt benne a terv. Időt nyer, és lelép, ahogy alkalma adódik rá! Kicsivel kevesebb pénze marad, de kit érdekel. Majd szépen bevonja azt a balfasz minisztert, azt az ocsmányul dagadt főrendőrt, és a három végtelenül kapzsi, magas beosztású ügyészt. András kikapcsolta az asztalra helyezett kis készüléket, eltette és köszönés nélkül elindult kifelé. Az ajtóban megállt, ismét elővette a szerkezetet, egy ujjával bekapcsolva azt.

- Majdnem elfelejtettem. Az országot, sőt Budapestet sem hagyhatja el. Mostantól valaki, mindig követni fogja, vagy valakik. Ezt nem tudhatja. És még valami! A magyarországi

tulajdonát már leltárba vettük, ha egyetlen forinttal is csökken az értéke, azt megpróbálja kiüríteni, akkor a kis megállapodásunk semmis! Ha szökni próbál vagy a jelenlegi strómanunk, Hartman Júlia csak megfázik vagy eltöri a kisujját, akkor is! Remélem megértettük egymást?! Mert ha nem, akkor sajnos szólnom kell a felettesemnek, mister Z-nek.

– Igen, meg! – Bár már pontosan tudta, mit fog tenni!

András ismét kikapcsolta az eszközt, és ahogyan jöttek, úgy mentek el. Ahogy a készülékekbe visszatért az élet és újra használhatók lettek, a titkárnőjét hívta. Őt nevet diktált be. A miniszterét, a főrendőrét és a három fejest az ügyészségről. Egy sürgős találkozót kellett velük összehozni, még a mai napon! Ekkor jelent meg a biztonsági főnöke.

– Semmink sincs főnök! Mindent leblokkoltak. Még egy vacak fényképünk sem!

– Ne törje magát, ezek másik ligában játszanak. Majd én megoldom. – Most kezdte élvezni a szituációt. Most, hogy már szinte kész terve van, hogyan fog átverni mindenkit. – Azt hiszem, nekem kell elsőnek lépnem, hogy elhiggyék: minden rendben lesz! – gondolta.

Míg a Land Roverben a magánnyomozó iroda vezetője, Dr. Bartai Zsolt nem hitt a szemének.

– Ezt nem hiszem el! Simán beletetted a nyomkövetőt az ügyvéd táskájába, és aztán kitetted a diktafont az asztalra? És Karpai énekelt, mint egy kismadár?! – András csak mosolygott.

– Megmondtam, minden az időzítésen múlik. Ha csak két másodpercet késnek a kollégáid a zavaró berendezésekkel, vagy az áram kikapcsolásával, akkor nem sikerült volna. Még szerencse, hogy épp befért mindhárom berendezés a Land Roverek csomagtartóiba. – A nyomozó a fejét rázta! – Ha nem élem át, biztosan én sem hinném el azt, ami itt ma történt!

– És nézd csak! – A svájci bankszámlán, Hartman Júlia nevére érkezett hárommillió euró.

– Ne felejts el szólni, ha ennek az egésznek vége, ne haragítsalak magamra! És semmiképpen se üljek le veled pókerezni.

Tizenegyedik fejezet

András délután kettőkor szállt ki a taxiból, a villától alig két saroknyira, egy virágüzletnél. Egy nem túl nagy, mégis ízlésesen szép csokrot vásárolt Júliának. El akarta mondani a lánynak a jó híreket. Majd hazasétált, de csak a kutyák fogadták. Júlia még nem volt otthon. És be is ugrott neki, mintha azt mondta volna, ma nem dolgozik. Ezért, miután őt elvitte kocsival Székesfehérvárra, hazafelé beugrik Katica nénihez. Szeretné megmutatni neki a jeggyűrűjét, amit András tegnap éjjel vett neki, miután felhívta a tulajt, és az vállalta, hogy kinyitja nekik az üzletet.

András szintet szeretett volna lépni kapcsolatukban. Elővette a virágboltban vásárolt rózsákkal díszített borítékot. Kivette belőle a levélpapírost, és írni kezdett. Miután végzett, eszébe jutott: Júlia biztosan éhes lesz, ha hazajön, így küldött neki egy üzenetet. *„Mikor jössz haza? Hiányzol nagyon. Van számodra egy meglepetésem.”* Hamarosan jött is az üzenet vissza. *„Dugóba kerültem, már elindultam Katica nénitől. Szerintem még egy bő másfél óra. Szeretlek, puszi.”* Akkor felhívta azt a pizzériát, ahonnan Júlia először rendelt neki, és ugyanazt a menüt kérte, amit akkor a lány kért. Sajnos, csak késve tudták volna kihozni, így András úgy döntött, maga megy el érte. Taxit hívott és már ment is.

Júlia, korábban ért haza, mint gondolta. Csak a kutyákat találta otthon, András sehol. Az asztal megerítve két főre, a konyha sötét. Biztosan elugrott valamiért. Akkor vette észre a virágcsokrot. Felvette, és az orrához emelte. Észrevett benne egy borítékot. Az ő neve állt rajta, Júliának.

Várni akart vele, ugyanakkor kíváncsi is volt. Ha Andris nem akarta volna, hogy elolvassa, akkor nem írta volna rá, Júliának! Így okoskodott és kinyitotta csak egy picit, hogy belelessen. Majd nem bírta tovább, és kivette tartalmát. Két lap hullott ki belőle. Egy banki kivonat nyomtatva. És egy kézzel írt levél. Először a levelet akarta elolvasni, így azt vette kézbe.

Kedvesem!

Sohasem gondoltam volna, leszek még szerelmes ebben az életben! Mégis megtörtént a csoda. Célt, értelmet adott az életemnek. Szeretném neked ezt egy mesével megköszönni, ami hitem szerint nem is mese. Hanem maga az élet.

A szabad akarat meséje.

Isten megteremtette a világot, és vele az embert. Boldog volt, ahogyan nézte az embereket, életük apró örömeit látva. Mégis valami zavarta! Valami, amit maga sem tudott meghatározni. Így hát, leszállt közéjük, és álruhában járta az általa teremtett világot, és látta, az emberek boldogok, élnek büntelen életet. Imádják, szeretik, tisztelik őt, mint a teremtetőjüket, Istent. Mégis valami nem volt rendben. De Ő, a mindenható ezt nem tudta meghatározni, mi is az, ami zavarja. Mígnem egy nap, egy vak remetéhez tért be. Az behívta magához az álruhás Teremtőt. Megvendégelte, ágyat

vetett neki, és a teremtmő ott töltötte az éjszakát a vak remete barlangjában. Reggel aztán azt mondta neki.

– Ismeretlenül befogadtál, ennem adtál, éjjeli menedékkal láttál el. Felebarátodként kezeltél! Halld hát, én vagyok a Teremtő. Kérj tőlem, és én teljesítem kívánságod!

– Tudom, ki vagy! És nincs mit kívánnom tőled, mert mindent megadtál már, amire csak szükségem lehet.

– Visszaadhatom szemed világát, egészséged, erőd, fiatalságod. Csak kérned kell és megadatik!

– Köszönöm uram, Teremtőm. De megvan mindenem, amire csak szükségem lehet! Ha visszaadnád látásom, elveszteném képességem, hogy lássam a lelkeket és a Teremtőt magát! Ha visszaadnád egészségem, erőm és fiatalságom, újra kezdhetném küzdelmem az élettel! Elveszíteném számomra oly kedves emlékeimet. Ha adni akarsz nekem bármit is, add oda azt, ami a leginkább nyomaszt. – Isten elgondolkozott azon, amit a vak öregember mondott neki.

– Legyen hát! – És elmondta neki, mi is bántja. Mi az, amit érez, de meghatározni nem tud.

– Mi sem egyszerűbb ennél – válaszolt a remete. – Annyira szereted a teremtményeidet, hogy mindent megadtál nekik. Csak egy dolgot nem, ami apróságnak tűnhet, de téged mégis zavar. Mert te vagy maga a tökéletesség! És ez a szabad akarat! – Ezen Isten elgondolkozott. Valóban, annyira apró dolog, hogy fel sem tűnt neki. Ha az ember elrendeltetve büntelen, és elrendeltetve szereti Istent, akkor valójában nem szabad, mert nincs választási lehetősége. Tehát, ha valóban azt akarja, hogy legyen szabad akarat,

akkor engednie kell, hogy az ember szabadon választhasson!

– Igen, igazad van! Valóban ezt a hibát kerestem. Segítettél megtalálnom azt, ami zavart. Mit adhatnék neked cserébe?

– Akkor a vak remete elmosolyodott.

– Hisz épp most adtál nekem! Meghagytad azt, amit akkor ajándékoztál nekem, amikor megszülettem ide a Földre. A sorsomat! És engedted, hogy segíthessek neked. Mondd, kérlek, ember kapott-e már tőled ilyen sokat? – És valóban! Még soha senki sem kapott ilyen ajándékot a Teremtőtől!

Elindult hát Isten, hogy keressen valakit, aki segít neki a szabad akaratot megalkotni. Mert Isten jó, és a maga tökéletességében büntelen. Kell valaki, aki gonosz és bűnre csábítja az embert. Mert, ha az ember szabadon választhat, jó és rossz közt, akkor lesz csak szabad akarata! Bejárta az egész teremtett világát, és senkit sem talált, aki hajlandó lett volna lázadni ellene, aki ellentmondott volna Őneki! Amikor is, utoljára Luciferrel, az egyik legfőbb angyallal találkozott. Az imádta, szerette az urat. És végtelen szomorúság töltötte el, látva a hőn imádott Teremtője senkit sem talált, aki segítségére lehetne. Így szólt hát!

– Teljes szívemből szeretlek, és ezt te tudod jól! Megteszem hát neked azt, amit senki sem vállalt be Érted, és az emberekért! Leszek én az, aki lázad ellened, aki rosszra csábítja az embert. Teszem ezt teljes erőmből, tudásomból, teérted! Leszek az, akitől félni fog az ember! Akit mindenki gyűlölni fog! Akit okolnak majd minden rosszért, ami velük történik, legyen az igaz vagy hamis! Csak annyit kérek Tőled, minden bűnre csábítás után, hadd tölthessek veled egy órát. Hogy imádhassalak, szerethesselek! Aztán

*folytatom vállalt küldetésem Érted! És az emberekért, akiket
olyannyira szeretsz.*

*És így történhetett meg, hogy Isten leghűbb szolgálja, aki a
legjobban szerette az Urat, Lucifer, az egyik legfőbb angyal
lázkodó lett! Kiűzetett a mennyországból, egyenesen
Ádámhoz és Évához, hogy ott kezdhesse meg küldetését.
Ezért oly erős hát a bűnre csábítása a sátánnak, a
mennyországból kiűzetett főangyalnak, Lucifernek. Mert ő
minden erejét beleadva teszi a dolgát! És minden egyes
bűnért, egy órát Istennel tölthet, amikor is imádkozhatja őt!*

Vége...

*Miért is írtam le neked ezt a kis mesét? Nos, a
borítékban található másik papír, az a te szabad akaratod!
Szeretném, ha nem függnél senkitől sem! Szeretném, hogy
döntéseidet azért hozd meg, mert te azt így akarod! És úgy,
ahogyan az neked jó. Abban semmilyen külső körülmény ne
korlátozhasson! Az, ami azon a papíron szerepel, az a tiéd,
és mindig is a tiéd volt! Nem én adtam neked! Mint korábban
azt elmondtam már, megbíztam egy nyomozóirodát szüleid
halálának felderítése céljából. Ez, amit a papíron látsz,
valamikor az övék volt! Mostantól ez a te örökséged, tőlük!
Mostantól, nem vagy rászorulva senkire sem. Rám sem!
Minden, amit döntesz, teheted szabadon. Nem függsz
senkitől sem. És én csak remélni tudom, valahol szerepelek
a terveidben. Ha nem, akkor is szeretni foglak életem végéig!*

András

– Én megmondtam neked, hogy szeret téged! – Júlia ijedtében felsikított. Bea állt közte és a sötét konyha közt. Jobb kézfején megint egy konyharuha, mint eddig mindig, amikor találkoztak. Érdekes, hogy csak most tűnt fel neki, még sohasem látta Bea jobb karját csupaszon.

– Bea! A szívinfarktust hoztad rám! Jézus, Máriám, de megijedtem! Juj... de komolyan, meg akarsz ölni?! – A váratlan látogató szeretettel nézett Júliára, egy valóban őszinte mosoly kíséretében.

– Épp ellenkezőleg kedvesem, meg akarom menteni az életeteket!

– Az életünket? Nem értelek! Miért lenne veszélyben az életem? És Andrásé? – Júlia nem értette, Bea miről beszél.

– Nem! Andrásé nem. De neked, segítségre van szükséged! Mégghozzá most. – András volt feleségének hangja, meglepően nyugodt volt. Ettől Júliát kirázta a hideg. Ezt az oldalát még nem ismerte, és nagyon úgy érezte, nem is akarja megismerni!

– András, mindjárt itt lesz! – Kezdett félni Beától. Eszébe jutott, mit mondott róla Andris. „A volt feleségem veszélyes nő, ha valaki felbosszantja, vagy az útjába kerül az jobb, ha menekül előle.”

– Nem, András nem lesz itt mindjárt! A taxi, ami hozta, balesetet szenvedett a Lánchíd előtt valamivel. Késni fog, nem is keveset. Amúgy nem kell aggódnod. Semmi baja, csak a vacsorátoknak annyi! – Júlia, úgy érezte, fenekestől felfordul a világ, amiben eddig biztonságban érezte magát. Most már komolyan fél Beától!

– Mit akarsz tőlem?! – Hangja remegett, sírás határon volt!
– És mi történt Andriszal? Mit csináltál vele? – Komolyan kezdett rettegni.

– Már mondtam! Megmentem az életeteket. – Júlia felállt és hátrálni kezdett.

– Azt mondtad, Andrisnak semmi baja! – Az helyeslően bólintott.

– Valóban, nem is róla beszéltem, hanem rólatok. – Júlia, nem értett semmit sem. – Rólad és a babáról, aki nemrég fogant meg a méhedben! Kislány lesz, és még sok másik gyermek fogja követni.

– Te beteg vagy! Én nem vagyok terhes! Nem lehetek az! Még nem! És nem is értem, te honnét tudsz róla, hogy mi? ...Beszéltél vele?!

– Nem, amióta együtt vagytok, már nem beszél velem! Elengedett, már szabad vagyok. És ezt neked köszönhetem. És igen, állapotos vagy, kislány! Anyukád nem tudta elmondani, de azt üzeni: a naptárazás nem megbízható módszer. És azt is, hogy nagyon büszke rád!

– Te miről beszélsz?! Honnét tudsz róla, hogy naptárazok?! Senki sem tudja, és anyu? Anyukám meghalt! – Júlia lassan tovább hátrált. Akkor a bejárati ajtót lehetett hallani, fordul a zár, nyílik az ajtó. – András itt van! Jobb, ha nem talál itt!

– Nem! Aki jött, nem András, bár valóban igen közelről ismered őt. Kérlek, ne menj oda! – Bea hangja, hirtelen mély és parancsoló lett! Júlia megdermedt, úgy megrémült tőle!

– Andris, itt vagyok! Gyere, kérlek, gyorsan! – Bea meg sem mozdult. Rezzenéstelen arccal állt és várt, mint aki tudja, mi is fog történni. Akkor megjelent az előszobai folyosón nagynénje, Hartmann Angelika! Egy pisztollyal a kezében, lassan közelítve Júlia felé, egyenesen ráfogva a fegyvert!

– Nem, drágaságom, nem Andris vagyok. És nem is ismerek senkit sem, akit így hívnak. Júlia nem hitt a szemének. Ahogyan a fegyver csövébe nézett, újra hátrált. Ezúttal Bea felé.

– Te mit csinálsz itt?! És honnan van kulcsod a házhoz?! – A riadt lány kezdte érteni, miről is beszélt Bea.

De vajon honnét tudta? És ha ezt tudta, lehet, másban is igaza van? Ahogyan hátrált, és közeledett felé nagynénje a pisztollyal, beleütközött az asztalba. Kijózanítólag megcsörrentek az oda készített tányérok és evőeszközök. Nem tudott hátrébb menni, pedig apja nővére egyre közelebb jött. Egészen addig, míg a hideg pisztoly csövét neki nem nyomta Júlia mellkasának!

– Vége a dalnak, drágaságom! Add ide azt, amit el akartál titkolni előlem, te hálátlan fattyú!!

– Tudom, mit tettél a szüleim vagyonával! Mit akarsz még elvenni tőlem?! Hisz semmim sincs!

– HAZUDSZ! – Angelika üvöltött dühében. – Mi van a kezében?! – És kitépte kezéből András levelét.

– Bea, segíts!

– Kihez beszélsz, drágám? Nincs itt senki sem rajtunk kívül! Mondták ugyan a szomszédok, hogy órák hosszat beszélgetsz magadban. Nem hittem volna, hogy igaz! Na,

nézzük csak, mit rejtegetsz. – András levelét egyszerűen összegyúrta és eldobta. – Míg a másik papírt nézve felragyogott az arca. – Nahát, kiscsibém, mit rejtegettél te előlem?! Hárommillió euró egy svájci bankszámlán!

– De hát, nekem olyan nincs! – A nagynéni elvigyorodott.

– Pedig fiam, itt a te neved áll! – Nyújtotta oda a banki dokumentumot Júliának. Az átvette és elképedve nézett rá! András levele értelmet nyert. – Add meg a jelszót és a belépési kódokat!

– Nem tudom egyiket se. – Döbbenten ült le az asztal melletti székre.

– Akkor meghalsz! – A sötét konyha felől lassan közeledő, határozott, kopogó lépéseket lehetett hallani. Majd Bea félreismerhetetlen hangját!

– Ha megadja, amit kételek, akkor nem fogod lelőni? Ugyan már, hisz mindannyian tudjuk, hogy ez nem igaz! Azért jöttél, hogy egyszer és mindenkorra lezárd ezt az ügyet. Ha nem találod meg azt a darab papírt, Júlia már rég halott lenne!

– Ez ki?! – Nyomta oda Júlia fejéhez a fegyverét.

– Nem ki, hanem mi! Én vagyok a te rémálmod! Én vagyok Bea, Júlia barátnője. Az a nem létező személy, akivel beszélgetni szokott az unokahúgod a szomszédok szerint.

– Ott állj meg! – A pisztoly irányzéka célpontot váltott. Most már Beára fókuszált Angelika. – Azt mondtam, ott állj meg! De Bea még csak nem is lassított a tempóján.

– Mert ha nem, akkor mi lesz?! Engem is le fogsz lőni, ahogyan az öcsédet?! Tudod, mint ahogyan azon a tizenkét

évvel ezelőtti éjszakán, az autópályán! Amikor azzal a kisteherautóval nem tudta leszorítani azt Dr. Karpai embere.

– Nem igaz! – Üvöltötte ismét Angelika!

– De hát miért?! Csak a pénzükért? – Júlia megrökönyödve nézett nagynénjére! – Hogy tehetted ezt a saját testvéreddel?! Szerettünk téged!

– Nem, nem igaz! Hazudik ez a ribanc! Évekig ápoltalak, és mindent megadtam neked! Ne higgy neki!

– Dehogynem igaz – búgott Bea teljesen nyugodt hangja! – Azért lótted le, mert felismert téged az anyósülésen! Mert az a balfék bérgyilkos nem tudta leszorítani a szakadékbba.

– Hazudsz, te kurva!! – Angelika kezében remegni kezdett a fegyver. Szó sem volt félelemről. Ez színtiszta düh volt! Bea nem állt meg! Egyre közelebb és közelebb került hozzá!

– De persze, hogy nem tudta leszorítani, mert édesapád fiatalabb korában roncs derbizett! Ezt a nagynénéd elfelejtette elmondani a bérgyilkosnak. Ha Angelika nem lövi fejbe, apád simán túléli a gyilkossági kísérletet, és édesanyád is. Akkor te sem égsz meg a csomagtartóban! Mert, hogy te ott voltál kislány! Anyád parancsolt rád, bújj hátra az ülések alatt!

– Ezt honnét tudod?! Ezt senkinek sem mondtam el! – Júlia kezdte érteni. Lassan összeállt benne a kép. – De hát ez? Ez lehetséges? Hogyan? – Kezdte azt hinni, álmodik. Nem, ez nem lehet a valóság!

– És te, Angelika, most meg fogsz halni! Lejárt az időd. – Bea hangja mélyebb és fenyegetőbb lett!

Jobb kezéről lecsúszott a konyharuha. Júlia felsikoltott a látványtól, Bea feketére égett kézfejétől! Míg Angelika kétségbeesetten tüzet nyitott a felé közeledő Beára. Minden egyes becsapódó lövedékre, rándult egyet Bea teste. De vér helyet tűz fröccsent ki belőle. És nem állt meg! Folyamatosan közeledett a gyilkos felé, miközben egymás után szakították át testét a becsapódó lövedékek. Mire Angelika Berettája kattanva jelezte, üres a tár, addigra Bea félig elszenesedett jobb karja már a nyakát szorította. Könnyeden a levegőbe emelve a görcsösen rángatózó testet. Majd, mint egy szál virágot, úgy hajította ki a hat méterrel hátrébb lévő ablakon át az utcára. A testén lévő tizenegy lyukból, hasán, hátán és mellkasán apró lángnyelvecskék szivárogtak.

– Ez mégis, hogy lehetséges? – A történetek megerősítették Júlia sejtését, amit alig egy perccel azelőtt értett csak meg!

– Megmondtam neked, mi többé már nem lehetünk egy pár! Én és a volt férjem, már két külön világban élünk! Mert én már továbbléptem.

– Anyu? Apu? – A szemét hirtelen elárasztották a könnyek.

– Igen, itt vannak ők is. És még sokan mások is, akik idáig vigyáztak rád. Nagyszüleid, dédszüleid. Sőt, a meg nem született öcsikéd is, akivel anyukád volt várandós, mikor meghalt. Egész jóképű fiatalember lett belőle! És nagyon fontos munkát végez odaát! – Júlia szólni akart, de fojtogatta a zokogás. – Nem, nem láthatod őket! Még nem. A te időd még nem jött el. És az én erőm is lassan elfogy. Helyrehoztam azt, amit elkövettem volt férjem ellen.

– Mégis miért? – Júlia könnyei végigfolytak az arcán. – Barátnők voltunk!

– Most is azok vagyunk, kicsikém, én sohasem hazudtam neked, és sohasem fogok a jövőben sem! Azt ígértem, ha akarod, többé nem látsz. És azt is, ha akarod, maradok melletted! – A még nem létező pocakjára mutatott. – Vigyázz rám, hisz alig egy napos vagyok! Most mennem kell! A purgatóriumban már várnak rám! Ott a tisztítótűz elvégzi azt, amire én képtelen voltam a halálom óta. Megbocsátani saját magamnak és felejteni. András most már a te párod az égiek előtt! Vigyázz nagyon rá! Nem olyan erős, mint ahogyan azt mutatja. Szüksége van rád és neked is rá. Egymás életét mentitek meg. – Bea nem árulta el, hogy még egyszer vissza fog jönni.

– Akkor te, te... te az én...

– Igen, az leszek, úgy kilenc hónap múlva. De csak, ha akarod. Ha nem szeretnéd, nem maradok.

– De, nagyon is szeretném. Akarom!

– Öhömmm, hmmm – szólalt meg egy természetellenesen mély hang. – Cucikám, mennünk kéne!

– Nyugi van, Satikám, még nem végeztem! – Júliát akaratlanul is elkapta a nevetés, amikor Bea rendre teremtette a halált. Az türelmetlenül állt egy nem is oly távolabbi ponton, fekete kaszáját markolva. – Még elintézem, hogy ezt megmagyarázhassa a rendőrség valahogy! Elvégre Angelika meghalt. A kutyáid mentettek meg tőle! – Mindkét karjával kört formázott, majd egy lendületes mozdulattal a kezei közt remegő levegőt a kerti ablak felé hajította. Amitől az millió és millió darabra robbant! Tokostól szakadt ki, törd darabokra, vált semmivé.

– Ez az én csajom! – vigyorgott büszkén a halál egyáltalán nem csontos feje. Igenis jóképű pasinak számított volna, ha nem az lenne, aki! – Gyönyörűen csináltad édes, de most már tényleg mennünk kell! Isten marha pipa lesz.

A kutyák egészen a robbanásig a kandalló előtt feküdtek és aludtak. Még a lövésekre sem ébredtek fel, most azonban izgatottan járkáltak fel-alá. A halál egyre feszültebb lett, amikor is a kis Yorky leült elé és őt nézte, félrefordított fejjel. Halkan nyüszögve, mintha kérné, vegyél már fel légyszív!

– Tényleg mennünk kéne, Cucus!

– Csak nem félsz a kutyáktól? – Nevette el magát Bea.

– Nem, csak nincs másik munkaruhám, és nagyon nem szeretnék kutyapisi szagú lenni. Ártana az imázsomnak.

– Oh. Ez még fontos! Majdnem elfelejtettem. – Bea felvette a két papírt a földről. András összegyűrt levelét visszaadta a lánynak. Míg a banki kivonat másolatát nem! – Ez jobb, ha nem kerül idegenkézbe! Te is felejtsd el, kérlek! Ne mondd meg senkinek se, mi volt ezen a lapon. Hazudj, ha kell! – Elszenesedett, megégett kezében tartva a lapot, azt nemes egyszerűséggel lángra lobbantotta az ujjai közül kicsapó, rubint vörös tűz. El sem engedte addig, amíg azt teljesen fel nem emésztették a lángok.

– Hát, itt az idő! – szólt határozottan a halál. Bea körvonalai, kontúrja felerősödött és egyre fényesebb lett. Majd egyszerűen a halálért ment, kézen fogta, és elindultak a fény felé kettesben, kéz a kézben. – Satikám, már megint rád kellett várnom!

– Szeretem az akasztófa humorodat Cucus...

Ahogy távolodtak, a fények kezdtek a sötétben derengeni. A fények lassan felismerhető alakokká formálódtak, és ahogy Júlia felismerte őket, azok indultak az andalgó pár után. Dédszülei, nagyszülei, keresztanyja, rég meghalt barátok és ismerősök. Tele volt a villa hatalmas nappalija velük. Utoljára a szüleit vélte felismerni, azok egymást átölelve, mosolyogva nézték őt. Majd a fény felé fordultak és elindultak.

– Az tudod, Satikám, ezért Isten szétrúgja a tökeid!

– Nem fogja, Cucus, tudja jól, ez az én kis ajándékom – mosolyogva visszanézett egyenesen Júlia szemébe. – Szeretlek, nővérem.

Ahogy a fények eltűntek, szinte berobbant a bejárati ajtó. A kutyák morogva, fenyegetően állták körbe gazdájukat. Nagydarab fekete ruhás testőrök zúdultak be, a tokostól kiszakadt ajtón. Védelve vették körbe rögtön Júliát.

– Nem sérült meg, hölgyem? – A lány alig hitt a szemének.

– De hát, maguk...

– A férje megbízásából vigyázunk önre, hölgyem. Sajnálom, hogy késtünk.

Valóban késtek. Négy utcányi távot futottak le, mert egyetlenegy autójuk sem indult a négyből! Amiből kettő, szinte vadonatúj volt. Amikor a kamerákon keresztül, amit a házban rejtettek el, észrevették, hogy Angelika nem épp barátságos szándékkal látogatta meg az unokahúgát, Júliát!

A ház ajtaja kiszakítva, darabokban. Az utcára nyíló egyik ablak szintén. Minden kihalt, csendes. Mintha semmi sem történt volna. Ámde hamarosan szirénák sikítása verte fel az utca nyugalját.

Tizenkettedik fejezet

Dr. Karpai és vendégei nem voltak maradéktalanul boldogok. A főrendőr kétkedve fogadta az ügyvéd bejelentését, míg a miniszter még mindig sérthetetlennek érezte magát. Csak a három vezetősztintű, ügyészségi közszolga lett hófehér a rémülettől.

– Én nem engedek a zsarolásnak! Előkerítjük ezt a kis senkit, és elintézem a rendőrség berkein belül.

– Semmit sem tud bizonyítani – a miniszter csak mosolygott. – És ha igen, akkor sem fog semmi sem történni! Kéz kezet mos! Egy pillanat alatt elsikáljuk az ügyet. – Az idősebb szemüveges főügyész, Dr. Baradlai Jenő, halkán szólt közbe.

– Jancsikám, te egy idióta barom vagy! Fogalmam sincs, hogy sikerült ilyen magasra jutnod! Elvette az eszedet a hatalomhoz való dörgölözés! És te, Tibikém, azt hiszed, mert felnyaltad magad egy vezetőrendőri posztra, akkor az már egy tökéletes életbiztosítás?! Fogynod kéne, mert elzsírosodik teljesen az agyad! Gondolkozatok már végre egy kicsit! Ez a fasz ügyvéd, egy gerinctelen személtáda, de egyáltalán nem hülye! Nagyon is okosan kezelte le a helyzetet.

– Köszönöm a bókákat – vigyorodott el Dr. Karpai. – Jenőkém, nagyon bírom a humorod. Abban nagyon is igazad van, higgadtan kell kezelnünk ezt az ügyet. Tibor, mennyi idő alatt tudjátok a svájci bankszámla alapján ellenőrizni, kikkel állunk szemben? Hogy biztosan tudjuk, valóban ők azok.

– Cirka két hónap. – Elhűlve hallgatták, amit mond! – Most ne nézzetek így rám! A nemzetközi kapcsolatokat nem tudom felgyorsítani.

– Mégis mennyi az a két hónap? Plusz, mínusz két hét?

– Inkább plusz. – Az ügyvéd elgondolkodott, majd folytatta.

– Hetvenöt nap! Még minimum két és fél hónap, ami inkább három lesz.

– Mennyi idő elegendő ahhoz, hogy az Interpol rá tudjuk venni, hogy komolyan vegyen minket?

– Te tényleg szembe akarsz szállni velük?! – Húzta fel a szemöldökét Sándor, a kopaszodó, hatvanhoz közelítő katonai főügyész.

– Sohasem volt más tervem. – Megeresztett egy sátáni mosolyt Dr. Karpai. – Ha ők azok, ha nem, nem adom olcsón a bőröm!

– Három hónap alatt, ha nincs, akkor is tudunk bizonyítékokat gyártani! – Mosolyodott el Tibor, a főrendőr. – És akkor mister X-nek annyi!

– Itt nem mister X az, akire figyelünk kell. – Vette le szemüvegét, és elgondolkodva törölgette Dr. Baradlai Jenő főügyész. – De még csak nem is az új strómanjukra, arra a Hartman Júliára! Az csak egy balek, egy bábu! Ezek csapdák, beetető személyek. Pontosan ezt várják tőlünk, hogy velük foglalkozzunk. Nem-nem! Akire figyelünk kell, az az, aki állítólag átverte őket. Akin kívül, mindenkit el kell kaszálnunk! Szerintem a célpont egyértelmű. A jelenlegi maffia főnök Budapesten. Csakhogy időt kell szerezünk. –

Egyetértően bólintottak a többiek. Majd folytatta. – Ez esetben Tibornak igaza van. Nagyon is!

– Én is így látom, időt kell szereznünk – sóhajtott fel Dr. Karpai. – Az meg pénzbe kerül! Napi hárommillió az annyi, mint háromszázmillió euró durván. És van három hónapunk.

– Ennyi pénz a világon nincs! – Dr. Baradlai Jenő főügyész még tényleg nem látott ennyi pénzt együtt.

– Ó, dehogyan nincs. – A Miniszter mosolya teljesen őszinte volt! – Tekintsétek ezt az összeget befektetésként. Mi a feladat? A listán szereplő neveket tönkre tenni, vagyis kifoszthatjuk őket! A szemetet meg majd ők elpucolják.

– Te könnyen dumálsz a miniszteri bársonyszékedből! – így dohogott Mátyás, a Központi Nyomozó Főügyészség megbízott vezetője.

– Nyugalom, fiúk! Nem egymást kell kicsinálnunk, hanem a nemzetközi maffiát. Nos, a mi drága politikus barátunknak igaza van. Ez befektetés, ami igen nagy hasznot hozhat! Mi vagyunk a belső kör. – Dr. Karpai, érkezettnek látta az időt, hogy előálljon tervével. – Mindannyiunknak vannak eldugott, elrejtett eurói. Itt most össze kell dolgoznunk!

– Bizony össze, ha megakarjuk úszni ezt a katyvaszt. – Tibor, valóban úgy gondolta, simán nyerhetnek, és hogy ez valóban egy igen virágzó befektetési lehetőség. Talán az utolsó, amihez még hozzáférhetnek. – A képlet egyszerű, be kell fizetni a napi hárommilliót. Majd el kell kezdenünk a befektetésünkön dolgozni, hogy az a legnagyobb nyereséget tudja produkálni nekünk! És az egészret rákenjük arra, akit maguk akarnak kicsinálni!

– A budapesti maffia fejére. Ha igaz, amit állítanak, akkor semmi gond. Ha nem, akkor is a pénzünknel vagyunk. És még grátisz az elutalt összegeket is vissza tudjuk szerezni.
– Dr. Barlai szemmel láthatóan kezdett megnyugodni.

– Azt mindkét esetben vissza tudjuk szerezni! – Tibor a körmét piszkálta, miközben beszélt. – Ha bűncselekmény történt, márpedig a zsarolás az az! Ezt azért még kezdő rendőrként is tudtam.

– Megpróbálhatnánk nem fizetni is. – Látszott a miniszteren, hogy teljesen komolyan gondolja!

– Hogyne, megpróbálhatnánk. – Dr. Karpai egészen halkán folytatta. – A probléma az az, hogy fordítva fog elsülni! Ha ők azok, aminek a valószínűsége majdnem száz százalék, akkor nem fognak sem figyelmeztetni, sem fenyegetőzni. Hanem egyszerűen csak kihagynak a játékból. És akkor mind elbukunk! Ha nem ők azok, hanem valami szélhámos, amit kétlek! Mert túl sokat és túl pontosan tud, akkor meg hiába verik majd a nyálukat. Simán elintézzük őket, nekünk azok nem ellenfelek.

– Tehát úgy kell tennünk, mintha együttműködnénk velük.
– Vigyorgott a miniszter. – Akkor mindkét esetben nyerünk!

Dr. Karpai megint elmosolyodott, és így válaszolt.

– Rátapintottál a lényegre, kedves barátom.

Azt ugyan elfelejtette közölni az itt jelenlevőkkel, hogy ez a lista, nem az a lista, amit kapott. Mert az eredeti listán az ő nevük is szerepel. Mindenkié! Csak Dr. Karpai neve nem. Egyelőre. És ő azon lesz, hogy ez így is maradjon.

A megbeszélés helyszínétől alig negyven méterre egy igen feltűnő tuning autó parkolt, teljesen elsötétített üvegekkel. Hatalmas spoilerekkel és egy igen tekintélyes, legalább másfél méteres antennával. Annyira feltűnő volt, és annyira ripacszkodó, hogy az emberek undorodva fordultak el tőle. Bele nem lehetett látni. Ha lehetett volna, akkor biztosan érdekelte volna Dr. Karpai testőrségét, mit csinál benne az a sofőr és az a technikus, azzal az igen tekintélyes méretű laptoppal. Amikor a megbeszélés véget ért, megvárták, míg mindenki elmegy. Majd rá egy órára ők is elhajtottak úgy négy kilométerrel arrébb, és autót cserélve mentek be a magánnyomozó iroda központjába. Természetesen, csak miután meggyőződtek róla, hogy senki sem követte őket. Odabent aztán leadták a hangfelvétel teljes anyagát feldolgozásra.

– Eredmény? Megvan a veréb?

– Meg bizony! Igazad volt, sehová sem megy a táskája nélkül. Még jó, hogy sikerült beletenni azt a poloskát.

– Az érdem nem a mienk. Az ügyfél ötlete volt, és ő is kivitelezte.

– Úgy tudtam, sohasem engeded meg az ilyen jellegű összefonódásokat.

– Így is van. Ebben az esetben kivételt tettem. Mert olyan örült tervvel jött, amit teljesen esélytelennek láttam. És ha nem muszáj, nem rántom bele a cégünk nevét.

– Viszont, ahogy látom ez esetben bejött a dolog. Hogy a tőrőba sikerült neki az ügyvéd táskájába beletennie a lehallgatót?

– Pontosan úgy, ahogyan a diktafonnal a kezében tulajdonképpen beismerő vallomásra bírta azt az ügyvédet.

András folyamatosan hívogatta Júliát, de az nem vette fel a telefont. Biztosan megint lehalkítva felejtette, vagy még nem ért haza. Esetleg még araszol a dugóban. A vacsorának annyi sajnós, késő bánat. Jobb lett volna, ha inkább rendel valamit. Most már mindegy. Gondolatait hirtelen félbeszakította a taxis.

– Ahogy látom, le van zárva. Kerüljek, vagy jó lesz itt is? Alig egy utcányira van a cím.

András megdöbbsen a látványon. A teljes utca el van kordonozva. A kereszteződéstől kétszáz méterre rendőrautók kék fénye villog, ott helyszínelők dolgoztak. Gyomra görcsbe rándult, az ő házában voltak! Fizetett, meg sem várta a visszajárót. Már rohant is. Menet közben elküldte a kör sms-t. A címzettek közt volt két hónappal ezelőtt meglátogatott édestestvére is. Az üzenetben csak ennyi állt. *„Kezdődik a tánc! A menyasszony készen áll.”* Majd két mozdulattal formattálta a telefont és a benne lévő memóriakártyákat, sim kártyákat. És már rohant is tovább.

Nem! Nem veszítheti el Júliát is! Nem, ez nem történhet meg! Majd’ két éve halt meg felesége, akivel harmincegy éven át taposta az élet rögös útját. Amikor a közelébe ért a második kordonnak, a rendőrök nem akarták átengedni. Észrevette őt az egyik nyomozóval beszélgető biztonsági ember, akit még ő fogadott fel Júlia védelmében. A nyomozó intett nekik, engedjék át. Akkor érkezett meg a halottszállító.

Júlia és András, harmadik órája volt a Teve utcai rendőrpalotában. Júlia semmiről sem tudott, amit érdekesnek találhattak. András semelyik kérdésre sem válaszolt. Egyetlenegyszer sem! Néha kérdezett, de ennyi. A nyomozó érezte, tud valamit és nagyon biztos a dolgában. Úgy viselkedik, mint aki mögött van egy egész hadsereg. Pedig ez egyáltalán nem így volt. András most teljesen tanácstalan, és mint mindig ilyenkor, hallgatásba burkolózva, passzívan ellenállt. Csak figyelt, szedte össze az információ morzsákat. Nem kért ügyvédet, nem hisztizett és nem félt. Hanem eddigi énje, amely az összeomlás szélére került, feladta a harcot. És kezdte átadni az irányítást az ez idáig mindenki elől eltitkolt Andrásnak. A zsoldosnak, a volt légionistának. Amiről csak megboldogult felesége tudott. Senki más! Mindenki elől titkolta életének ezt a nem túl nagy büszkeségre okot adó múltját. És ez az énje ölni akart! Megoldani a problémákat, egyszerűen, gyorsan. Amikor lefogták, még látta a letakart holttestet az utcán feküdni. Nem tudhatta, ki az, mégis akkor és ott biztos volt benne: Júliát látta! Teljesen összetört lélekben. Bezárkózott magába, mégis valami azt súgta neki, tartson ki! Hamarosán bizonyosságot kap, hogy tévedett. Így aztán már az elejétől kezdve ignorálta a kihallgató tiszt minden, kommunikációra tett törekvését. Amikor is az kapott egy telefonhívást. Körülbelül fél percig csak hallgatott.

– Egy pillanat türelmet kérek. – A telefon mikrofonját befogva azt mondta kollégáinak, a kihallgatásnak mára vége. – Most mennem kell. Ezt a kukát zárjátok be. A nőt meg engedjétek el. Rá nincs szükségünk! – Majd kiment a kihallgató helyiségből.

– Halló! Igen, hallgatom. – És az ajtó becsukódott mögötte.

Felcsillant benne a remény: talán párjáról beszélnek. Majd nem sokkal később elvezették az egyszemélyes cellájába. Közben egy pillanatra látta, ahogyan Júliát egy másik folyosón kísérik. Majdnem kiugrott a bőréből örömeiben. Ez így elegendő volt lelki egyensúlyának helyreállítására. Tehát él! Odahaza nem találkozhatott vele, nem láthatta. Mindezidáig azt hitte, meghalt. Mert amikor a kordonon áthaladt, azonnal lefoglák és előállították.

Júlia kilépett a Teve utcai rendőrpalotából. Nem volt hideg, ő mégis didergett. Egy magas, elegáns és igen ruganyos férfi fogadta.

– Már vártam önt, hölgyem. – Ezzel egyidejűleg Dr. Bartai Zsolt felmutatta a magánnyomozói igazolványát. És átnyújtott egy leragasztott levelet neki. András kézírása volt benne.

„Ha ezt a levelet olvasod, az azt jelenti, valami félreecsúszhatott és a „B”-terv lépett életbe. Aki átadta neked a levelet (és itt részletesen leírta hogyan néz ki az, akitől kapnia kellett azt), benne és csakis benne bízhatasz meg! Illetve akit ő erre kijelöl! Senki más nem tud a kis akciónkról. Saját érdekedben kérlek, segítsd a munkáját. Ha azt mondja, nem mehetsz haza, akkor kérlek, ne ellenkezz vele.”

– Hölgyem, mennünk kell! Meglehetősen fontos, hogy minél előbb biztonságba helyezzük önt.

– Helyezzük?

- Természetesen, hisz most sem vagyunk egyedül. A megfelelő helyen és létszámban vigyázzák biztonságunk.
- Haza kell mennem!
- Sajnálom, ez jelenleg lehetetlen.
- De a kutyáink, és...
- A kutyáit és majdnem minden fontos holmiját már elszállítottuk a menedékbe, amit már előkészítettünk önöknek. Természetesen az önét, hölgykollégák csomagolták, és a vizsgálóihoz szükséges eszközeit, könyveit és jegyzeteit is elhoztuk. – Júlia gyorsan átgondolta. Végül is András írt neki, és ez a fokú szervezettség teljesen őrá utal. – Amúgy is, jelenleg a házuk lakhatatlan. Természetesen már gondoskodtunk a szükséges renovációról és a takarításról. A férje még a kapitányságon van, de kérem, ne aggódjon emiatt. Mert holnap legkésőbb délután érte megyünk. Ez is a terv részét képezi. – A lány kissé elmosolyodva, beleegyezően bólintott. Nagyon jól esett neki, hogy Andris a feleségeként kezeli.
- Rendben. Mehetünk. – Legnagyobb meglepetésére András Mercedese várakozott rájuk. Beültek, a leányt hátra ültették. A sofőr egy harmincas nő volt! Ezen kissé megdöbbent, amit a nyomozó észre is vett.
- Ne aggódjon, kérem! Rebeka a legjobb sofőrünk, és higgye el, igen kemény kolléga! Ne tévessze meg, hogy nő! Nem szívesen lennék az ellenfele éles helyzetben. Én a központban kiszállok, és mostantól ő fog vigyázni magára. Senki mást nem küldök, nem üzenek és nem telefonálok. Kérem, ön se tegye. Ha bármi kívánsága van, forduljon Rebekához.

– Szia, Péterfi Rebeka vagyok. Szólíthatsz Rebekának vagy Rebinek, ahogy tetszik neked! Körülbelül egy órás utunk lesz.

Két órával később Dr. Bartai Zsolt magánnyomozó, már a budai villában intézte a teendők szervezését, megbeszélését. Amikor már mindenkinek kiadta a feladatot, és egyedül maradt a hatalmas villában, megkereste a képi és hangrögzítők központi egységét, és memória kártyát cserélt benne. Elvileg ez egy végtelenített felvételre képes eszköz, ami hetven óránként újraírja magát, és a régi felvételeket törölve, az újakat menti el. Három különböző kamera felvételeit tartalmazza ez a körömnyi memória kártya. Ez mostantól bizonyíték.

Mielőtt elment volna, kiment a konyhába. Gumikesztyűt húzott a kezeire, és egyenesen a tűzhelyhez ment. Lefényképezte. Nem programozható, mezei indukciós eszköz. Csakhogy ezen a kávéfőző képtelen működni, hacsak... és keresni kezdte. Hamarosan meg is találta az öreg alumínium kotyogóst, egy kis kerek fém lappal. Először a kávéfőzőt tette a tűzhelyre. Semmi sem történt. Majd levette a kis kerek fémlapot. Igen, ez arra szolgál, hogy működhessen az indukciós tűzhellyel az alumínium kávéfőző! Megvizsgálva azt, az előre elkészített, steril nejlonzacskóba helyezte. Majd a kotyogós kávéfőzőt is egy másikba. Ugyanígy tett a tűzhely két programkereső alumínium gombjával. Lezárva azokat magával vitte, hogy leadhassa a laborba. Ujjlenyomatokat és DNS-mintákat keresve rajtuk. Nem voltak kétségei afelől, hogy az legalább három személytől tartalmaz majd adatot. Júliáról, Andrásról és még valakiről, aki ma itt járt! Természetesen

az emberei jelentését olvasva, tisztában volt vele, kinek az újjlenyomatát kellene megtalálnia. Csupán nem hitte el, ez valóban lehetséges. Ez valóban megtörtént! Megtörténhet.

Tibor, a főrendőr személyesen ment a megadott címre. Annak a mocsok ügyvédnek nem volt semmi információja mister X-ről. És szerinte mister Z, nem is létezik. Már várták a nyomozók, akiket név szerint rendelt oda. Mind valamilyen szinten neki dolgozott, el volt kötelezve felé. Tudta, mikor volt a találkozó, mikor ért véget, és hol tartották. Semmi más dolga nem volt, mint a térfigyelő kamerák alapján azonosítani a három egyedi terepjárót. Percek alatt megtalálták a konvojban utazó autókról a felvételeket. A bevizsgált járművek rendszámait és ahonnét indultak, majd ahová vissza is tértek. De ennyi! Se az utasokról, se a sofőrökről, se a testőrökről nem sikerült információt beszerezni. A raktár, ahonnét indultak, egy színészeti kellékeket szállító cég telephelye. A három teljesen elsötétített Land Rover-t egy nemrég leforgatott filmhez használták. A telephely valamennyi biztonsági kamerája kikapcsolva, azok memóriája törölve, a hozzájuk tartozó kártyák, merevlemezek formattálva. Újjlenyomat vagy bármilyen egyéb nyom vagy információ, nulla! Készpénzzel fizettek, és nem volt szerződés kötve. Tibor még mindig kételkedve kezelte a Dr. Karpai által átadott információkat. És mivel tudni vélte, az ügyvéd hazudik, ezért már előre tájékoztatta kis akciójáról. Most felhívta Dr. Karpait és pókhendin tálalta a tényeket. Ez lett a veszte.

Dr. Karpai végighallgatta, majd így szólt: – Beszelnünk kell, gyere le Bicskére! Tudod hová. Használd

az M1-est! Ott találkozunk pontban délután négykor! – Majd bontotta a vonalat. És újra telefonált.

– Én vagyok. Ma, Bicskén. Igen, az M1-ről hajt le az egyesre. Hetes fekete BMW. Igen, délután négyre jön. Gondolom, igen. Nem akarok hibát!

Három órával később, Tibor az M1-es lehajtóba sorolt ki. Ráhajtott az 1-es útra Bicske felé, és gázt adott. Hátnál egy türelmetlen és ideges sofőr, akinek miatta fékeznie kellett, egészen ráhajtott. Dudált és villogott. Tibor vigyorogva benyomott egy gombot, és a rejtett kék villogók villantak egy picit. Az ideges sofőr, fülét farkát behúzza azonnal lemaradt. A főrendőr elégedetten konstataálta az események ez irányú lefolyását, majd padlóig nyomta a gázt. Kárörvendő vigyora az arcára fagyott, amikor a szembejövő, fa szállító teherautó hirtelen áttért az ő sávjába.

Az Iveco kamion az úton maradt a BMW becsapódása után. A sofőr kiszállt és megnézte a teherautó alá beszorult, valamikor luxus kategóriában előkelő helyet elfoglaló autó maradványait. A beszorult sofőr egyértelműen halott volt. Ennek ellenére, ahol még hozzáfért, benyúlt egy tapéta vágó késsel, szikével, és egy erőteljeset húzott rajta a nyaki ütőerén. Majd kivette Tibor telefonját a tartójából, és a zsebébe tette. Egy épp megálló, rendszám nélküli autóbá beülve elhagyta a helyszínt. Az ügyvéd a budapesti irodájában várta a hívást. Már mindent elkészített, amikor megcsörrent a telefonja. Felvette, de nem szólt bele semmit sem.

– Minden a megbeszéltek szerint ment. Nem volt fennakadás. Visszük a csomagot is. A csomag sértetlen

maradt. – Ez utóbbinak nagyon örült, mert így simábban tudja végrehajtani a tervét.

Nem válaszolt, csak kinyomta a mobilját. Negyven percen belül az asztalán volt a készülék. Újabb fél óra kellett a dekódolásához, és a jelszavak kivételéhez a mobiltelefonból, egy hozzáértő szakember segítségével. Innen már gyorsan ment minden. Annak idején ő intézte többek közt Tibor svájci bankszámla nyitását, ebből az irodából. Amikor az adatokat, jelszavakat, pin és pukkkódokat megkapta, és azt Tibor elvitte, azt már nem közölte vele, hogy a számítógép dupla nyomtatásra van beállítva. Így, amit Tibor elvitt, és elvileg azt meg se mutatta neki, arról neki a lakásában a másolatot kinyomtatta a pont ilyen feladatokra fenntartott nyomtatója, két kerülettel arrébb, ami Tibor aktájába ment bele, a kompromittáló adatai mellé. Ezekkel és Tibor mobiljával simán hozzáfért bűntársa titkos bankszámláihoz. Megdöbbenve nézte Tibor banki oldalát, amit épp az előbb nyitott meg.

– Te mocsok, dagadt disznó! Na, nézzük csak, miből lesz a cserebogár? Hogyan tudtál te összeharácsolni százkilenc millió eurót. – De volt ott dollár, japán jen, és még sok minden más is.

Majd' két órájába telt, mire mindent átutalt Hartman Júlia szintén svájci bankszámlájára. Egy pillanatra elgondolkodott, hogy elloppja. De szerencsére hamar felül kerekedett benne a józan ész. Hiszen ez a pénz nyomon követhető, és az útját le is fogják követni, ha kitör a hacacaré! Nagy volt a kísértés, mégsem tette meg. Még nem lehet! Majd, ha már kifosztott és átvert mindenkit. Csodálkozva nézte a végösszeget. Százötvenöt millió euró és egy pici lett a vége. El is döntötte, mindenkiével pontosan

ugyanezt fogja csinálni. És a végén egy igen ügyes trükkel, amit nem először tesz, az egészet el fogja vinni mindenki orra elől, és rákeni arra a balfasz maffiózóra.

Tizenharmadik fejezet

Kerepes András nyomozó őrnagy, a kora délelőtti órákban, irodájában próbált felébredni egy forró, cukor nélküli feketével. Nem tervezett mára semmit sem. Dr. Bartai Zsolt magánnyomozót várta, aki bizonyítékokat akar neki átadni egy épp folyamatban lévő gyilkossági ügyvel kapcsolatosan. És aki épp most érkezett meg, kopogással jelezve, hogy bejönne. Bár baráti viszonyban voltak, mindketten tiszteletben tartják egymás munkáját.

– Gyere!

– Szép jó reggelt, Bandikám! Sikerült már felébredned? Mert ha nem, most garantáltan fel fogsz.

– Ahhoz valami nagyon ütőset kéne magamba pumpálni. Na, mit hoztál nekem?

– Ha ügyes vagy, az előléptetésedet! Ha nem, mindkettőnk halálos ítéletét.

– Aha... csak nem megint pincepörköltet csináltál? – És akkor két mappát tett le az asztalra, a tetejére egy pendrive-ot.

– Mielőtt bármibe is belenézel, azt a felvételt nézd meg! Tizennyolc óra hat percnél kezd érdekes lenni. Rajta van Hartmann Angelika halála. A hang minősége sajnos a lövések után majdnem nulla.

- Volt rá engedélyed?
- Természetesen. A hölgy vőlegénye bízott meg bennünket.
- Nocsak, már most féltékeny? Akkor, mi lesz itt később? – Nevette el magát, de abba is hagyta, amikor látta: barátja még csak el sem mosolyodik. – Te valami komolyabba szálltál bele, ebbe meg csak belefutottál?!
- Pontosan. Az alsó mappában van az előléptetésed. De annak sajnos ára van!
- Tudod, hogy nem tehetek semmit sem érted. Bármit is szeretnél.
- Nézd meg a felvételt, kérlek, és megérted, mit akarok.
- Nem! Amíg nem tudom, mi az, amit vársz tőlem.
- Csak annyit kérek, az a felvétel, amit átadok, nos... azt ne vedd figyelembe!
- Akkor miért adod át, ha nem akarod, hogy megnézzem?
- Mert, ha megtaláljátok a kameráinkat, akkor úgyis át kell adnom. És mert ami rajta van, azt én sem akarom elhinni! Amúgy meg nem azt mondtam, ne nézd meg, hanem azt: ne vedd figyelembe!
- Hát, legyen! – És a pendrive-ot betette a laptopjába.

Júlia nem akart foglalkozni mással, csak a tanulással. Mégis folyamatosan gondolkodott a törtéteken. Amúgy jól kijött Rebekával. Nem zaklatta, meghagyta a privát szféráját. Mégis ott volt neki, ha kell. És jó, hogy itt van. Mert még mindig a törtétek hatása alatt van. Mindig is hitt a halál utáni életben. De az, amit ma tapasztalt, minden képzeletet felülmúlt.

– Mi lesz, ha nem sikerül a „B” terv sem? – Rebeka épp egy szem datolyát majsolt, lenyelte, majd úgy válaszolt.

– Az szinte kizárt, mi nem hibázunk, csak szintet lépünk, alkalmazkodunk! Akkor jön a „C” terv.

– És ha az sem jön be? Akkor jön az újabb szint? – Rebeka az előbb elfogyasztott datolyamaggal játszik, ujjai közt forgatva azt. Elgondolkodva válaszolt.

– Igen, de azt nem kívánom senkinek sem. Mert az azt jelentené, mi kiszállunk a buliból.

– Ezt Andris tudja? – Rebeka elmosolyodott.

– Az ő parancsa, hogy akkor mi szálljunk ki a buliból! Mert onnantól kezdve azt ő fogja intézni. – És most Rebeka nézett rá kérdően, majd kibökte, ami a bögyét nyomta.

– Mondd csak, mivel foglalkozik a párod valójában?

– Vállalkozása volt. Aztán meghalt a felesége, de ezt csak most nemrég tudtam meg. Pontosabban ma! Eddig úgy tudtam, a neje csak elhagyta, és éli világát.

– Értem. Hallottam a sztorit, és láttam is a felvételeket. Még most is feláll a hátamon a szőr tőle! Igazából nem is nagyon akarom elhinni, de ott voltam négy utcával arrébb, amikor történt. Én kezeltem a kamerákat. – Júlia meglepődött, nem tudta, be van-e kamerázva a ház. Igaz, egyszer említette neki párja, csak nem vette komolyan. Akkor hát, mégis.

– Én is alig hiszem el, pedig átéltem. – Júlia úgy döntött, nem mondja el, hogy nem tudott a kamerákról.

– Mégis, mivel foglalkozik a vőlegényed?

– Pólókat fest. Legalábbis, azt csinálta. Most a gyerekei viszik a céget, mondjuk más vonalon. Automatizálták, és egész jól megy nekik.

– Csak mert hihetetlen hidegvérű a fazon. – Rebeka, még mindig azzal a datolyamaggal játszik. – Szinte lehetetlen sarokba szorítani. Saját szememmel láttam, amikor Szergejt, a kidobó embert leszerelte. De olyan gyorsan, hogy fel se fogtuk, és az a majd' egy fejjel magasabb, csupa izom pasas ájultan esett össze.

– Szerintem összekevered valakivel. Hihetetlen béketűrő ember. Még csak a hangját sem emelte fel sohasem. – Rebeka összevonta a szemöldökét.

– Pólókat fest? Azt hittem rendőr, katona vagy esetleg valami harcművészettel foglalkozik.

– Nem, nem szereti az erőszakot. Végtelenül kedves és toleráns ember. Mégis, miért gondoltad ezt róla?

– Kérdezhetek valamit? – Rebeka egyenesen Júlia szemébe nézett. – Egy nagyon személyes dolgot.

– Persze.

– Amikor a halállal találkozta. Mit mondott? Mi volt az, amin annyira meglepődöttél? – Júlia megértette, amit Bea akkor neki mondott. Nincs bizonyítékuk, nincs meg András levelének másik fele sem. Tehát nem tudnak és nem hallottak semmit sem. Ha Bea így döntött, akkor annak oka van.

– Persze, hogy meglepődtem. Olyan mély volt a hangja, amire ember nem képes! És ha tudnék latinul, akkor meg tudnám mondani, mit mondott. De sajnos nem tudok, és Bea nem magyarázta el.

– Kár, kíváncsi lettem volna rá. Nem mindennap lát az ember szellemeket, bizonyíthatóan valódi felvételtől. Hát, még előben!

– Az utolsó pillanatig én sem tudtam róla, ha ez megnyugtat. Sőt, annyira valódinak tűnt. És most, mi lesz?

– Most? Várunk. Napokon belül vége lesz a bulinak a terv szerint.

Kerepes András nyomozó őrnagy negyedszer nézi végig a felvételt. Nem hisz a szemének, és amit hallott, azt se nagyon tudja befogadni. Barátja, Dr. Bartai Zsolt

magánnyomozó, nem is igazán palástolja jókedvét. Az őrnagyot nagyon nehéz zavarba hozni.

– Ha jól értem, akkor a két dosszié két külön ügy, ami itt, ezen a ponton találkozódik.

– Pontosan. És mi nagyon nem szeretnénk, ha ezek a felvételek a bizonyítási eljárásba bekerülnének.

– Azt megértem. A bíró ugyanazt mondaná, amit én. Ezek nem valódi felvételek! – Akkor Zsolt átnyújt neki egy közjegyző előtt ellenjegyzett szakértői véleményt.

– Csak, hogy értsd! – Az őrnagy belelapoz, végigrohanja, majd újra előlről kezdi. Minden egyes lapot külön-külön megvizsgálva. A telefonért nyúl és beüti a biztonsági kódját, majd a telefonszámot. Kicseng röviden, felettese felvette a telefont.

– Szeretnék egy dokumentumot ellenőrizni, lajstromban van-e és eredeti-e? – Bemondja azonosítási számát, és az eljáró tisztek nevét. Nem is kellett sokáig várnia. – Tehát minden szabályszerű? Nincs semmi sem, amiből következtetni lehetne arra, hogy ez nem valódi?! – pontosan azt a választ kapta, amittől félt. Mindkét kezével a fejét fogta, és közben a plafont nézte.

– Akkor, jöhet a rumos kávé? – Ez volt az a pont, amikor Zsolt elvigyorogta magát.

– Igen, azt hiszem, az jó lenne. – Fogta az egészszet, és kinyitotta a páncélszekrényét, elsüllyesztve benne mindent.

– Mehetünk! A fejedben van az egész, ha jól sejtem? – Zsolt csak mosolygott és bólogatott.

Dr. Karpai épp negyedszer mondja el, mit akar és kit keres.

– Igen, jól értette! Makkai miniszter urat keresem, Dr. Karpai vagyok!... Nem, nem kérdezheti meg!... Hallott már az ügyvédi titoktartásról?... Nem, az engem hidegen hagy!... Az ügyvédi titoktartás az ügyvédi titokkörbe tartozó adatokat az ügyvéd tevékenységét vizsgáló hatóságok előtt is védi! Vagyis az csak rám és az ügyfelemre tartozik. Makkai Sándor miniszter úrra!... Nem érdekel, hogy tárgyalása van! Azonnal kéretem a telefonhoz.... Rendben, várok. – Kicsivel, alig pár perccel később, Sanyi félreismerhetetlen hangja szólalt meg!

– Kedves, karót nyelt ügyvéd barátom. Mi az, amiért kihívattál a tárgyalásról?

– Emlékszel, amiről beszéltünk? Meg a teendőről is?

– Úgy látom, nagyon rá vagy izgulva, barátom. Hisz van időnk.

– Úgy gondolod? Gyanakvó kis barátunk nem fért a bőrébe, és azt az időt még nem vásároltuk meg! Mert még nem volt miből! Ahhoz ugye, megint csak idő kell.

– Lazulj már, kérlek...

– Úgy látom, te nem érted! Kaptunk figyelmeztetést.

– Várj, ne folytasd, azonnal visszahívlak! – Két percen belül újra csörgött Dr. Karpai telefonja. Ez az, kis barátom, látom bekaptad a horgot! – Ez biztonságos vonal! Most mondd!

– Tibor barátunk már nem a Földről figyeli az eseményeket. Mondhatni úgy is, kiesett a játékból!

– Mikor történt?

A miniszter érezte a helyzet súlyosságát. Pont annyira, mint ahogyan azt az ügyvéd akarta.

– Tibi nem fizetett?

– Nem! Tudod, milyen sóher. És nem tudom, mikor történt. Épp az előbb ért ide a telefonja. Nem éppen tisztán!

– Értem. Tehát egy játékkal kevesebb. Gondolod, ők voltak? Ezek valóban nem viccelnek?

– Előtte és utána is felhívtak! Meg akkor is, amikor ideküldték a mobilját némi Tiborral, vagyis ami megmaradt belőle. – Hazudta az ügyvéd szemrebbenés nélkül. – És nekem csak ötven millám van! Illetve már csak negyvenhét, mert tegnap utaltam hármat! Ha azt átutalom, lesz még egy kevéske időnk, de nem sok!

– Ha átutalod, miből finanszírozzuk a kis tervünk? Tibor kiesett, pedig vastag volt. A három ügyész meg csak aprópénzt kapott. Azoknak együttesen nincs egymilliójuk! Márpedig nekünk olyan tőke kell, amit tudunk mozgatni!

– Tibornak volt pénze? – Kérdezett vissza képmutatón az ügyvéd.

– Nekem dicsekedett, hogy egymaga be tudná fizetni a háromszáz millát. Állítólag a lánya nevén nyitotta meg. Most már mindegy, mert ha kicsinálták, akkor azt le is nyúlták. Szarban vagyunk rendesen!

– Akkor, most mit javasolsz? – Dr. Karpai úgy tett, mint aki tanácstalan. Pedig csak nagyon kapzsi volt. És most megérezte a pénzszagot.

– Van itt egy Uniós lóvé, ami parkoló pályára lett állítva. A gond az az, hogy négyszázötvenmillió euró, és csak egyszerre lehet mozgatni. Ez nem lenyúlható, de öt hónapig lehet használni gond nélkül. Csak követni kell tudni, és akkor nincs para!

– Ilyet lehet csinálni? – Ha meg tudna nyílni az ég, ekkora bődületes kérdésbe bűjtatott hazugságtól, amit Dr. Karpai most kiejtett a száján, eltűnne az ózonpajzs örökre! De ezt nem vette észre Makkai Sándor miniszter úr, akinek a hiúságát simogatta az ügyvéd hitetlenkedése!

– Kedves barátom, ennél sokkal durvábbat is meg lehet csinálni ezekben a körökben – nevetett a miniszter. Dr. Karpait már nem érdekelte a rizikó! Csak az esélyt látta, hogy akár a több mint egymilliárdot is elérheti az, amit épp készül lenyúlni. – Küldd át azt a számlaszámot, és még ma elkezdjük átfuttatni rajta. Az azt jelenti, egy órán belül ott lesz! Aztán három nap, és visszakerül oda, ahonnét indult. Majd azt mondjuk, félrement, van ez így állami szinten. Kirúgunk egy-két állami alkalmazottat, és el van sikálva a

történet. Természetesen a visszahívással el fogunk szarazkodni három hónapot. Egy rosszul kitöltött nyomtatvány erre tökéletesen alkalmas! Így nem fog senkinek sem feltűnni, hogy át lettek baszva!

Ahogy bontotta az az ostoba Sanyi a vonalat, az ügyvéd azonnal nekiállt a főrendőr által megnyitott számlákat átnézni, és valóban megtalálta. Mindhárom lánya nevén az ő kezelésében van letétben összesen háromszor száznyolcvan millió dollár! Ezt, hogy a fenébe csinálta az a gazember?! Nem gondolkodott sokáig. Tíz perc múlva mindhárom számlát megszüntette, és a pénzt átutalta a saját számlájára. Na, nem arra, amin a negyvenhétmilliót tartja, mert arról tudnak. A maradék összes számláját összevonta egybe Tibor pénzével, és az összes többivel, na, meg a lányai nevére nyitottakkal is. Alig hitt a szemének! Hihetetlen összeget, egy egész egytized milliárdot lopott össze percek alatt euróban. Csakhogy elkapta a gépszíj, a kapzsiság! Akarta annak az idióta miniszternek a négyszázötvenmillióját, és azt a hármat is, amit már elutalt Judit számlájára. No, meg azt a negyvenhétmilliót, amit figyelnek. A magyar ingóságai már nem érdekelték! Csak a pénzt látta! Másfél milliárd euró! Ennyiből már bárhol vesz magának nem csak identitást, de állampolgárságot is! És eltűnik örökre! Előkereste az előre megírt e-mailjét is. Mind a hármat elküldte. Az elsőre azonnali jelzaloghitelt kapott. Már korábban elintézte, csak vissza kellett küldenie az aláírt szerződést e-mailen. És fél órán belül a számláján van a pénz. Kettő millió eurót vett fel. A másodikra, egy erre a feladatra specializálódott pénzbehajtó cég, amely valójában kiment minden elérhető finansziális eszközt. Kiüríti a sikeres vállalkozásait, és csak egy üres héj marad. Már ez is el van intézve egy ideje. Az

emailt követő tíz percen belül jön az azonnali utalás, amit rögtön tovább fog küldeni Hartmann Judit számlájára. A harmadik e-mail Dr. Karpainak valamennyi ingó és ingatlan tulajdonát átírja Hartmann Júlia nevére! Egy kis figyelemelterelés mister X-nek. Bár ez utóbbi, csak elkezdődik. Mire a hivatalos útjukat csak elkezdik járni ezek a dokumentumok, addigra már nem lesz mit átíratniuk! Este öt-negyvenötig mindent be kell fejeznie bankzárásig! Hogy aztán egy ügyes trükk segítségével, öt-ötvennyolckor mindent visszahívjon. Nem csak azt, amit rátett, hanem mindent. Azt is, amihez semmi köze sem volt.

Hogy ez lehetséges-e? Természetesen! Ha a háromórás időkeret nem lépte túl a tranzakció. Ez egy hiba a rendszerben. Természetesen észreveszik és korrigálják, másnap! De akkor ott már nem lesz semmi sem, mert tizennyolc óra tíz perckor az elküldi világ körüli útra. És ami ott, azon az úton, menet közben eltűnhet, az bizony mind el fog tűnni! Épp végzett, amikor jött az SMS a minisztertől. „A csomag átment!” Öt negyven! Nem állta meg, hogy ki ne mondja hangosan.

– Egymilliárd ötszázkilencvenhétmillió, négyszázhetvenötezer kilencszázhetvenkettő euró! Egy kibetapasztott zseni vagyok! Egy kibaszott Paganini! Einstein elmehet a picsába! – A vére pezsgett! Teljesen átizzadta az öltönyét. Öt óra kibetapasztott ötvenegy perc! Mert minden az időzítésen múlt!

Amiben igaza is van! Az időzítés fontos dolog. Ezt mister X-is tudta... vagyis András. Tudta akkor is, amikor a katonai zavaró berendezéseket, mind a hármat üzembe helyezték a Land Roverek csomagtartóiban. És az

áramszünet idejét is, ami ezekkel összhangban történt ugyanakkor, alig pár százezer forintért! Mint ahogyan a besúgó infója is pont akkor lett Tibornak átadva, hogy még időben megtalálja a filmesek raktárát. Ahogyan egy SMS-sel elárulta Tibornak az ügyvéd hazugságát, pont időben, hogy gyanakodni kezdjen. És ezzel elindított egy lavinát.

Az ügyvédnél lévő lehallgató berendezés mindig egy lépéssel Dr. Karpai elé helyezte őt! Így ki tudott menni Svájcba, különleges VIP vendégként ügyet intézni. Számlát megszüntetni zárás előtt öt perccel! Készpénz felvétel, számlakészítés, készpénz betét. Hogy ezt lehet-e? Igen, lehet! De csak személyesen intézve. És András már délután négykor ott ült és organizálta, mit is akar! Igaz, hazudott Júliának, az ő érdekében. Mert nem egy számlát nyitott neki, hanem kettőt! Nem egyszer utaltak rá hárommilliót, hanem kétszer. Egyszer ő a sajátjából, a lottó pénzből a valódi bankszámlára. És egyszer Dr. Karpai a klón bankszámlára, amit épp most szüntettet meg. És mivel csak ma délután online nyitotta, de zárás előtt törölte is, így az nyom nélkül vált semmivé. Mintha sohasem létezett volna! És ami sohasem volt, oda hivatalosan nem lehet utalni, csak amíg az létezik. Ahogy törlik, nyitástól zárásig, azon belül, úgy nem mentik az épp arra érkező tranzakciókat sem. Mivel azok mentését, csak minden harmadik napon véglegesítik. És ez pont a két mentés közé esett.

Dr. Karpai délután öt óra ötvennyolc perckor megkezdte a tranzakciót. Öt óra ötvenkilenckor már falfelhéren nézte a monitoron a szöveget. A számla nem létezik! Valahol hibázott! De hol? Kiverte a hideg veríték! Gyomra helyén egy fekete lyuk! Tagjai hirtelen elvesztették súlyukat! Mintha kilépett volna a testéből. Mintha meghalt

volna! Hirtelen a földre rántotta a felismerés: átverték! Kapzsi volt és fegyelmezetlen! Halott ember. Se pénze, se semmije nem maradt. És megpróbálta átverni a nemzetközi maffiát! De valaki csőbe húzta. De ki? Mister X? Menekülnie kell, tudja, mert hibázott!

És valóban hibázott, csak nem azt, amire ő gondolt. Ha kicsit is odafigyel, akkor rájött volna már korábban is. A főrendőrnek, Tibornak nincsenek is lányai. Csak egy fia! De nem figyelt, mert elvakította az az irdatlan mennyiségű pénz!

Kettő perccel este hat után, hármát csippan Hobó telefonja. A budapesti maffia feje ránéz. Egyik strómanjának – a sok közül –, Tibor főrendőrnek mind a három számlája kiürült. Legalábbis az a három, ami az ő kezelése alatt van. Az a három, amit a nemzetközi tranzakciókhoz használtak, a legalább kétszázból. Hobó tudta jól, baj van! Kiüvöltött a testőreinek.

– Azonnal szóljatok Jussticiának. Itt akarom látni azt a buzi seggét tíz percen belül!

Ott is volt. Addigra kinyomtatott minden adatot az utalásról. Hartmann Júlia nevére utalták át a háromszor száznyolcvan milliót, legalábbis a valóságban. Ami egy klón számla volt, amit megszüntettek mentési időn belül! Így adott egy nem létező számla, nem létező adataival, egy nem létező névvel, ami sajnos nem visszakövethető. De Tibor telefonjának helyzete igen! És a számítógép IP-címe is, ahonnét a tranzakciót intézték. Ezt Hobó, a budapesti

maffia főnök informatikusa, alig öt perc alatt megkereste, kinyomtatta Dr. Karpai irodai címével együtt. Akkor lépett be Jusztícia. Átnyújtotta neki a három A4-es lapot.

– Róka van a tyúkólban. Intézd el! Mindenkit...

Tizennegyedik fejezet

Két héttel korábban, a felpörgött események sorozata előtt.

András több mint három évtizede nem találkozott édestestvérével, Krisztiánnal. Azóta is abban a kis Baranya megyei faluban lakik, amióta tizenhat évesen András végleg elhagyta az országot. Egy évvel idősebbnek hazudva magát, beállt a francia idegenlégióba. Tehette, mert jól beszélt németül. Mert senkije sem volt, és mert elhitték neki, hogy tizenhét éves. Valójában akkor töltötte be a tizenhetet, amikor a nyolc hónapos kiképzés végére értek. Amit sikeresen megugrott, és a kiképzése végeztével aláírta az ötéves szerződését, mint katonai villanyszerelő és tűzszerész. Huszonkettő volt, amikor leszerelt. Nem hosszabbított. Megkapta a francia állampolgárságot, és Németországban telepedett le, Baden Württemberg tartományban. Hogy miért itt? Mert ez Németország egyik ipari központja! És mert elérhető közelségben van Svájc, Ausztria, Franciaország, Olaszország, Belgium, Hollandia, Luxemburg és Monaco, Csehország, Szlovénia, és elég távol van Magyarországtól. Pénze volt. Hisz az utolsó eurócentjéig mindent eltett a zsoldjából. Vállalkozást akart indítani belőle, mint ahogyan azt tette is később.

Most, kissé izgatottan várta a találkozást rég nem látott testvérével. Bár sohasem voltak túlzottan jó viszonyban, látni akarta a kisöccsét. Akart is tőle egy-két dolgot. Két és fél órát autózott egy készpénzért bérelt, nem

lenyomozható autóval. Amikor megérkezett, öccse kissé ridegen, tartózkodón beszélt vele. Két órás beszélgetés után, Krisztián felesége elment az óvodába az unokáját elhozni. Akkor Krisztián félretette az udvarias formulákat.

– Mit akarsz? Miért jöttél vissza? Ha az örökségre fáj a fogad, ki kell, hogy ábrándítsalak. Csak adósságot és fájdalmat, mély sebeket hagytak maguk után! Semmi mást. Téged meg halottnak nyilvánítottak már vagy harminc éve. Minek vagy itt? Ha lóvé kell, nem tudok segíteni. Mi is beszoptuk a deviza hitellel.

– Nem kell a pénzed! Épp ellenkezőleg. Üzletet ajánlok. Most ötven milliót kapsz, azonnal készpénzben. Ha végeztél, még kétszázat!

– Drog? Fegyver? Rablás? Prostitúció? Felejtsd el! Családos ember vagyok, nem rizikózom.

– Nem, semmi ilyesmi. Teljesen legális dologra kérlek. El kellene menned Svájcba, és el kell intézned egy pár dolgot. Armani öltönyben, másfél milliós cipőben, tíz milliós karórával, s a többi.

– Majd veszek ki a szekrényemből, van ott vagy húsz darab! Mégis, hogyan gondoltad? Armani öltöny?! Ember! Az automat nem tudom tele tankolni! Mi a faszt képzelsz te magadról, te beképzelt pöcs?!

– A menyasszonyom szülei gyilkosát akarom börtönbe küldeni. Minden járulékos költséget állok.

– És ehhez nekem mi közöm?!

– A feleségem meghalt két éve. – András idáig bírta, zokogásban tört ki. Abba sem tudta hagyni jó negyedórán át. Addigra öccse elővette saját készítésű törköly pálinkáját két pohárral. Megvárta, amíg a bátyja megnyugszik. Majd töltött. És kezdte a beszélgetést. Újra, ezúttal jóval melegebb hangszíval, támogatón.

– Szóval meghalni jöttél haza!

– Igen. Ez volt a tervem. Huszonnyolc hónapot adtam magamnak, míg elintézem a dolgaikat.

– Soha nem láttalak még kiborulni, bátyus. Ez új nekem.

– Nekem is. Mindig is azt hittem, senki sem tud megtörni. De tévedtem. És Bea ezt tudta! Már amikor megismertük egymást, tudta, nem vagyok olyan erős, mint amilyennek látszom.

– Beának hívták a volt feleséged? – Közben töltött a kisüstiből.

– Igen. Három gyerek van. Kettő saját, egy befogadott. – András lehúzta az italt. – Jézus, Máriám öcskös, mi a szart kotyvasztottál?! – Krisztián nevetett.

– Ütős, mi?!

– Az! És bűdös is!

– Bűdös ám a valagad! Na, mi van?! Nem szokta a paraszt a szántást? – Nevetett fel hangosan. Megint teletöltve a háromcentes poharakat. – Na! Isten, isten. – És már ment

is le a második pohárával. Azonnal újratöltve azokat. – És ez a mostani, akit eljegyeztél, a menyasszonyod. Ő most hol van?

– Júlia? Tanul, a záróvizsgáira készül média szakon, az egyetemen.

– Úgy. Tehát Júliának hívják. Hány éves ez a Júlia?

– Huszonhárom.

– Azt a kurva! A fiam felesége idősebb! Baszd meg, bátyus! Normális vagy?!

– Tudom, nem így terveztük. Csak így alakult.

– Apám, erre inni kell, hogy ezt meg tudjam emészteni! Ez még nekem is durva. – És lement a harmadik kisüsti is, szinte azonnal újratöltve a poharakat tette le az üveget Krisztián. – Szereted?

– Igen, túlzottan is.

– Értem! Ne értsd félre, kérlek, de mi a garancia arra, hogy nem csak egy malacperselyt lát benned?

– Amikor megismertem, már nem volt semmim sem tulajdonképpen. Már elosztogattam mindenem. Hogy békében mehessek el.

– Aha, szóval te voltál. Te küldtél mindhárom testvérednek, köztük nekem is tizenötezer eurót névtelenül!

- Igen, én. Már készültem rá, hogy utána megyek.
- Ennyire szeretted?
- Harminc év! Ennyit voltunk együtt. – András szemei megint könnybe lábadtak.
- Mi történt?
- Baleset. Nekiment a villanyoszlopnak. Szándékosan. Azzal a vadonatúj autóval, amit akkor vettem neki, amikor megtudtam: nyertem az euró jackpoton százhusz milliót.
- Ez nekem nem tűnik balesetnek.
- Az volt. Mert csak az autót akarta leamortizálni. És nem vette észre a motorost, aki a főúton a megengedett sebesség majd' háromszorosával száguldott. Azonnal lángba borult minden – itt András kicsit elhallgatott; látszott rajta, megrázza az emlék –, és... és... és... nem... tudtam... segíteni! Az ajtók beszorultak... ő... is beszorult, és mire... kiértem... a poroltóval, már... nem... élt! – Itt András megint zokogni kezdett. – A szemem láttára égett halálra, és én nem tudtam segíteni neki!
- Basszus, bátyám! Ez tényleg nagyon kemény. – Átölelte a zokogó bátyját, és hagyta, hadd engedje ki a magába zárt fájaldalmát, amíg meg nem nyugodott ismét. – Azt mondtad, amikor megismert, már szegény voltál.
- Akkor már semmim sem volt tulajdonképpen.
- És a lottó nyereményed?

– Nem váltottam ki. Annyira összetörtem, hogy nem érdekelt már a pénz... igazából el is felejtettem.

– Te teljesen hülye vagy?! – akadt ki az öccse.

– Nyugi, nálunk három éved van rá, hogy kikérd. És amikor Júlia az enyém lett, amikor eljegyeztem, akkor kiváltottam.

– Atya világ, ember! A szívrohamot hoztad rám! Erre inni kell, ekkora ijedtségre.

Aznap nem beszéltek meg, mit is szeretne András az öccsétől kérni. Viszont minden mást igen. Júliát, hogy ismerték meg egymást. A gyerekeket és sok mindent, amit már rég kellett volna. Másnap Krisztián beteget jelentett, ami igaz is volt, csak épp másképp. A héten már nem is fog bemenni. A bátyjának esélye sem volt haza vezetni. Krisztián felesége kérte el a telefonszámát, és hívta fel Júliát. Jelezve neki: ne várja haza a párját. Mert épp lelkeznek a testvérek, és bizony az ő férje is alaposan elázott. Majd három órán át beszélgetett egymással a két nő. Hamar megtalálták a közös hangot, és bár Évi sem így akarta, ott ragadt a telefon mellett. Amikor Júlia lerakta, nagyon jó érzésekkel tért nyugovóra. Kicsit úgy érezte, minden nap egy picit visszakap a sorstól a családjából. Már most kedvelte nagyon Évát, Krisztián feleségét. S bár Andris mondta neki, nem tudja, mire számíton, most már bánta, hogy nem ment vele, még akkor is, ha csak másnap tudnak hazamenni onnét. Hiányzott neki nagyon a párja, viszont ő is szorgalmazta a két testvér újbóli találkozását. Mert ő pontosan tudta, milyen rossz egyedül.

Másnap András elmondta, pontosan mit is akar, és azt mi módon. Nem nagyon lelkesedett az ötletért a testvére. Félt nagyon, hogy elszúrja. Végül is ráállt a dologra. Nem akart érte pénzt elfogadni, de András meggyőzte. Azt akkor is odaadta volna neki, ha nem vállalja. Három napig maradt a testvérénél, előkészítve mindent, ami csak szóba jöhetett. Na, meg kibabázta magát Krisztián unokájával.

Két hónappal később! Két hónappal azután, hogy András meglátogatta régen nem látott édestestvérét, Krisztiánt.

Krisztián meló közben kapta az SMS-t. *„Kezdődik a tánc! A menyasszony készen áll.”* Azonnal szólt a főnökének.

– Sajnálom, most haza kell mennem! Családi vészhelyzet állt elő, a héten nem fogok jönni. El kell utaznom Németországba a bátyámhoz. Ne is keress!

Tizenötödik fejezet

András Teve utcai rabosítása után, két órával később.

Az Interpol automata rendszere riasztást adott ki, a zürichi reptéri kamerák felvételei alapján. Amit az automata arcfelismerő program jelzését követően indított el – az előre megírt protokollt követve – a nemzetközi bűnözést megelőzendő, erre fenntartott figyelő rendszer. Az épp kicsekkoló utasokat pillanatok alatt ellepték a biztonsági emberek. Andrászt kiemelve a soraikból, aki még csak nem is tiltakozott. Aki nagyon is számított erre az igen valószínű eshetőségre. A reptéri biztonsági szolgálat kihallgató helyiségében, húsz perce próbálják válaszra bírni. De egyetlen egy szót sem szólt, nem válaszolt. Mintha süket-néma lenne. Csak a körmeit tisztogatta, és várt. Teljesen magabiztosan, mintha csak az amerikai hadsereget várná, mikor jönnek érte. Mindennemű kommunikációs kísérletet ignorált. Az egyik vámtisztánál elszakadt a cérna, és lekevert neki egy hatalmas pofont. Áldozata abbahagyta körmei pucolását. Egy hang nélkül nézett egyenesen a tiszt szemébe. Egy széken ülve nézte a pasast gyilkos tekintettel! Kezei, lábai bilincsben, láncsal összefűzve, és egy lecsavarozott asztalhoz rögzítve. Azt így is kiverte a frász ettől a tekintettől.

Hátrahúzta lábait, két kezével megmarkolta a fémasztal szélét. A lánc megfeszült, mint egy gitárhúr! Csuklóit, bokáit kifelé tolva, egyszer csak felállt! Nyikorgó, síró fém hangját lehetett hallani, és mint amikor egy íjat felajzanak,

kirobbant az eddig központosított izomenergia. De olyan erővel, hogy az eddig alatta, nyugalmi állapotban lévő szék a falon csattant, és a lánc nemes egyszerűséggel elszakadt. Kezében az asztallal, amely épp az imént szabadult meg lábaitól, amelyek továbbra is a beton padlóhoz csavarozva meredeztek a semmibe. Odalépett a tiszthez. Egy pusztit küldve felé engedte el az asztal maradványait. Az hangosan csörömpölve hullt alá. És András teljes lelki nyugalommal felállította a székét, és leült rá! Mintha semmi sem történt volna az előbb, tovább piszkálta a körme alatt lévő olajos, évtizedes koszt! A kihallgatást végző tiszt a fal mellett óvatosan az ajtóhoz ment. Nadrágján élesen kiütött bevezelésének nedves foltja. Nyílt az ajtó, és András felé fordulva, hirtelen biccentve irányába, azt mondta.

– Búuu!

Az hanyatt-homlok menekülve kifelé – felborítva az ajtónyitó kollégáit is – futni kezdett. András, azazhogy Krisztián elégedetten vigyorgott. Ugyan öröme nem volt őszinte, mert lehet, az erőlködés foltot hagyott az alsógatyáján. Sebj, megérte! Amúgy meg, ha ki is ment valami, azt a bátyja öltönye bánta. Fémipari melósként, igen jó fizikai állapotban van még így, negyvenöt évesen is! Ezzel a lánc eltépős trükkel, már nem egy láda sört nyert meg melós karrierje folyamán. Igaz, sohasem gondolta, valaha az életében ezt használni akarja – a céges bulikat kivéve. Ahol is ezt a számot már nagyon sokszor előadta, igaz, sohasem józanul! És az is igaz, sohasem négy kettes hegesztett acélláncsal! Az asztal mondjuk nem volt tervbe véve. Na, persze! Ócska nyugati minőség. Ki sem adna ilyen hulladék terméket a kezei közül!

Akkor érkezett meg az ügyvédje óramű pontossággal. Egyeztették az adatait és ellenőrizték iratait. Baldorf Krisztián, született Budapest, ezer kilencszázhetvennyolc. Magyar állampolgár.

– Tehát, milyen jogcímen korlátozták ügyfelem szabad mozgását?

– Fennakadt a szűrő rendszerünk kontrollján. Ez az ember vizsgálati fogságban kéne, hogy legyen, Magyarországon.

– Értem, tévedésről szó sincs, igaz?

– Nem, az arcfelismerő...

– A MAGUK ARCFELISMERŐ PROGRAMJA EGY KALAP SZAR! – Az ügyvéd alaposan rájátszva szerepére, kipirosodva ordított a vámhelyőrség parancsnokával.

– De kérem!

– Kérheti is! Ha ügyfelem, nem jut el a zürichi központi bankba még négy óra előtt, akkor ki is kapja! Ezt az egész kócerájt el kell adniuk, akkora kártérítést fognak fizetni!

– De a rendszer...

– A rendszerük megbízhatatlan! Az eszközbe sem jutott, hogy felhívják az ügyben adott illetékes nyomozót?

– Mi nem tudjuk, ki az illetékes.

– Nem? Na, nézzük csak, Google... pa, pa, pa, pa, paaa... meg is van. És magyarul folytatta. Kettő percen belül csörgött Kerepes András nyomozó őrnagy magán mobiltelefonja. Aki épp András kihallgatását vezette Magyarországon, a Teve utcai rendőrpalotában. Annyira meglepődött a magántelefonja csöngésén, hogy akaratlanul is, de felvette. Az ügyvéd szólt bele.

– Tiszteletem, Kerepes őrnagy úr. Megerősítené, kérem, hogy Andreas Berger francia állampolgár jelenleg vizsgálati fogságban van, és nem lehet semmiképpen sem a zürichi reptéren?

– Egy pillanat türelmet kérek. – A telefon mikrofonját befogva azt mondta kollégáinak: – A kihallgatásnak mára vége. Most mennem kell. Ezt a kukát zárjátok be. A nőt meg engedjétek el, rá nincs szükségünk! – majd kiment a kihallgató helyiségből. – Halló! Igen, hallgatom.

– Várom a válaszát.

– Természetesen megerősítem. Ki maga?

– Baldorf Krisztián védőügyvédje, akiről azt állítják a svájci vámhatóságok, hogy az önök által vizsgálati fogságban tartott Andreas Berger francia állampolgár.

– Megerősítem az ön állítását. Ez hibás adat a részükről. Az említett személy itt van tőlem három méterrel!

– Értem. Nos, sok hivatalos ügyintézésről megkímélne minket, ha ugyanezt elismételné németül a svájci

kollégáinak, egy rövid bemutatkozás után. Természetesen küldünk róla részletes jegyzőkönyvet, ha kéri.

– Nem, nem kérek jegyzőkönyvet. Köszönöm. – Ezt már hibátlanul, némi magyar akcentussal folytatta. – Az említett személy valóban a vendégszeretetünket élvezi, és részünkről nincs dolgunk Baldorf úrral.

Az ügyvéd magabiztosan tarolt! Olyannyira, hogy a vámparancsnok személyesen kísérte el, és fogott taxit Baldorf Krisztián magyar állampolgárnak. Próbált egyezkedni: tegyék ezt a kis affért hivatalosan meg nem törtéنتté. És akkor eltekintenek a kihallgató-szoba renoválási költségeitől! Miután a taxi elhajtott, a francia állampolgárnak hitt magyarral gondolkodott csak el. Nem értette! Hogy a túróba kerülhetett ide a tag ügyvédje, hisz a kihallgató-szobában a tag alig félórát töltött!

Az őrnagy, egyre inkább úgy érezte magát, mint akit egy ringlispílbe ültettek! Látott, hallott, érzékelt mindent. Mégis, az események olyan gyorsan követték egymást, amit már képtelen volt követni. Épp azon gondolkodott, hogy a francba tudta meg a számát egy svájci vámtiszt, amikor megint csörgött a telefonja. Magánnyomozó barátja hívta.

– Szia. Találkoznunk kellene! Bizonyítékokhoz jutottam hozzá Hartmann Angelika meggyilkolása kapcsán. A labor reggelre kész jegyzőkönyvet ad ki! Ráérsz?

Ráért, és mára pont elege is volt! Régóta ismerte Dr. Bartai Zsolt magánnyomozót. Az általa alapított

magánnyomozó iroda főnökét, egyedüli tulajdonosát. Nem szokott a levegőbe beszélni, mindig csak korrekt, tisztességesen kidolgozott, ellenőrzött anyagot ad ki a kezei közül. Ezért nem látta indokoltnak most azonnal intézkedni. Ha a labor reggelre lesz kész, akkor azt ő sem tudná siettetni, és mára elég volt! Már most kiütve érzi magát.

– Oké. Reggel gyere be, este megírom, mikor kezdek.

Rebeka és Júlia épp egy bevásárlóközpontban voltak Pécsen, amikor is Rebeka hozzásimult Júliához. Az meglepetésében, mozdulatlanra dermedt. A nyakához hajol, hogy bele csókoljon. Legalábbis a külső szemlélők csak ezt látták. Két leszbikus csajt, ahogyan enyelegnek.

– Júlia, mennünk kell most azonnal! – Súszt a fülébe. – Karolj belém, mintha együtt lennénk. A jobb oldalam hagyd szabadon! Júlia nem vitatkozott, átkarolta a nála majd' egy fejjel alacsonyabb nőt, és sétálva elindultak kifelé, majd a parkolóház irányába.

– Amikor azt mondom: most, akkor guggolj le! Ne gondolkodj, hanem csináld! Pontosan azt, amit mondtam neked. És azonnal! Utána ne mozdulj, amíg nem szólok! Megértetted? – Az bólogatott.

A parkolóház tetőszintje tele volt emberekkel. Akik abban a pillanatban felszívódtak, amikor a két nő útját állta három tagbaszakadt, csupa izom férfi.

– A főnök látni akar! – Rebeka magához húzta Júliát. Az érezte a nő fegyverét, ami a hónalj tokban pihen.

A legnagyobb, aki beszélt, egészen közel lépett hozzájuk. Akkor Rebeka szólt.

– Húzz előlünk a picsába, te dagadt, felpumpált disznó! Most!

És Júlia leguggolt. Az izomkolosszus nem számított erre. A lány után nézett. Erre várt Rebeka! Ököllel ádámcsutkán vágta a nagydarab tagot. Na, nem erősen, de annál sokkal gyorsabban. A királykobrát is megszégyenítő gyorsasággal. Az a torkához kapott, és harcképtelenül rogyott térdre. A jobboldali támadóját egy egyszerű válldobással iktatta ki, felhasználva a lendületet, amivel feléjük futott! Gerincével egy szalagkorlátra érkezve, neki sem volt kedve tovább ficáncolni. Rebeka fordulatában kapta elő pisztolynak csúfolt mordályát, és közvetlen közlelről lőtte mellkason a negyvennégyes Magnumjával a harmadik támadóját, látva annak minden rezdülését, reakcióját.

A kanyarokat kivéve – amiken egyszerűen csak átcsúszott – a kilométeróra nem ment százhusz alá. Júliának fogalma sem volt róla, hogyan nem mentek neki semminek sem. Az első nyolcszáz méteren két üldöző autó, egyszerűen leamortizálta magát. Miközben a Mercedes tizenkét hengeres motorjának dübörgése, felverte az utca csendjét. Egyetlen megmaradt üldözőjük egy Audi A6-os és sofőrje! Ugyanolyan örült volt, mint Rebeka. Végig egy-két autóhosszal lemaradva rájuk tapadtak. Amikor is Rebeka annyira koncentrált, hogy hangosan beszélt magában.

– Most jön a Vince utca, meglátjuk haver, mit tudsz?!

A templom mellett élesen balra kanyarodott, majd rá a Vince utcára. Ott az egyenesben lepadlózta az AMG-t! A Vince utca első ívét már kétszázzal vette be, a másodikat már kettőszázhússzal, amikor is a kormányon átkapcsolta terep fokozatra. Amikor épp utolérte volna az Audi, taposott bele a fékbe, kétszázharminc kilométeres sebességnél. Az Audi kikerülte, hogy elkerülje a karambolt, ugyanakkor emiatt csak később tudott fékezni. Viszont az Audi fékje jobb a Mercédészénél, és míg annak futóműve épp csak át tudott váltani terepmódra, addig üldözője vörösen izzó féktárcsákkal le tudott lassítani százas tempóra. Amikor is már Rebeka keresztben csúsztatva, araszolva száguldott befelé a Cserző közbe. Épp időben, hogy az oldalazva csúszó kerekek tudják kezelni az úttest közepén lévő, húsz centi mély vízelvezető betonárkot. Az Audi sofőrje elkésett. Bár a pilótája hihetetlen profin be tudta rántani Audiját a Cserző köz visszafordító kanyarjába, de a vízelvezető árokkal már nem tudott mit kezdeni. Az megdobta az oldalazva csúszó sportautó bal kerekét, és a baloldala elemelkedett a földtől, elkezdve a borulást, és fel is borult volna, ha az utcával párhuzamosan futó ház oldala, meg nem fogja! De megfogta. És az Audi sofőrje vér profin újra útra tette fegyverét.

Ugyan valamennyi üvegfelület kirobbant abban a pillanatban az autójából, amikor a házfalhoz csapódtak kocsitetővel, de nem adta fel. Élvezte, hogy végre valódi ellenfélre akadt, és nem akarta elengedni! Lett is volna esélye, ha lett volna az Audi A6-son terepfokozat! De nem volt. Mindkét jármű az útkereszteződésen csak átrobbant, bőven százas tempó felett, amikor is jött az Ótemető utca

dupla kanyarja, és ez az a szakasza az utcának, amiről egy városi legenda szerint a nevét kapta. Magyarország és egész Európa egyetlen útszakasza, amely huszonhárom fokos emelkedővel végződik, és amiben két kanyar is van!

Az első kanyart mindketten bevették, a másodikat már csak Rebeka. És neki is csak egy paraszthajszálnyival kellett volna több, és ledobja az út magáról! Egy szőlőskertben landolt az Audi. A sofőr mérgében verte a kormányt, üvöltözött társával, de az nem válaszolt. Nem is válaszolhatott, mert a feje a Cserző közben maradt, a házfal oldalára kenődve, úgy négy méter hosszan. Rebeka telefonja a második kanyar után csörrent meg, amit a kormánykapcsoló véletlen, rutinszerű megnyomásával fel is vett. Vörös kód! Ismétlem vörös kód!

– Nem mondd? Basszatok meg egy talicska apró majmot! Hogy a tökömbe tudott eljutni az infó a maffiához? Tudod mit? Ne válaszolj! A tücsök télen nem ciripel. Ismétlem, a tücsök télen nem ciripel!

Tizenhatodik fejezet

Jusztícia halkán kopogott. Jól tudva, főnöke, az alvilág itteni helytartója szeret sokáig aludni. Mint ahogyan éjszakákba nyúlóan bulizni és egy időben a szervezett ügyeit intézni. Reggel fél tíz, már inkább délelőtt. Átgondolja alig pár másodpercig, majd kopog. Legnagyobb meglepetésére a maffia feje nem aludt.

– Gyere! – akkor Hobó első végrehajtó, takarító embere belép. Átnyújt egy mappát, benne kinyomtatott fényképekkel.

– Lenne itt valami, ami igencsak elkerülte a figyelmünket. Amit a hátunk mögött csináltak már több mint egy évtizede.

– Hobó nem aludt már, csak az ágy szélén ült meztelenül. Ágyában két, az éjjel felszedett fruska. Gondolta, kizavarja őket, de aztán rájött, semmi kedve sincs a nyafogásukhoz. Az éjjel kapóra jöttek neki, de most csak szabadulni akar tőlük.

– Jó, menjünk a tárgyalóba. – Felhúzta nadrágját, az ingjét menet közben tűrte be. Zokniját simán csak zsebre rakva már indult is. Kifelé menet szólt az embereinek. – A szobámat rakja rendbe valaki, azokat a picsákat meg küldjétek haza!

Amikor a tárgyaló ajtaját becsukta az embere, a vezér a kandallóhoz ment. És a pereméről levett egy majdnem teli whisky-s üveget két pohárral.

– Jéggel, vagy anélkül?

– Kösz főnök, meló közben sohasem.

– Helyes! Azt nagyon okosan csinálod. Nekem se kéne! Répalé? – És röhögni kezdett. Viccnek szánta, hisz tudja, a legjobb embere buzi.

– Az jöhet bármikor. – Vigyorodott el Jusztícia, cseppet sem sértődötten.

– Őszibarack van. Jó lesz az is?

– Természetesen.

Hobó komolyan hallgatta végig embere beszámolóját.

– Tehát ez az ügyvéd, a mi területünkön titokban tudott működni majd' tizenöt évig. Ez azért több mint furcsa. Ráadásul a mi emberünk, az európai központ finanszírozza.

– Valahogy úgy.

– A kár mértéke?

– Nincs. Akiket kiszemelt, mind gazdagok voltak. És semmilyen kötődéssel sem rendelkeztek a maffia felé.

– Okos, nagyon okos! Mind balesetnek álcázva! Majd az örökösöket kifacsarta, mint egy grépfrútot! Akkor csak a strómanunkra bízott pénzt kell megkeresnünk. Azt mondtad, van kötődés is?

– Igen, valami miniszter vagy politikus, és az ügyészségen még valakik. De azokról még semmit sem tudunk. És Tibor ezredes, aki neki is dolgozott, ugyanakkor a mi strómanunk is volt.

– És itt követte el az első hibáját tizenöt év alatt! Kár érte, igen okos ember ez a Dr. Karpai. Hol van most?

– Már az uszodában, úszni tanul!

– Jó, nagyon jó. Akkor talán beszéljessünk el vele. Hátha segítségre van szüksége.

Dr. Karpai széles, szürke ragasztószalaggal egy székre volt rögzítve. Igen feszülten, mondhatni erőteljes pánikban ücsörgött a medence alján. Időnként, amikor szemmel láthatóan kezdte feladni, kiemelték onnan. Na, nem teljesen, csak annyira, hogy friss levegőhöz jusson. Most is épp egy ilyen szituáció kellős közepén volt, amikor is megérkezett Hobó és Jusztícia. Előbbi csak intett, és már emelték is ki Dr. Karpait. Jusztícia odahúzott egy széket a főnökének. Az azt megfordítva ráült, mintha csak lovagolni akarna, szemben a meggyötört ügyvéddel. Rákönyökölve a székek karfájára, egyenesen az áldozata szemébe nézve. Egy szót sem szólt. Ismerték egymást, hiszen számtalan közös üzletük van. Prüszkölve köhögte fel a medence vizét, várva a kérdéseket. Tudta, hogy hibázott. Azt is tudta, már a listán van. Az egyetlen esélyének Hobót gondolta. Így hát, nekikezdett.

– Mindketten lapátra kerültünk! Egy cipőben járunk. Kaptam egy listát nevekkal, és egy feladatot hozzá. Tönkre kellett tennem őket.

– Kik vannak a listán?

– Nevek. Akik lenyúlták a szervezet pénzét. Azt mondta, mindenkit a listán... – Akkor Jusztícia átnyújtotta a listát Hobónak. Pár nevet ismert rajta, de a többségét nem. Ismerte például Tibort, és a főügyészt, Jenőt. Odatartotta az ügyvéd elé. Az megdöbbsent, amikor látta, az eredeti listát tartja a kezében a maffiózó.

– Igen. Ez az.

– Látod rajta a nevemet?

– Nem. Azt mondták, te nekem túl nagy falat vagy, ők akarnak elintézni. Mert lenyúltad a strómanjaikat.

– Értem. – Majd újabb kinyomtatott lapokat, fotókat kapott az emberétől. Egyesével megmutatta neki. Dr. Karpai most jött rá, még jobban átverték, mint ahogyan azt gondolta.

– Ezek közül egy sem volt a strómanunk! És egyik család halála sem szárad a lelkemen. Ezeket itt, mind te öletted meg és fosztottad ki, a hulláikon taposva az örökösöket. – Az nem válaszolt. – Én azért vagyok itt a főnök, mert hidegvérű gyilkos vagyok, és mert rendet tartok ebben a kibaszott városban! Ezt te most felforgattad! Utoljára kérdek, kik vannak a listán? – Az hallgatott, nem akart beszélni. Hobó biccentett, és emberei már emelték is a széket, Dr. Karpaival vissza a medencébe.

– Ne, nee! Beszélek, elmondok mindent! – Kiabálta szinte sikítva. Az intett, és akkor ismét lerakták a maffiafőnök elé, székestül. – A bűntársaim.

– Mind?

– Igen, mind. – És a listát visszaadta Jussticiának.

– Mind legyen hidegre téve ma estig! Kivétel nincs. Azaz, hogy mégis! A három ügyészt és azt a minisztert. Azokat majd én intézem el. – Hosszan nézte az ügyvédet, és a családi fotókat. Bűntudata volt. Ritka érzés ez nála. – Ez! – Kezét felemelve a tizenkét család fényképével. – Ez az én bűnöm is! Ezek mind tisztességes, ártatlan emberek voltak. Családok, anyák, gyermekek, csecsemők! Én egy aljas és kegyetlen gyilkos vagyok! De ezt, sohasem engedném meg magamnak! – Kezében meglobogtatta a lapokat. – Ezt még az én főnökeim is elítélik, pedig azok aztán sokkal mocskosabb gazemberek, mint én. De hozzád képest szentek. Hogyan akarod ezt jóvá tenni? – Az kezdett volna magyarázkodni, de Hobó lekevert neki egy hatalmas pofont. – Kuss legyen! Tudod, egészen ügyesen csináltad. Ha nem

nyúlod le a saját bajtársadat is, soha le nem buksz. Tibinek sohasem voltak lányai, csak egy fia van. Volt, mert úgy hallottam, valaki kinyíratta! – Dr. Karpai ismét szólni akart, de úgy járt, mint az előbb. – Nem mondtam, hogy szólhatsz! Papíron volt három bankszámla nyitva, a három nem létező lányára. Azokat te lenyúltad, ezt tudjuk. Akkor most kérdezlek. Hol... van... a... szervezet... pénze?

– Nem tudom! De...

A Medence aljára kerülve nem tudta folytatni. Harmadszorra majdnem belefulladt.

– Barmok, figyeljetelek oda! Kell nekem az ipse. Énekelni fog!
– Akkor megint lerakták Hobó elé.

– Nos? – Megvárta, amíg kicsit magához tér Dr. Karpai.

– Mist... er X... átvert... ellopta... az... egészet.

– Értem. Ki az a mister X?

– Tőlük jött. A szervezet embere. Nagyon profi. Ő az. Aki...
A strómanjuk...

– Ki a strómanjuk?

– Júlia, Júlia Hartmann!

– Van fényképünk Júlia Hartmannról?

– Nincs főnök.

– Szerezz egyet, most azonnal! Nem érdekel, mibe kerül. És tudni akarom, hol van most!

Jusztícia felhívta bejáratott kapcsolatát a közlekedési rendészetnél.

– Azonnal kell az infó. A szokásos díjazás háromszorosát kapod. – Ez hatott! Perceken belül jöttek az információk. Júlia lakcíme, munkahelye, hol tanul. És egy gyorsajtás.

Alig két kilométerrel ment gyorsabban, mint amit meg lehetett volna úszni.

Jusztícia azonnal hozta mind kinyomtatva. Hobó átnézte az adatokat, majd a fényképen megakadt a szeme. Egy fiatal nő és mellette egy férfi. Odanyújtotta az ügyvédnek a kinyomtatott fotót.

– Ők azok? – Júliát nem ismerte fel, de a férfit mellette igen! Ő mister X!

Már tudott mindent, és értett is mindent Hobó.

– Fiúk, megyünk grillezni! – És azok felkapták az ügyvédet székestül, kivitték a kertbe, egy üres beton placchoz.

– Azt akarom, lásson! Én teszem ezt vele. Azt akarom, ne fulladjon meg! Maradjon életben!

És előkerült egy kétméteres alumínium cső. Az a szájába dugva, vastagon rögzítették öntapadó bandázs szalaggal, a fejével együtt. A tűzálló grill szemüveget húzták rá, amit az ökörsütéseknél használnak. Majd – a fejét kivéve – mindenhol lelocsolták gázolajjal. Majd egy üveg petróleummal.

– Meghalhattál volna szépen is. Ezt magadnak köszönheted. A pokolban találkozunk! – Majd az embereihez fordult, de úgy beszélt, hogy az ügyvéd mindent jól halljon, értsen. – Fiúk, tegyétek közzé mindenfelé, keressük Dr. Karpait, és százmillió forintot fizetek bárkinek, aki nyomravezető, hogy hol találjuk meg! – akkor az ügyvéd felfogta, most valóban meg fog halni.

Hobó meggyújtotta a petróleumot. Az lassan, nagyon lassan terjedt, begyújtva a gázolajat. Hosszú percekig, majd negyedórán át lehetett hallani Dr. Karpai sikítását az alumínium cső végéből. Amikorra is elhalkult, és csak a

belőle kicsepegő, égő zsír sercegése verte fel a kert csendjét. A tűz fényében Hobó és embere cseréltek eszmét.

– Ismered a tagot? – kérdezte Jusztícia.

– Igen, nagyon is! Még régről. Akkor még csak a pelenkát cserélték rajtad.

– Az jó régen volt.

– Bizony régen.

– Mit csináljunk vele?

– Semmit. Emlékszel arra a sztorira, amit, ha nagyon berúgok, el szoktam mesélni?

– Arra a mesterlövészesre?

– Igen, bár ő sohasem volt valódi mesterlövész. Csak egy villanyszerelő, akinek elég ügyes volt a keze, hogy tűzszerészként túlélje a francia idegenlégiót.

– Akkor az a sztori valódi?

– Persze, hogy az! Miért? Az hittétek, csak a pia miatt mesélem el?

– Igen. Négy kilométerről leszedni valakit úgy, hogy mellette állsz? Te elhinnéd, ha én mesélném neked.

– Nem.

– Hát, ez az!

– És akkor még nem is tudsz mindent.

– Ez nem a teljes sztori?

– Ö, ő... de nem ám. A teljes sztorit azért nem meséltem el, mert senki sem hitt volna nekem.

– Annyira durva?

– Annyira... ugyanis aznap, amikor visszamentem, a kólásüveg tetejéről levenni azt a gránátot, hogy kicseréljem egy negyeddolláros érmére. Na, aznap nem egy tag volt ott! Hanem három. Majd, miután leszedte mind a hármat, lelőtte az üveg fejről a negyeddollárost. – Vette elő nyakából az egyik szélén sérült pénzérmét.

– Ez volt az?

– Ez!

– Azóta is a nyakadban hordod?

– Azóta ez a kabalám. Az életemmel tartozom neki. És ha kell, azt a pénzt én magam fogom helyette kifizetni.

– Értem.

– Kerítsétek elő a lányt, akkor jelentkezni fog ő is. És különösen ügyelj rá, egy haja szála sem görbülhet!

– Úgy lesz, főnök.

– Egy dolgot még azért mondj el nekem légy szíves, Jusztícia fiam. Hogy a túróba tudtál egyetlen éjjel ennyi anyagot összeszedni erről az üggyről?!

– Ez nem az én érdemem! Amikor elmentünk az irodájába, az ügyvéd félájultan feküdt a földön. Hátán a mappával, és az átkötve masnival. Rajta egy öntapadós cetlivel, amire az volt ráírva: „*Boldog karácsonyt!*”!

És kiment országosan a lány képe, mint VIP személyé, akit keresnek, és aki különlegesen magas fokú védelmet élvez. Akinek minden segítséget meg kell adni! Nem egészen negyedóra múlva, a Baranya vármegyei szervezett bűnözés feje hívta fel Hobót. És tájékoztatta az embere: Tibor még halála előtt adott neki ki egy parancsot, hogy a lányt bármi áron kapják el. Meg is próbálták. A

mérleg: egy halott, tizennégy embere a kórházban, egy őrizetben, négy totálkáros autó. És a célpontok megléptek. Hobó megemelte kalapját Tibor rendőrezredes előtt. Esze nem sok volt neki, de, hogy baromi jó nyomozó, az már bizony igaz!

Tizenhetedik fejezet

András megint a kihallgató-szobában van, szemben ül névrokonával, aki szintén András, csak őrnagyifokozatban. Senki más nincs rajtuk kívül a helyiségben. Egy órája ülnek, még egyikük sem szólalt meg. Amikor is a nyomozó törte meg a csendet.

– Innék egy kávé. – Druszája bölintott. Amióta őrizetbe vették, ez volt az első jel a kommunikációra való hajlandóságára.

– Itt nem adnak jó kávé. Ahhoz el kellene menni a házamba. – Ismét csend pár percig, és a nyomozó folytatta.

– Az nem az öné, ön csak bérlő.

– Van különbség, ha jó kávé akar inni az ember?

– Jogos, akkor menjünk.

És a nyomozó magához vette a kulcsait és felállt. András szintén így tett, csak kulcsok nélkül. Neki olyanok nem voltak. A kihallgatást dokumentáló dolgozók legnagyobb megdöbbenésére kísértáltak a Teve utcai rendőrpalotából. Egyenesen Kerepes András nyomozóőrnagy autójához, és elhajtottak.

A budai villában emberek dolgoztak. Romokat takarítottak, sérült nyílászárókat bontottak vissza. A két András egyenesen a konyhába ment. Az őrnagy kíváncsi volt András reakciójára. Hiszen se kávéfőzője, se a villanytűzhelyének gombjai. Azonban csalódnia kellett, mert csak egy vízforralót, kávé, filtert, a hozzá tartozó pohárra tehető műanyag tartóját készítette elő.

– Hogy szereti a kávé, tejjel cukorra, mézzel, tejszínnel?

- Mézzel? Tudja mit, kíváncsi vagyok, ön hogyan issza! Ugyanazt csinálja, kérem, amit magának!
- Jó választás. Remélem, bírja a négyszázalékos tejszínt.
- Jöhet. Mivel már nincs vizsgálati fogságban, akár tegeződhetnénk is.
- Részemről rendben. Szervusz, kérlek! András vagyok! – És kezet nyújtott az őrnagynak.
- Szervusz. Szintén András! Szabad megtudnom, mi a valódi neved?
- Gondolom, nem mindennapi, hogy felajánlod valakinek a tegeződést, akit pár órája még kihallgattál?
- Nem, egyáltalán nem! Te vagy az első.
- Nos, valóban Andrásnak hívnak. Andreas Berger francia állampolgárként létezem, már úgy harminc éve. Magánemberként érdekel az előző életem, vagy mint őrnagyot?
- Mindkettő! A kettő nem szétválasztható, sajnos.
- Nem sajnos, hanem szerencsére! Hála Istennek, téged fogtunk ki, bár az is igaz, a terv szerinti nyomozó is nagyon jónak tűnt. De a kontaktom érted is jótállt! Ha nem így lett volna, le kellett volna cseréltetnem.
- Egy jogállamban ez nem így működik! Hogy a gyanúsított választja meg, ki nyomozzon ellene.
- Ugyan már, Bandikám, ezt te sem gondolod komolyan! Gondolom, láttad már a listát. Hiszen otthagytuk a félájult, megkötözött Dr. Karpaira tűzve a mappát, benne minden infót neked.
- Szóval az a fals bejelentés is te voltál. – Itt most megállt a keze Andrisnak, pakolászás közben. Falfehér lett!

– Figyelj, ez most fontos! Mert ártatlan életek lehetnek veszélyben! Kaptatok egy bejelentést nyolc órákor pontosan! Nem kaptátok el azt a tetűládát? Nincsenek nálad a dokumentumok? Ne gyere nekem a szolgálati szarsággal, tíz lépéssel előttem vagyok! – Az nagyot sóhajtott, és életében először önként adott ki szolgálati titkot.

– Csak az üres irodát találtuk ott, se Karpai, se dosszié. És szemmel láthatóan az ajtót betörték. – András azonnal tárcsázta Rebekát, aki az első csörgésre felvette.

– Vörös kód! Ismétlem Vörös kód! – Tisztán ki lehetett hallani a tizenkét hengeres motor dübörgését, és a gumik sírását a vonalban.

– Nem mondd?! Basszatok meg egy talicska apró majmot! Hogy a tökömbbe tudott eljutni az infó a maffiához? Tudod mit? Ne válaszolj! A tücsök télen nem ciripel. Ismétlem, a tücsök télen nem ciripel! – És a vonal megszakadt. András újra tárcsázott, ezúttal Zsoltot hívta, a magánnyomozó cég főnökét.

– Szia, mondd!

– A karácsonyi csomagunkat a maffia lenyúlta! Itt van András barátod, adjam?

– Igen, légy szíves.

Rebeka egy benzinkútnál állt meg a város határában, ahol volt autómosó. Az eddigi arab rendszámot lecserélte, az eredeti német rendszámtáblára. Egy szokatlanul nagyméretű tapétavágó kést vett elő, és a Mercedes oldaláról és hátuljáról lekerült minden azonosító, jelzés, miszerint ez egy magasabb kategóriájú jármű. Se az AMG,

se a bi-turbó, se pedig a 12-henger nem maradhatott fent. A csomagtartóból kivett egy flakon ragasztó eltávolítót. Befújta vele, ahol volt még maradék ragasztó, majd egy ronggyal lepucolta azt. Azután – megint csak a csomagtartóból – előhalászott új, szintén Mercedes feliratokat, de egy 2,2 literes C-Klasse turbódízelét. Júlia végignézte, mit csinál.

– Ennyi elég lesz, hogy ne találjanak meg minket?

– El se hinnéd, mennyire! Ebből az autóból van az országban összesen négy darab, abból is kettő más színben. Viszont turbódízelből több ezer is lehet, ha nem még több. Német rendszámából meg Isten tudja csak mennyi. Ők egy E-klasse, AMG 12 hengereket keresnek. Ez meg mostantól a C-klasse 2,2 Tdi lett. És senki sem gondolná, vagyunk annyira hülyék, hogy az eredeti rendszámmal furikázunk!

– De hát, ez az eredeti!

– Igaz! De ezt én inkább trollkodásnak nevezném. Veszünk egy autómosó kártyát, aztán mehetnek fel a céges mágnesablák. – A pénztárnál Júlia fizetni akart. – Várj! – Szólt rá határozottan Rebeka. – Én fizetek!

Amikor kimentek, Rebeka kérdően nézett rá.

– Az a pénz honnét van?

– A bank automatából. Még tegnapelőtt vettem ki pénzt.

– Fizettél már vele?

– Igen, és... – És itt elgondolkozott. – A bevásárló központban.

– Kérdezted, hogyan találhattak meg minket. Amikor papírpénzzel fizetsz, azt egy pillanatra beteszik a

pénzvizsgáló alá. És a rendszer szinte azonnal tudja, honnét van, kitől származik, és valódi-e.

– Leolvassa a sorszámát?

– Az csak a filmekben van így! A valóságban egy fémszál van minden bankóban. Ami antennaként is szolgál, ugyanakkor energiát ad a benne lévő memóriakártyának. Így könnyedén beazonosítható. Add ide mindet, kérlek! – Júlia odaadott minden pénzt, ami nála volt. Azt Rebeka kiválogatta, minden fémszálas bankót egy nejlon tasakba tett, egy közepes kavicsot használva nehezezként. Kinyomkodva a levegőt belőle összekötözte, és feldobta egy, az autómosó mellett elhaladó teherautó platójára.

– Miért nem lehetett volna csak kidobni, vagy elégetni?

– Így időt nyerünk. Nem akarom, hogy ennek a benzinkútnak is visszanézzék a felvételeit. Huszonnégy óra múlva már késő lesz nekik. Ugyanakkor, ha egy fizetőkapun megy keresztül a teherautó, ami igen valószínű, akkor a keresett bankókat megtalálhatják. Nem sok rá az esély, de van! Így összezavarjuk őket.

Ami be is jött a következő, teherszállító járműveket ellenőrző kontrollkapunál, a szekszárdi felhajtón. De addigra az autómosót elhagyta egy számítógépet javító cég dízel Mercédesze, legalábbis a rajta lévő mágneses matricák szerint.

Hobó telefonja csörög hármát, majd elhalkul. Húsz másodperc múlva ugyanaz megtörténik. Megnézi, nincs hívószám, rejtett. Elvileg ez nem lehetséges, mert ezek a számok, a titkosítottak le vannak tiltva nála! Kézben tartva

a telefonját, pontosan húsz másodperc múlva újra. Hacsak... és megvárta az utolsó csöngést. Az utolsó pillanatban vette fel, de nem szólt bele.

– Szevasz, bajtárs! Megtaláltam az elveszett leányaid. Melinát, Mirandát és Mónikát. Elcsatangoltak egy kicsit! Nemde?

– Kaméleon?! – A maffiózó arcának formája megváltozott. Az öröm jelent meg rajta, mint amikor egy nagyon régi ismerőst lát viszont, ugyanakkor valóban meglepődik.

– Mint mondtam, elcsatangoltak a lányaid. Hazaküldtem őket, a családban a helyük.

– Nincs gond, ha veled maradnak. Vedd törlesztésnek.

– Mint mondtam, tegnap már hazamentek. Amúgy meg ne hidd, hogy ilyen olcsón megúszod! Viszont a kutyaidd útban vannak. Ez nagyobb buli, mint amit le tudsz nyelni.

– A lányok védelmet kaptak, az elfogatási parancsot visszavontam. Mától VIP személyek. Szólhattál volna igazán.

– Maradj ki a buliból, ez nagyot fog szólni, és neked nem kell a nyilvánosság.

– Tűz, vihar?

– Igen, az. És van, aki gerjessze. Kicsit bepöccentem.

– Értem. Öregem, nem irigylem a tagot. Bár lehet, okafogyott a történet. Kaptam ajándékot Mikitől.

– A te érdekedben remélem, volt annyi eszed, hogy az ötösfogatot kihagytad.

– Nekem igen, de annak a fasz ügyvédnek nem.

– Akkor az az ő baja lesz!

- Nem. Éhes volt, és elment grillezni.
- Értem! Okos húzás volt. Bár kissé merész. Akkor megegyeztünk?
- Legyen, de a VIP-t nem vonatom vissza. Ezzel teszem jóvá feléjük azt a kis malórt. Mondd meg nekik! Lucifer Rózsát ad! Ismétlem, Lucifer Rózsát ad!
- Kösz, bajtárs! – A vonalat bontotta a hívó fél.
- Jusztícia fiam, gyere csak. Amit még reggel mondtam neked. Elintézted?
- Még nem egészen. Folyamatban van. A kis halakat hagytuk a végére, elég nehéz őket előkeríteni.
- Ez jó. Na, akkor állítsd is le azonnal! És amit már elsikáltál, azt intézd úgy, hogy akik megúszták, vigyék el a balhét! Cserébe az életükért. Ja, igen, és Dr. Karpai a megbízójuk!
- Értem. De köpni fognak!
- Nagyon remélem, így lesz!

Az őrnagy, ha nem a saját szemével látja a beütött telefonszámot, és nem a saját fülével hallja a beszélgetést, biztosan nem hiszi el, hogy a volt őrizetes a budapesti maffia fejét hívta.

- Akarom tudni? – Kérdezte a nyomozót elnyomva a benne lévő magánember.
- Végül is, miért ne! – András, az őrnagy érdeklődve hallgatott. – Ő tudja a valódi nevemet, és az újat is. És gondolhatod, hogy meglepődtem, amikor megláttam a

maffiavezér képét, és Hobó ott virított rajta. Most viszont nekem kell téged megkérdezni. Kaptál két mappát. Beszállsz a buliba?

A nyomozó nem válaszolt azonnal, kicsit átgondolta, akar-e ekkora szarba belenyúlni. Elvégre bebukhatja az egész karrierjét, életét. Aztán döntött.

– Ki vagy te? – nézett kérdően Andrásra.

– Az, aki kávé főzött neked. A recept egyszerű. Két evőkanál kávé, amit simán nyakon öntök lobogó vízzel. Ezt legegyszerűbben egy vízforralóval teheted, kávézaccal és kávé filterrel. Két püpos evőkanál kávé, két deci tejszín és három püpos evőkanál mézzel. Egy hat decis bögrébe feltöltve. Ezt kóstold meg! – És a nyomozó megkóstolta.

– Hmmm... Megvan az új kedvencem!

– Kérdésedre válaszolva, Baldorf Krisztián az öcsém! Gondolom, kaptál telefont Svájcból?

– Benne vagyok. – Azt gondolta, újdonsült ismerőse ma már nem tud több meglepetést produkálni. Tévedett! És ez meggyőzte Kerepes András nyomozóőrnagyot. Aki így le tudja szervezni, kooperálni az eseményeket, azzal jobb egy csónakban evezni mindaddig, amíg a törvények határait épp csak súrolja, de át nem lépi azokat.

– Azt viszont tudnod kell, téglá van a rendőrségen és az ügyészségen is, de még a minisztériumban is! Vannak infók, amiket idő előtt egyszerűen nem adhatsz ki! Így is vállalod?

– Hajrá! Csapjunk bele a lecsóba! Viszont innentől, már nem lehetsz benne a buliban. Bízd ezt a szakemberekre!

– Ugye, nem a magyar rendőrségre gondolsz?

- Nem, én azokra a nyomozókra gondolok, akiket ismerek, és akikben megbízom. Az egyiket te is nagyon jól ismered.
- Ahhoz beszélned kell valakivel. És ha megfelelő választ adsz, akkor rendben.
- Ki lenne az?
- Péterfi Rebeka magánnyomozó munkatárs, jelenleg testőr és sofőr. Ő vigyáz most Júliára.

Tizennyolcadik fejezet

A nemzetbiztonság belső elhárításának egyik osztályvezetője, harmadszor nézi át a bejött jelentéseket. Alig akar hinni a szemének! Felveszi a telefont és jelentést tesz az eseményekről, vele párhuzamosan rögtön a titkosított levelezésben küldi át az alátámasztó dokumentumokat, jelentéseket.

– És ez biztos? Mármost, hogy Makkai Sándor miniszter úr érintett az ügyben?

– A jelentések és a dokumentumok szerint igen! Ugyanakkor kihallgatásra még nem eszközöltünk igényt.

– Maradjon is így! Elvégre kormánypárti tagot csak úgy nem gyanúsítunk meg! Ellenzékit meg felhasználjuk. Ezt az aktát titkosítjuk, és innentől a főnök intézi.

Határozott utasítása volt, hogy az ilyen eseteket miként kell kezelnie. Az megszokott dolog, ha egy miniszter vagy kormánypárti párttag megfelelő pozícióban játszik az Unió által már elutalt, kiutalt, de még a bürokrácia útvesztőjében visszatartott pénzekkel. Mert ugyan mindnek megvan már a jogos tulajdonosa, de mire a valós kifizetésig eljut, addigra általában még egy pár bőrt lehúznak róla.

Ebben az esetben viszont, a miniszter helyett egy rossz hírű ügyvéd, Dr. Karpai intézte a tranzakció bizonyos százalékát, és a tőke összeget készpénzben vették fel. Ráadásul a dokumentumok és a felvételek alapján, egy olyan, feddhetetlen kézműves francia állampolgár a gyanúsított, aki az adott időpontban Budapesten vizsgálati fogságban volt! Aki az egésztől semmit sem tud, és aki csak áldozat, egy balek. Egy olyan ügyből kifolyólag, amiben

benne van Dr. Karpai keze! Vagyis egyszerre két helyen nem lehetett. És bármelyik irányba is kutattak, Dr. Karpai neve mindenhol ott van! Ő maga viszont felszívódott. Mi több, a cégeit pénzügyileg kiürítette, átíratva egy olyan fiktív nő nevére, aki ugyan létezik, de az adott időpontban szintén vizsgálati fogságban volt. Amúgy meg hivatalosan hajléktalan, már több mint egy éve. Aki fél éve együtt él Dr. Karpai másik balekjával, azzal a franciával. És aki az egésztől szintén semmit sem tud! Sőt, jelenleg is menekül üldözői elől. Hatalmas káoszt okozva Pécsen! Akinek az ügyében Gutenhalf Tibor ezredes neve merült fel, mint megbízó, aki viszont megint csak Dr. Karpaival van üzleti kapcsolatban, és akit sajnos már nem lehet megkérdezni. Mert egy – szintén az ügyvédhez köthető – bérnyúlás tette el láb alól alig egy napja, akit viszont véletlen baleset ért az ügyvéd eltűnése után hat órával.

Ráadásul a maffiát is lenyúlta ötszázhatvan millió euróval, akik ezt kissé zokon vették, és nagyon keresik emiatt, és akik százmilliós vérdíjat tűztek ki a fejére, az eltűnése után fél nappal! Ennyi épp elég volt ahhoz, hogy aggódni kezdjenek a szórén-szálán eltűnt négyszázötvenmillió euró uniós pénz miatt. Így hát, felemelte a telefont, és közvetlenül a miniszterelnököt hívta, aki a kormánypárt pártelnöke is egy személyben. És az ország atyáúristene is! Nincs nála nagyobb hatalom Magyarországon belül, legalábbis akkor még így gondolta.

Egy öregecske Opel Omega gördült be a csisztapusztai kulcsos ház elé. Szomszédok nincsenek, csak füves terület, merre a szem ellát. Magas sövénykerítés vette körbe a kis házat, falatnyi kertjével. Látszatra teljesen üres, elfüggönyözött, barátságos kis házikó ajtaja nyílt,

ahogy kiszálltak és közelebb mentek hozzá. Rebeka mosolyogva, barátságosan üdvözölte őket, egyik kezében újság, benne a mordálya.

– Szia, Andris! Kit hoztál nekem? – András intett, minden rendben.

– Szia, Rebeka! Bemutatom neked, Kerepes András nyomozó őrnagyot. Ő a nyomozás vezetője ügyünkben, beceneve Bandi. És szerintem beszélgetek kellene. – Az őrnagy szava egy pillanatra elakadt. Messzebről, futólag már látta a magánnyomozónőt, de soha nem gondolta volna, hogy közéről ilyen erős benyomást tesz rá.

– Péterfi Rebeka, ha jól emlékszem. – És kezét csókolva kihasználta a pillanatnyi előnyét. Amit a nő elpirulva, egy széles mosollyal viszonzott. Majd eltette az újság alá rejtett Magnum negyvennégyesét a hónalji tokjába.

– Gyertek, épp elkészültünk a pincepörkölttel. Jó, hogy ideszóltatok. Kezdtünk már aggódni. Na, gyertek beljebb!

Ahogy beléptek, Júlia András nyakába vetette magát és sírva fakadt. Majd szenvedélyesen megcsókolta. Rebeka és az őrnagy, magukra hagyták őket. Kimentek a kertbe. A kondérban már nem rotyogott a pincegulyás, bár szemmel láthatóan nagyon forró volt. Jó negyedórára rá érkezett a szerelmespár is. Rebeka épp ott tartott a mesélésben, hogy az embereik berúgták a villa ajtaját, amit csak harmadszorra sikerült betörniük, és bent nem találtak senkit sem, Júliát kivéve.

– Zavarunk? – kérdezte kissé cinkosan Júlia, Rebekára nézve. Aki ismét elpirult, de szinte azonnal válaszolt.

– Nem, dehogy, gyertek csak! Épp befejeztem. Kinek szedhetek először?

Jó hangulatban telt a nap hátralevő része, a kondér is kiürült. Bár kissé hűvös volt, téli időszak lévén hamarabb is sötétedett. A két András nekiállt elpucolni a romokat. Miközben a lányok egy üveg sörrel a kezükben épp kitárgyalták őket. Megérdemelték, elvégre ők készítették ezt a fenséges kései ebédet.

– Hogy döntöttél? – nézett a nyomozóra.

– Már mondtam, beszállok!

– Én nem arra gondoltam. Legalább százezer volt lebeg köztetek a levegőben, szerintem nincs itt senki sem, aki ezt nem vette észre. – Halvány mosoly volt a válasz.

– Tudod, mi a furcsa? Nagyon sokszor találkoztunk már, és még sohasem volt semmi ehhez fogható.

Ekkor csengett a nyomozó hivatali telefonja.

– Bocsánat, ezt muszáj felvennem. Kerepes őrnagy! – Rövid hallgatás után. – Igen, értettem.

– Kezdődik? – Az némán bólintott. – Menned kell?

– Igen, és már most úgy néz ki, marha nagy vihar lesz. Szólj a közös barátunknak, hogy nem tudom, kiben bízhatok a testületen belül. Rebeka, ha gondolod, el tudlak vinni magammal, így nem kell senkinek sem érted jönni.

– Az szuper lenne! – és már ment is a cucaiért. Közben hamiskásan, mosolyogva kacsintott egyet Júliának, aki visszamosolygott rá.

Dr. Bartai Zsolt magánnyomozó az órájára néz. Tizenkilenc mappa a hatalmas tárgyaló nagyobb asztalán, tizenkilenc névvel. Tizenkilenc ember, tizenegy családtól.

Csak egy valaki nincs a meghívottak közt, mert ő a megbízót is képviseli, a tizenkettedik család leszármazottja. Az ő kilétét mindenképpen inkognitóban kell tartani. Két perccel a kezdés előtt két kolléganője kinyitja a tárgyaló ajtaját. Mindenki itt van, aki érintett az ügyben, bár volt, akiért el kellett menni. Sőt, olyan is, akit kissé noszogatni kellett. Holott nem volt titok, miért kérezték őket be. Csak hát, a félelem nagyobb volt, mint az érdek.

– Kérem, fáradjanak be és foglaljanak helyet! – Amikor mind elcsendesedtek, elkezdte a mondandóját. – Először is be kell mutatnom, Dr. Hullai Ferenc közjegyzőt és asszisztensét, Dr. Göringer Mártát, akik minden egyes elfogadott, aláírt dokumentumot ellenjegyeznék, hitelesítenek. Jogi képviselőinket, akik segítenek az ügyintézésben, a Martfana Ügyvédi Iroda munkatársait. Nos, mint arról már tájékoztattuk önöket: önöket kártérítik! A Dr. Karpai ügyvéd úr által elkövetett bűncselekmények miatt. Tisztában vagyok vele, hogy az elveszített családtagokat nem lehet ezzel visszahozni. Mint ahogyan azzal is, önök milyen helyzetbe kerültek e bűncselekmények által. – Itt, ezen a ponton, többen sirva fakadtak a jelenlévők közül. Kicsit várt, majd folytatta. – Mindenekelőtt tisztázni szeretném, hogy a megbízónk szeretne anonim maradni. De ugyanolyan áldozata ennek a bűnbandának, mint önök! Neki csupán lehetősége nyílt visszavágni, és az ügyvéd összeharácsolt javait erővel, akarata ellenére elvenni tőle. Majd visszaadni azt a jogos tulajdonosainak, és/vagy örökösének. Ez kizárólag csak pénzt takar, ingó és ingatlan tulajdonokat sajnos nem. Ez mostanra már többnyire nem lehetséges. Legalábbis nem a mi megbízatásunk részei. Önöknek, mindez nem került költségbe, azt a megbízó már rendezte. Mindenki annyit kap vissza, ami bizonyíthatóan a

bűncselekmény elkövetésekor Dr. Karpai ügyvéd úr számláján landolt. Annak az akkori összegnek a mai árfolyamon számolt, emelt értéke az, amit visszafizetnek önöknek euróban! Nincs részünkről lehetőség ezen változtatni! Minden egyéb más összeget mi nem kerestünk meg, nem a megbízatásunk része. Természetesen, az ügy dokumentumait átadtuk a rendőrség részére, senki sem fogja megüszni a felelősségre vonást! Kérem, név szerint adjuk át a mappákat, amelyek tartalmazzák az aláírandó szerződést. Mindenkinek ugyanaz a dokumentum lesz a birtokában. Mellette egy ideiglenes bankkártya, kizárólag személyes megjelenés esetén használható, és egy személyre szóló számlakivonat a kártyán lévő összegről. Kérem, ezt kezeljék bizalmasan. Ez az önök tulajdona!

Az ügyintézés elkezdődött. Három óra telt el, mire mindent rendeztek. De a károsultak nem nagyon akartak szétszéledni, csoportba verődve tárgyalták a történeteket. Mire egy, a hangadó kivált közülük.

– Mint arról a közjegyző úr mindenkit tájékoztatott, a megbízó anonimitása a szerződésben is rögzítve van. Mi mégis szeretnénk ezt megköszönni, ezt az évtizedes igazságtalanságot jóvá tenni igyekvő cselekedetet. Nincs erre esetleg egy mód? Egy lehetőség?

A jogi képviselő ránézett a közjegyzőre, és az bólintott. Ekkor az óvatosan, belekezdett.

– Ha ad egy ötforintos érmét, akkor adhatok jogi tanácsot.
– Azonnal meg is kapta. – Nos, egy sima A4-es lapra kézzel írhatunk egy rövid köszönetet. Akár csak egy petíciót, azt mindenki aláírhatja. Én formába öntöm, ha a közjegyző úr egyetért, ellen jegyzi, az itt jelenlévő nyomozóiroda munkatársai, mint tanúk láttamozhatják, ha akarják. Ki

tudja? Egyszer talán eljut oda is, ahová és akinek szánták.
– A közjegyző bólintott. Ez így részemről rendben van. – És ránézett Bartai Zsoltra. Az szintén bólintott.
– Részemről rendben, de a kolléganőim szerint szakmai okok miatt nem túl szerencsés. – A hangadó is bólintott.
– Akkor, kérem valamennyi kártérített nevében, legyen így. Köszönöm.

Magyarország miniszterelnöke irodájában fogadta Makkai Sándor Tárca nélküli minisztert.

– Sanyikám, hallgatlak! És ne akard, hogy kérdést is feltegyek neked! Mert az fájni fog. Csak a válaszok érdekelnek. – Makkai Sándor Tárca nélküli miniszter nem volt ostoba ember. Pontosan tudta, bukta van. Kár hazudni, viszont szépíteni lehet.

– Csak meg akartuk járatni egy picit, ahogy ez szokás is. Három nap és újra ott lesz a pénz, ahonnét elindult.

– Nem, Sanyikám. Ez esetben nem így lesz! Hogy lehetett annyi eszed, hogy egy hajléktalan nevére pénzt utalsz?! Ráadásul ennyit!

– Ezt nem értem! – Makkai teljesen elfehéredett. Érezte, valami gikszer van.

– Na, látod, ezért vagyok én a miniszterelnök, mert én értem! Átbasztak téged, mint szart a palánkon! Ez van, Sanyikám. Most hiányzik a kasszából négyszázötvenmillió euró! Kezdj el gondolkodni, miből fogod ezt megadni.

– De hát, ez nem lehet. Visszahívjuk és kész. – A miniszterelnök csak a fejét rázta.

– Látod, mekkora balfasz vagy, Sanyikám? Mi ezért fizetünk az ilyen tranzakciókért vastag jutalékot, hogy ilyen ne történhessen meg! Két fajta utalás létezik. Az egyik az, amit érkezéskor azonnal kifizetnek, ha te azt személyesen intézed. A másik az az, amihez kell az utaló fél írásbeli engedélye, vagy a három nap eltelte. Érted már?!

– Kinyírom azt a mocsadék ügyvédet! – üvöltötte magából kikelve Makkai miniszter. Felpattanva a helyéről, dühében fenyegetőzött. De a miniszterelnök még csak fel sem emelve a hangját válaszolt, miközben megint csak a fejét rázta.

– Az érdekes lesz. Talán húzz egy sorszámot. Aznap ez a Zseni, mert valóban az, szóval aznap a te ügyvéded egészen pontosan, egymilliárd ötszázkilencvenhétmillió, négyszázhetvenötezer kilencszázhetvenkettő eurót kaszált!

– Ezt még a miniszterelnök úrnak is, egy kis cetliről olvasnia kellett.

– Hogy mennyit?

– Ja, igen, majd elfelejtettem! A budapesti maffiát is lenyúlta ötszázhatvan millió euróval.

– De hát, Hartmann Júlia nem hajléktalan!

– Valóban nem volt az, amíg Hartmann Angelika, aki egyébként a te ügyvéded bűntársa, ki nem tette a szűrét, több mint egy éve! Itt a titkosszolgálat jelentése, tessék. Olvasd el, te faszt! – Dobta elé a szigorúan titkos felirattal ellátott mappát. – Vagy te a belső elhárításnál is jobban tudod? – hajította elé a másik mappát is.

– De hát...

– Mit „de hát”? Az a francia állampolgár fogadta be fél éve, akit megint csak a te ügyvéded akart kifosztani a katonai nyomozók szerint. Kis híján ki is nyírták azt a kis kurvát,

ha a faszija nem állít rá testőröket! Mert neki, veled ellentétben, volt annyi esze, hogy ne bizzon meg egy ügyvédben! – Akkor esett le Makkai miniszternek, hogy nem az ügyvéd verte át, hanem az ügyvédet mister X, és akaratlanul is kicsúszott a száján.

– Akkor ő mister X!

– Meg az apád fasza, te segg! Egy szimpla kis kézműves, aki Németországban pólókat fest, batikol! Nem pedig a nemzetközi bűnözés feje! – Sándor kétségbeesett. Nem értette, hogyan sétálhatott bele ennyire egyszerűen a csapdába.

– Gutenhalf Tibi is ott volt...

– Bele is halt! Az ügyvéd barátod nyíratta ki.

– Mi?

– Bizony, barátocskám. Egy fa szállító kamiont küldött át rajta. Konkrétan megvan a telefonbeszélgetés, amikor odarendelte a tagot. Nem is élte túl. Ezen bukott meg, mert a te Tibikéd a maffiának is dolgozott. Stróman volt. Így tudta lenyúlni a maffia pénzét is a te Istenverte, zseni haverod. Átvert mindenkit is!

Makkai Sándor miniszter érezte, kicsúszik a lába alól a talaj. Teste könnyűvé, súlytalanná vált. Hallotta, hogy a miniszterelnök tovább beszél hozzá, de már nem igazán fogott fel semmit sem. Tudta már ki az ellenfele, rájött, ki is mister X. És arra is, ki nyúlt le mindent. Szerinte az ügyvéd már nem él. Makoghat neki bármit ez a felfújт hólyag, már tudja, mit fog tenni.

– Szóval, mint mondtam, nincs más választásom. A számláidat mind befagyasztottam. Minden tulajdonodat, legyen az ingó, ingatlan, most lefoglaljuk. Te beadod a

lemondásod, egészségi állapotodra való hivatkozással! A járandóságaidat megkapod, és amíg az ügyet le nem zárjuk, használhatod az autód, a házad stb. Ha a lóvé hazakerül, minden visszaáll a régi kerékvágásba. Ha nem, buktál mindent! Semmi sem marad. Megértettél?

– Meg.

– Akkor most mehetsz, és gondolkozz el rajta, hogyan tudod ezt visszacsinálni!

Természetesen mindketten tudták, bármi is legyen a végeredmény, Makkai soha többé nem lesz ott, ahol előtte volt. Átlépett egy határt, hibázott, bukott és kiesett a pixisből... ennyi!

Júlia elérkezettnek látta az idejét, hogy a párját beavassa a történetekbe. Beáról, az átélt dolgokról és a babáról. De másképp alakult. Miután egyedül maradtak a házban, sokáig csak kényeztették egymást. Összebújva, csókolózva, simogatva a másikat. Mintha fülig szerelmes tinédzserek lennének. Pedig nem azok. Mindketten öregebbek a másikinál. Míg az egyik testileg, addig a másik lelkileg. Összességében passzoltak egymáshoz, mint csiga a házához. Éjjel egy is volt, amikor kielégülve egymástól – és jóllakva egymással –, álomba merültek. Amikor is András arra ébredt, hogy volt felesége szólítja, rázza a vállát.

– Ébredj, ébredj már! – András látta Beát, érezte feketére égett karja szagát, szorítását a vállán. Majd az arcát égető pofonét, ahogyan Bea felpofozta. – Ébredj! – És ébren volt.

– Ez nem lehet, te elmentél!

– Bizony el. Sohasem értettem, miért nem mondd ki? Meghaltam! Igen, meg. És most itt vagyok, és maradok is,

amíg ide nem ér a végzet. Nektek viszont mennetek kell, most azonnal! Öltözzetek fel rendesen! Január van, és az éjszaka közepén hamar kihűltök. Az autót hagyd a garázsban, hagyd mindened a házban. Kulcs, iratok, telefon, zseblámpa, mindent! Induljatok el a Hold felé, amíg az útra ki nem értek! Ott várni fog az, aki tartozik neked, és már alig várja, hogy letudhassa a kölcsönt, a restanciát! Csináld, ez az egyetlen esélyetek! Utoljára vagyok itt, letudtam feléd az adósságom, kötelezettségem.

András felriadt, felébresztve ezzel Júliát is. Szakadt róla a víz, és még mindig égett az arca. Érezte az égett hús szagát is, pedig csak álom volt.

– Rosszat álmodtál, szerelmem? – Júlia átölelte a párját. – Ezt a parfümöt én valahonnét ismerem.

– Milyen parfümöt? – nézett rá.

– Mi van az arcoddal?! – egy kéz alakú piros folt mutatja az alig pár másodperccel ezelőtt történeteket.

– Fáj, de nem tudom, miért. Azt álmodtam, Bea felpofozott és...

– Itt volt Bea? – vágott András szavába Júlia. Egyszerre volt döbrent és izgatott.

– Még nem beszéltünk róla, ő a volt feleségem... – Júlia megint közbevágott.

– Tudom, ki ő! Mit mondott? – András röviden elmondta az álmát. – Öltözz, megyünk!

– Ne bomolj, éjjel van! Hová? Kint van vagy mínusz három, és fúj a szél.

– Akkor jobb, ha felöltözől!

– Ez most komoly? – Akkor Júlia felé fordult, megfogva a párja mindkét karját.

– Emlékszel a barátnőmre, akivel beszélgetni szoktam? Aki mindig meglátogatott, amikor egyedül voltam?! Bea volt az! Ő a barátnőm! Menjünk, útközben elmesélek mindent!

Elindultak, pont úgy, ahogyan azt meghagyta nekik András volt felesége. Mindent otthon hagyva. A majd' hat kilométeres éjszakai úton, volt idejük mindent átbeszélni, és a legnagyobb megdöbbenésükre, amint elérték a főutat, egy autó fényszórói jelentek meg. Alig fél perc múlva egy Dodge Ram odaért és megállt. Egy ismerős hang szólt ki, a leengedett ablakból.

– Ezt nem hiszem el! Te vagy az, ruhagyáros?! – András állá leesett a meglepetéstől.

– Hobó?! Te itt? Te alvilág szégyene!

– Ugorjatok be, az a boszorkány azt mondta, el kell tűnnünk egy időre.

Makkai Sándor miniszter három személyi testőrével megérkezett a megadott cím közelébe, ahol is megálltak egy pillanatra. Lepakcsolták az autó teljes világítását, egy pulóverrel letakarták a műszerfalat, hogy ne zavarjanak a benne lévő lámpák. Így a Hold fénye elegendő volt a kis ház észrevétlen megközelíthetőségéhez. A házat magas sövény vette körbe. Halkan közelítették meg azt. Az egyik embere egy száloptikás kamerát dugott be a garázs kulcslyukán. Bent áll András autója, a saját rendszámával, de még a céges mágnes matricákkal. Intett, rendben van minden, otthon vannak. A ház sötét és csendes. Bemehettek volna egy zár feltörővel is, de a miniszter nem így akarta. Azt

akarta, ijedjenek halálra mind! Ezért aztán berúgatta testőrével a bejárati ajtót. Fegyverrel és erős sugarú lámpákkal törtek be az otthonba. Elöl a három testőr, majd – amikor már minden tiszta volt – Makkai Sanyi is belépett golyóálló mellényben. Legnagyobb meglepetésükre csak egy hálóinget viselő nő várt rájuk a nagy nappaliban. Mindkét kezét a háta mögött tartotta és várt. Rájuk várt. Amíg Makkai emberei végimentek a kis házon, addig Sanyi a nő közelében állt meg, és az alakot figyelte. Az nem mozdult, nem szólt, és valóban csak egy hálóing volt rajta, semmi más! Emberei visszaértek, és senki mást nem találtak az épületben.

– Hol vannak? – kérdezte Sándor a nőt, de Bea nem válaszolt, ignorálta az előtte álló minisztert.

– Főnök, mi legyen? Itt nincsenek.

– Dehogyan nincsenek, hisz itt az autójuk, ott a telefonja, az iratai, a pénze. Talán még a ruháik is! Majd ez a kis meztelen kurva eldalolja nekünk, hová is bújtak! – De Bea nemcsak, hogy nem válaszolt, de teljesen ignorálta a körülötte állókat.

– Ez bizony megkukult – röhögtek a testőrök a zseblámpák fényeiben fürdő, hálóing takarásában lévő, teljesen meztelen nőn, Beán.

– Majd én szóra bírom! – mondta határozottan, kaján vigyorral az arcán a miniszter.

Levette a golyóálló mellényét, zsebeiből kipakolta a kulcsait, tokjából a pisztolyát. Odament közvetlenül a meztelen nő elé, és megragadta a kecses női kart. Ám azok a karok most villámgyors mozdulattal ölelték át Makkai Sándor minisztert, a háta mögött a nő összekulcsolt kezeivel a hálóinges, meztelen testhez szorítva őt. Bea

vigyorgott. Olyan erővel tartotta, hogy a félelemtől sikítózó áldozata képtelen volt elszabadulni. Sőt, még a három testőr sem tudta kitépni a bepánikolt Sándort a nő préséből, amivel a saját testéhez passzírozva tartotta zsákmányát. Emberei tehetetlenek voltak, mintha egy díjbirkózót próbált volna három óvodás leteríteni. Pedig Bea majd' másfél fejjel volt alacsonyabb bármelyiknél is. Amikor is túlvilági, természetellenesen torz hangon szólalt meg.

– Bűnös lélek! Lejárt az idő! Most velem jössz, viszlek a pokolba! – Erre a két egymáshoz préselt test lánggra lobbant, és hatalmas lánggal égni kezdett.

A miniszter sikoltozott! Az emberei azonnal elengedték. Bea túlvilági hangon, hangosan nevetett. A sikolyok halkultak, a nevetés egyre erősebb lett.

– Mind a négyen velem jöttök a pokolba ma éjjel!

Ez volt az a pont, ahol felocsúdtak a testőrök. Előkapták a fegyvereiket, és tüzet nyitottak a két lángoló testre, míg a tárban volt golyó. Majd tárcsere, és újra tüzelhettek. De a nevetés nem halkult. Akkor robbantak be az ajtón az alig öt perccel később kiérkező TEK kommandósai. A három testőr automatikusan feléjük fordulva lőtt tovább, amit a kiérkező rohamosztagosok viszonzottak is, és a démoni jelenés jóslata utolérte őket. Mindhárman holtan rogytak össze a két lángoló, már nem emberi alakot öltő, lángoló test körül.

Tizenkilencedik Fejezet

Hobó épp azt mesélte az utasainak, hogyan tört be hozzá az az örült boszorkány – laposra verve a teljes testőrséget –, amikor is egy járőr kocsi villogva, brekegve jelzett neki, hogy álljon félre. Meg is tette. Az egyik járőr melléért és jelzett, hogy tekerje le az ablakot.

– Jó estét kívánok, közúti ellenőrzés! Kérem a forgalmi engedélyt, jogosítványt és a személyi igazolványt!

– Parancsoljon, kérem! – Amíg az hátra ment, a másik megszondáztatta a maffiavezért. Negatív lett, ami nála tényleg csodaszámba megy!

– Nincs egy kicsit késő az éjszakai kiránduláshoz?

– A barátaimért jöttem, tudja, menteni kellett őket.

– Értem. – Kicsit barátságosabb hangnemben folytatta. – Ilyen vacak időben, nem csoda, hogy nem indulnak az autók.

– Kinyitná a csomagtartót, kérem?

– Ez sajnos nem fog menni! Merthogy se kabátom, se nadrágom, marha hideg van, és még csomagtartóm sincs. – Júlia elkacagta magát, a hatóság hátranézett, és valóban csak egy plató volt hátul.

– Elnézést, nem gyakran jár errefelé ilyen típus, és már nekünk is este van. Természetesen nem kell kiszállnia kabát nélkül, ahhoz nagyon hideg van. Merrefelé mennek?

– Budapestnek, az autópályára.

– Akkor jobb, ha visszafordulnak és kerülnek egyet. Innen négy kilométere felborult egy kamion. Le van zárva az út.

De a következő felhajtó szabad. Minden rendben, jó utat, jó éjszakát kívánok!

– Önnek is biztos úr, és köszönöm az útba igazítást! – Elindult a másik irányba. – Sajnálom, úgy tűnik, ez hosszú út lesz. Kihagyjuk az autópályát. Lehet, hogy igazat mondtak a fiúk, de lehet, hogy várnak minket. Úgyhogy inkább még nagyobbba kerülünk. Az a boszorkány figyelmeztetett, ne higgyek senkinek se.

– Beának hívták? – Kérdezte Júlia.

– Igen, kis hölgy, annak, és azt is mondta, úgy vigyázzak magácskára, mint a szemem fényére! Meg azt is: törleszthetek Kaméleon barátomnak. Egyszer megmentette az életemet, pedig már elkönyveltem, hogy feldobom a pacskert. A mai napig a hivatalos mesterlövész világrekord háromezer-ötszázhusz méter. A párod, kis hölgy, harminc évvel ezelőtt négyezer-egyszáztizennyhat méterről kilőtte a támadóimat. Egymás után mind a hármat! Utána még egy pénzérmét is lelőtt egy kólásüveg tetejéről! Itt van, ni, azóta is magamnál hordom. Ez az amulett, megóv minden veszélytől – nyújtotta oda Júliának a nyakában hordott, kicsorbult ezüst dollárját.

– A volt nejemtől mégsem védett meg! – kontrázott rá András.

– Baszki, az a boszorkány a nejed volt? A szart is kiverte az embereimből!

– Te mesterlövész voltál? – hűledezett Júlia.

– Nem, kis hölgy. Megnyugodhat, nem volt mesterlövész. Csak egy ügyes kezű villanyszerelő és tűzszerész a francia idegenlégióban.

– Igen, Hobó barátom tanított a mesterlövészetre, bár tagadja, hogy jobb vagyok nála.

– Mert nem is vagy jobb!

– És igen, az a boszorkány a nejem volt, míg meg nem halt. Azóta csak úgy random megjelenik másoknál, barátkozik a menyasszonyommal, és néha szétveri a maffia testőrségét – próbált beszélgetésben maradni András. – Bár, én még sohasem láttam errefelé kísértetni ma éjjelig, akkor engem is felpofozott, mert nem akartam felkelni! Kihagytam valamit, drágám?

– Te voltál a francia idegenlégióban? – ezen megakadt Júlia. Sohasem gondolta volna a párjáról. Hobó kelt a védelmére.

– Ne bánts! Talán, ha tizenhét éves és hatvan kiló, ha volt. Az utcán élt, onnan ment a seregbe. Nem a kalandvágynak hajtotta, csak fázott, és nem akart éhen halni.

– Ez igaz? – kérdezte Júlia döbbenten.

– Igaz. Csak nem beszélek életemnek erről a szakaszáról, mert nem igazán vagyok rá büszke.

– Pedig lehetnél. Nem sokan szereltek le becsületrenddel! – Júlia nem nagyon tudta hová tenni ezeket a számára új információkat.

– Nincs mire büszkének lennem. Hat ember élete szárad a lelkemen.

És Júliának beugrott egy emlék, amikor észrevette azt az apró, alig három centiméter nagyságú tetoválást a párja hónaljában. Egy lángoló keresztet, amit szögesdrót fut körbe, ölel át, és hat galamb repüli körbe. Akkor azt mondta neki, egy emlék, amit nagyon szégyell. Amit jóvá tenne, ha tehetné. De nem teheti! Amikor megkérdezte, miért oda tetováltatott, akkor csak annyit válaszolt:

- Fájdalmas dolgokat, csak fájdalmas helyekre lehet elrejteni, fájdalom árán. Akkor sohasem feledkezünk meg róla. – Most már értette.
- Ne törődj vele, kis hölgy, mindig is ilyen irgalmas szamaritánus volt a mi Kaméleon barátunk.
- Miért hívod Kaméleonnak? – Kérdezte Júlia. Hobó elmosolyodott.
- Mert, ha nem akarja, nem veszed észre őt! Akkor sem, ha majdnem ráléptél, vagy épp mellette haladsz el. Esetleg feletted csüng. Legendákat meséltek róla, és ez a név rajtaragadt.

Még sok dologról beszélgettek, Hobó és Júlia, míg fel nem értek Budapestre. András inkább hallgatott. Júlia teljesen kinyílt, nagyon érdekelték Hobó erősen túlzó történetei Andrásról. Amikor megérkeztek, már várta őket Hobó testőrsége. Eléggé le voltak amortizálva. Bea nem finomkodott velük. Elő volt készítve a maffiavezér vendégeinek – nekik – egy kisebb apartman. Elmentek aludni, legalábbis Hobó. András és Júlia szerelmesen összefonódva várták a napfelkeltét. A lány elérkezettnek látta az idejét, hogy elmondja a párjának: állapotos. Már a második hónapban van. Párja örömkönnyeit látva, érezte, valami megváltozott. Valami más lett, valami megtört! Igen, megtört a nagynénje átka, már nincs egyedül. Család lettek.

Egy nappal korábban hagyták magukra a szerelmeseket a rejtekhelyen Rebeka és Bandi, vagyis Kerepes őrnagy. Most Kerepes András nyomozó őrnagy lakásán Rebeka lepedőbe csavarta mezítelen testét, amikor kiment a vécére. Kézmosás után, az arcát is megmosta. Belenézve a tükörbe, saját magához szólt.

– Mit csinálsz? Nem vagy te teljesen normális!

Majd a konyhában bekapott egy szelet sonkaszalámit egy medvesajttal, és visszabújt az ágyba, az ő nyomozója mellé. Igen, már az övé volt András őrnagy, mindenestül. Úgy döntött, nem ereszti az áldozatát! Igen, ezért Júliáék a hibásak. Elirigyelte szerelmüket, ahogy egymásért léteznek. Rebekának van lakása, autója, pénze, munkája. Megvan mindene, csak az nem, amit most elirigyelt tőlük. Élete, párja, családja. Akkor az élet tálcán kínált fel neki egy kapitális vadat, egy férfit, aki nemcsak, hogy értelmes, jól nevelt, kulturált és jóképű, de ráadásul még szabad is!

Rebeka harminckét éves, hajadon, és rettenetesen vágyik már mindarra, amiye még nincs. Szíve mélyén hálás a kialakult szituációért, ugyanakkor kicsit fél is tőle. Visszabújt az ágyba, hozzásimulva ahhoz, akitől a jövőjét remélte. Épp csak elszundított, amikor csengett a telefonja. A főnöke hívta az éjszaka kellős közepén.

– Szia, Rebeka! Veled van Bandi?

– Ez magánügy, semmi közöd hozzá!

– Igazad van, de ez most fontos. Nagyon remélem, veled van!

– A főnöke hangja nem volt nyugodt. – Mindenki őt keresi!

– Igen, velem van, nem kell tovább keresni. Történt valami?

– Igen. Ma éjjel a rejtekhelyen rajtaütöttek. Két, összeölelkezett holttestet találtak, a három, TEK által lelőtt merénylőn kívül. Valószínűleg egy férfi és egy nő holttestét találhatták meg.

– Valószínűleg? Az ügyfeleink?

- Nem lehet megmondani, mert a felismerhetetlenségig megégték. A kommandósok oltották el a testeket a rajtaütés után.
- Uramisten. – Tette kezét a homlokára Rebeka. Képzeletbeli szemei előtt megjelent a szerelmespár.
- Be kéne, hogy gyertek a Teve utcai központba.
- Miért oda? Mi nem nekik dolgozunk!
- Mert ez nem minden. Tegnap estig egész Budapesten vérengzést tartottak Dr. Karpai emberei. Harmincnégy áldozat van, és az elkövetők a gyilkosságokat is mind beismerték.
- Értem. De hol van ebben a gubanc? Ez elvileg nem ránk tartozik.
- Hát, ott, hogy ugyanazt az elkövetést többen is bevállalták. És sajnos most már ránk is tartozik.
- De mit kerestek ott a TEK kommandósai? – Rebeka kérdése teljesen jogos volt.
- Fogalmam sincs! – és Dr. Bartai Zsolt magánnyomozó valóban nem tudhatta ki, mikor és miért rendelte oda a kommandósokat.

Magyarország miniszterelnöke épp az irodájában olvasta a legfrissebb jelentéseket. Amikor végzett velük, azokat becsukva kérdőn nézte az állambiztonságiak és a kémelhárítás, valamint a belső elhárítás vezetőit. Majd halkán kezdte mondandóját.

- Uraim, maguk hárman túléltek a kommunizmust, túléltek egy rendszerváltást. Számtalan kormányváltást és egy világgazdasági válságot. Majd egy mesterségesen generált

pandémiát. Egy majdnem államcsődöt is, és most azt akarják megegetetni velem, hogy egy szaros kis zugüggyvéd teljesen hülyére vette magukat, és a komplett apparátjukat a teljes rendőrséggel, katonasággal és az állami vezetés krémjével együtt? Mert, ha igen, akkor figyelmeztetem magukat, nem szeretném, ha megfájdulna a torkom!

Azok kérdőn néztek egymásra, nem értették a miniszterelnököt. De nem kellett sokáig várniuk. Mert az felpattant, két kezével rávágva, rátenyerelve az asztalra, és teli tüdőből ordítva nekik folytatta. Majd a mappákat vette kézbe, és üvöltözése közben azokkal verte az asztalt.

– Mert még a végén elcsodálkozom, tátva marad a szám, és akkor meg fog fájdulni a torkom! Hogy a bűdös kurva életbe lehetett megengedni, hogy az a kis senki, így átbassza magukat a palánkon?! Hogy lenyúljon félmilliárd eurót az államkasszából?! Hogy volt lehetséges, hogy három kormányőr vérengzést rendezzen egy csisztapusztai kulcsos házban?! Alsóvalagpusztától visszafele két kilométerre?! Amit maguk, mint fő idioták, világgá is kürtölnek egy államilag finanszírozott rajtaütéssel, amit a terrorelhárítás kommandós berkein belül intéztek el! Akikkel kinyírátták azokat a kormányőröket, akiktől megtudhattuk volna, mi a kurva élet is történt ott?! Amitől az egész vármegye zeng, és ami annyira titkosra sikerült, hogy még a sarki fűszeresnél is arról beszélget Mariska és Julcsi néni is, mekkora balfaszok vagyunk, és hová a bűdös kurva anyjába tűnt el Makkai miniszter?! Akinek állítólag még a seggébe is GPS-eszt dugtak fel, nehogy szem elől tévésszék! Hol van a félmilliárd euró, amit a maguk segge alól loptak ki?! Hol van az állambiztonság?! Hol van a titkosítás?! Hol van a „fű alatt” elintézzük dolog?! Én miért vagyok ilyen hülyékkal körbevéve?!

Hangosan lihegett, zihált a megerőltetéstől. A feje vörös volt, és az erek kidagadtak a homlokán és a nyakán is. Amikor kitombolta magát, alig hallhatóan folytatta, inkább sziszegte.

– Takarodjatok innen, éhenkórász banda!

Amikor egyedül maradt, várt, míg kissé megnyugszik. Elővette telefonját és tárcsázott. Hobó azonnal felvette a telefont.

– Szevasz! Lenne egy közös ügyünk. Ti is buktatok és mi is. Lenne egy ajánlatom, ami kölcsönösen hasznunkra lehetne. Amivel kimászhatnánk a szarból, te is és én is.

Hobó megfontolásra kért és kapott egy kis időt. Alig fél óra múlva visszahívta Magyarország miniszterelnökét, miután az európai központtal, a közvetlen főnökével leegyeztette a teendőket.

– Szervusz, kérlek!

– Nos, megszületett a válasz is?

– Igen, annyi differenciával, hogy nyolcszázmillió euróért veszünk állampapírokat tizennyolc hónapos lejáratra. Rendes piaci kamatozással, mint a többiek. Euróban fizetünk, és abban is kérjük vissza. Adóigazolással, az adó befizetése nélkül. Ez jelent problémát?

– Nem, semmi akadálya nincs neki. És mit vár a főnököd cserébe?

– Nem akarunk reklámot, nem akarunk belekeveredni semmilyen formában ebbe a boszorkányüldözésbe.

– Ez azért nagy kérdés!

- Cserébe megfejeljük egy olyan információval, amit nekünk sikerült komoly pénzért megvásárolnunk.
- És mi lenne az?
- Dr. Karpai új identitásának dokumentumai. – A miniszterelnök azt hitte, rosszul hall! Dühös volt még mindig, és nem engedheti meg magának, hogy ez elvakítsa.
- Ha a maffia tudja, hol van ez a kis seggdugasz, miért nem intézi maga?!
- A kérdés jogos. Mert egy olyan államban van, ahol a sokéves egyezményeink szerint mi nem tevékenykedhetünk kedvünk szerint.
- Svájc?
- Igen, Svájc. Meg tudnánk fogni, de túl nagy a rizikó. És sokat veszíthetünk a dolgon.
- Értem! Mi viszont hivatalból ki tudjuk kérni.
- Pontosan. Annyi extrát kérnék, hogy az elfogásakor tudassátok vele: én dobtam fel, és szeretettel várom Magyarországon.
- Igen, ezt így tudjuk teljesíteni, feltéve, ha a dokumentumok eredetiek.
- Már küldöm is! – és Jusztícia megnyomta az entert a laptopján. Azt a miniszterelnök pillanatokon belül megkapta, gyorsan átfutotta és válaszolt.
- Rendben, áll az üzlet. Mikorra várható a tranzakció?
- Az embered vegye fel az enyémmel a kontaktot, és akkor egy órán belül.
- Rendben, legyen így!

Bontotta a vonalat. Nem először köt üzletet a maffiával. Ráadásul ez igazán jól sült el, mert az eltűnt uniós pénznek majd' a dupláját sikerül behúznia. Két év múlva választások lesznek, sohasem lehet túl korán elkezdni a tartalékokat felhalmozni. Most ugyan a kényszer vitte rá, de eldöntötte, a jövőben is élni fog ezzel a lehetőséggel. Végül is, mit veszíthet? Hiszen ő felvette a kölcsönt, mert ez végül is az! Akárhogyan is nevezi az ember. Elszámolnia nem kell neki, hiszen neki nincs főnöke. Ugyanakkor a néppel fogja visszafizettetni. Ha meg elbukja a következő választást, akkor meg ez már az ellenzék gondja lesz! Azért valahol magában elismerően gondolt erre a kis zugüggyvédre. Okos pali ez! Így átvert mindenkit, még a maffiát is, majd lelépett egyszerűen, és egy Svájcban vásárolt új személyiséggel éli világát, mint Christian Weber! Egy ősi kanton nemesi leszármazottja, a kastélyában, a földbirtokain.

Nem tudhatta, hogy Hobó alaposan rászedte. Mondjuk, rá fog jönni, úgy másfél éven belül biztosan. Mire sikerül elérnie, hogy a svájci hatóságok megmozduljanak, és felkeressék a teljesen üres kastélyokat, Christian Webert keresve. Akit bizony ott nem fognak megtalálni. Sokkal inkább megtalálnák a hamvait a bandavezér rezidenciájának ablakaiban, a muskátlik földjébe belekeverve.

Hobó is kifejezetten elégedett, mint ahogyan a főnökei is. Nyolcszázmillió eurónyi maffiapénzt mosnak tisztára tizennyolc hónap alatt úgy, hogy nem bukják el a szokásos harminc százalékot, hanem összességében huszonötöt nyernek! Mindezt úgy, hogy valamennyi gazemberségük felett szemet fognak hunyni, ugyanakkor a

kormány zsarolhatóvá tette saját magát egy pillanat alatt. Míg ez az ostoba ország-vezér azt hiszi, ők is buktak ötszáznegyven millió eurót, valójában azt a pénzt Kaméleon barátja az ellopása után pár órával már vissza is utalta neki! Sőt, ezen felül kétszázat nyernek. Ha beleszámolja a tisztára mosás költségeit és az adókat, akkor még háromszázat a már meglévő kétszáz mellé. Félmilliárd eurót nyert egy óra alatt! Azért nem semmi a politikusi pálya! Ezt a szervezett bűnözés képtelen übereelni.

Visszaérkezett Hobó matt fekete Hummer-ja, amivel Jusztícia elvitte Andrást és Júliát vásárolni. Egy jónevű motoros boltban vettek téliesített felszerelést. Hazamennek Németországba holnapután, még hozzá motorral. A kutyákat és a macskát a magánnyomozó iroda emberei már elvitették két napja. Onnan csak Zsolt, a főnök tudja, hogy életben vannak. Holnap meg fogja tudni a rendőrség is, mert holnap van Júlia utolsó előtti szemeszterének utolsó vizsgája, amit – mint ahogyan egyet sem – nem akar kihagyni. Mire rájönnek, hogy ő ott volt, addigra elhagyják az országot; András ezerhatszáz köbcentis chopperével Olaszország felé. Valljuk be őszintén, nem sokan vállalnak be február elején egy ekkora utat két keréken. Ezért is volt fontos a minőségi felszerelés. Mindent Hobó fizetett, mert nem akarta, hogy idő előtt kiderüljön, ők életben vannak. Mert ha kiderül, biztosan beidéznék őket kihallgatásra. Mielőtt elmennek, Hobó mindenképpen ki akarta szedni volt bajtársából a titkot, amin annyi éve gondolkozik. Este, vacsora közben ez pont alkalmas időpontnak ígérkezett.

– Elmondod, hogyan is csináltad? – Hobó teljesen komolyan kérdezte barátját.

- Hát, nem jöttél rá? – mosolyodott el András.
- Nem, és amikor leszereltél is csak a legendák maradtak meg. – Júlia hallgatott, szemmel láthatóan nagyon érdekelte a dolog. – Aztán elmentél ruhagyárosnak, ennyit tudok.
- A ruhagyáros erős túlzás. Felvásároltam pólókat, befestettem őket, és tízszeres áron adtam el. Teszem hozzá, semmi tehetségem sem volt hozzá, így nem is értem, hogyan kellhetek azok bárkiknek is.
- Én erre vagyok kíváncsi, de nagyon! – és nyakából kivette a medalionként hordott, kicsorbult ezüstdollárt.
- Látod, erre én nem vagyok túlzottan büszke. Aznap három embert öltem meg.
- Igaz, de hány embert mentettél meg ezáltal? Hétszázat-nyolcszázat? Talán ezret, köztük engem is. – Akkor Júlia felé fordult. – Akna mentesítenünk kellett egy útszakaszt. Meg is tettük. Csakhogy három órával később azt újra aláaknázták. Egy menekültekkel teli konvojt vártak. Akitet le is géppuskáztak volna, ha a párod nem lövi le mind a hármat egymás után. Azért mentem vissza, mert fogadtam Andrással. És akkor buktak le, mire is készülnek.
- Fogadtunk, és te csálni akartál! – nézett rá András számot kérően, mire Hobó elvigyorodott.
- Ez is igaz! Egy kólásüveg tetejére, egy kézigránátot tett párod, majd négy kilométerrel arrébb felvette a löállítását, és mivel én voltam a mesterlövész a csapatban, gondoltam, megviccelem. Visszamentem, és kicseréltem erre az ezüst dollárra! – Adta oda Júliának a golyó csorbította pénzermét.
- Azóta ez a kabalám!
- Akkor vetted észre, hogy baj van? – kérdezte Júlia. Visszaadva a szerencsét hozó talizmánját.

– Nem, amikor én észrevettem, már késő volt, mert elkaptak. De a párod, mindet leszedte egyesével, négy kilométerről! Majd teljesítve a fogadást, lelőtte a kólásüveg tetejéről a pénzürmét is. Azt tudni kell, hogy a hivatalos világrekord hárromezer-ötszáznegyven méter. Nos, akkor elárulod, hogyan csináltad? – Most, mindketten őt nézve várták a választ.

– Jó! Legyen!

– Ez a beszéd!

– Onnan egy kilométerre, annál a tartálykocsinál elzavartunk egy mesterlövészt, emlékszel rá?

– Igen, de az majd' két héttel korábban volt.

– Pontosan. Én már akkor kitaláltam, hogy fogadni fogok veled. És a kólásüvegnek a helye, már akkor készen volt.

– Na, ne?!

– De, de! Tehát rögzítettem a zsákmányolt puskát fixen, előre beállítva a célponttól alig ezerkétszáz méterre. Feltöltöttem a tárát hét löszerrel. Egy vaslemezzel és egy darab madzaggal megoldottam a kioldását. Csak a lemezt kellett meglőnöm, és az előkészített célra állított automata mesterlövészpuska így képes volt hét lövésre.

– Ezt nem hiszem el!

– Pedig így volt. Egyik szememmel a távcsövön keresztül néztem, mikor jön el a megfelelő idő a tüzelésre. Míg a másikkal az irányzékon keresztül célra tartottam, hogy késlekedés nélkül tudjak tüzelni. Így valójában csak kétezer kilencszáz méter volt a táv, és amikor kitakarták az üveg tetejét, én tüzeltem. Mindháromszor ők mentek bele a tűzvonalba, nem én céloztam meg őket!

- És az érme? A negyedik lövés?
- Na, látod, azon én magam is meglepődtem!
- Mondjuk az sem semmi, de így már értem. – Hobó nem volt csalódott. Mert tisztában volt vele, ezt nem tudná utánacsínálni. Ekkor Júlia szólalt meg.
- Szerintem ez nem volt véletlen! Az elmúlt időszakban átéltünk egy-két paranormális esetet mindannyian, hogy nyugodtan azt gondolhassam, ez neked feladatod volt. – Ránézett Hobó, és elmosolyodott.
- Kislány, egyre jobban kedvellek! Nagy szerencséje van az én Kaméleon barátomnak, hogy őt választottad! De most komolyan, szerintem igazad lehet. Amit a volt felesége itt rendezett, aki mellel már rég halott volt, az nem volt mindennapi dolog. Mintha Bruce Lee feltámadt volna egy szellemő képében!
- Hát, igen, láttam már én is mérgesnek. Nem barátságos olyankor – nevette el magát Júlia, és a nagynénjére gondolt. Akit, mint egy szál virágot hajított ki az ablakon, miután belelőtt egy egész tár löszert.
- Akkor is megöltem hat embert!
- Ha jól emlékszem, az első meg akart erőszakolni egy tizenkét éves kislányt, hogy aztán elvágja a torkát! Ja, igen, és mielőtt hidegre tetted kinyírta két társadat is. Nála gépfegyver volt, nálad kés! Ez akárhonnét is nézzük, nem fair felállítás! Nagyon is megérdemelte, amit kapott. És a másik kettő? Vagy te ölsz, vagy téged ölnek!
- Hat ember! – mondta elgondolkozva Júlia. – Akkor hat gyermeket fogunk felnevelni! – jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangnemben.

Hosszan elgondolkozott Hobó, majd levette nyakából az aranyláncon függő kabaláját. És Júlia nyakába akasztotta. Rámosolyodott, és így szólt.

– Vigyázzon rátok mostantól, és óvd meg saját magától az én balfasz barátomat is, kérlek! Nekem erre már nincs szükségem. Én tudok magamra vigyázni.

Nyolc órával később, a Teve utcai rendőrpalotában, egy helyiségben volt Kerepes András nyomozó őrnagy, és valamennyi, a nyomozásban részt vett kollégája; Dr. Bartai Zsolt magánnyomozó, és valamennyi, az ügyben érintett munkatársa; főügyész Dr. Baradlai Jenő; Kunmadarasi Mátyás – a Központi Nyomozó Főügyészség megbízott vezetője –; Dr. Ferenci János főügyész-helyettes. Az állambiztonsági hivatal munkatársai fogadták az érkezőket, de távozni már nem engedtek senkit sem. Hamarosan a kormányórság is megérkezett, majd személyesen maga a miniszterelnök.

– Maradjanak ülve, kérem! – kezdte teljesen száraz hangnemben. – Nos, uraim! Marha nagy szart keverték nekem itt, amiből a költségvetésnek is igen nagy kára származott. Maguk hárman – mutatott a három ügyészre – viszik el a balhét, mert csak maguk maradtak életben. Illetve a főnökük, az a Dr. Karpai még él, hamarosan elfogásra kerül ő is. Maguk! – mutatott most a nyomozókra. Itt nagy levegőt vett. – Le tudják zárni az ügyet egy héten belül?

– Ugye, ez most csak egy nagyon rossz vicc?! – Kerepes András nyomozó őrnagy valóban felháborodott. Tudta jól, ez mit jelent. Le akarják állítani a nyomozást!

- Nem! Nem vicceltem. Jelenleg a nyomozás lassúsága az államháztartás stabilitását veszélyezteti. Tehát, ha kell, bármilyen erőforrást a rendelkezésükre bocsátunk, amire szükségük van, hogy egy héten belül lezárják a nyomozást.
- Sajnálom, de ez egészen egyszerűen nem így működik. – Az őrnagy valóban így gondolta. Képtelen lezárni az ügyet, mivel sok dologgal egyszerűen nincs tisztában. Akkor szólalt meg Dr. Bartai Zsolt magánnyomozó, a Magánnyomozó iroda tulajdonosa, vezetője.
- Az ügyfelem álláspontja világos és tiszta. Az ügyben érintett valamennyi résztvevőnek meg kell kapnia a jogos büntetését!
- Az ügyfele halott, tudomásom szerint. A holttesteket megtalálták a csisztapusztai kulcsos házban összeégve.
- Miniszterelnök úr! Minden tiszteletem az öné, de ez az információ egy faszság! A maga emberei meg balfaszok! Én meg nem fogok úgy táncolni, ahogy maga füttyöl!
- Valóban? És mire alapozza ezt a magabiztos állítását?
- Mondjuk arra, hogy az ügyfelem állítólag halott menyasszonya, négy órával ezelőtt fejezte be az ELTE-n a szemeszterének az utolsó vizsgáját, és egy órával ezelőtt hagyták el az országot! Már a határ túloldalán voltak, amikor felhívtak telefonon. – Az az emberére nézve adta ki az utasítást.
- Ellenőrizd, helyesek-e ezek az információk! Meg tudom nehezíteni az életét, ha nem akar együttműködni velünk!
- Valóban, Miniszterelnök úr?! Hát, vedd tudomásul, te hülye ripacs, én is meg tudom nehezíteni a tiedét! De nagyon! Öt lépéssel mindenki előtt járunk. Az ügyfelem meghagyta, mik a tárgyalásalap pozíciói! – A levegő

egyszeriben megfagyott! A miniszterelnök nem számított ilyen nyílt ellenállásra. Sőt, igazából nem számított semmilyen ellenállásra sem!

– Bezárhatom a céged, te senki. Olyan adóellenőrzést kapsz, ami soha többé nem fog véget érni. Míg élsz, tartani fog!

– Valóban, drága Miniszterelnököm! Méregethetjük, kinek a farka hosszabb! De garantálom, hogy belebuktatlak a saját hányásodba, ha megpróbálsz kikészíteni. Ne gondold, hogy mindenki olyan felelőtlen, mint az embereid!

– Akarod tudni, kinek a farka hosszabb?! – A vezér fenyegetően, rátenyerelt Zsolt előtti asztalra. De az nem ijedt meg tőle, mert számított rá. Hanem felállt, és úgy folytatta. Szintén rátenyerelve az asztalra!

– Nem szükséges, mert én, veled ellentétben, pontosan tudom! És vagy betartod a szabályainkat, vagy belebúsz! Tiéd a döntés, faszikám! Ne felejtsd el, én nem neked dolgozom! – A miniszterelnök nem szokott hozzá, hogy így beszéljenek vele. Igazából utoljára az apja mert neki ellentmondani, és most először, évtizedek óta ez az ember. Tetszett neki, valakinek rajta kívül is vannak tökei a szobában. Így hát, hangnemet váltott. Neki most pont erre volt szüksége, határozottságra és megoldásra.

– A három ügyészt vegyék őrizetbe! – szólt a kormányőrök felé. – A két nyomozót kivéve – mutatott Bandira és Zsoltra – mindenki elmehet. Levette a zakóját, odahúzott egy széket, és így szólt. – Innék egy jó hideg sört! Ti, hogy vagytok vele? Közben megbeszélhetnénk, mit is kellene tenni ezzel a patthelyzettel. – A két nyomozó helyeslően, teljes egyetértésben bólintott.

Júlia nem fázott, pedig nagyon hideg volt az idő. Teljesen más élményre számított. A menetszél nem érte őket, mert a motorbicikli burkolata azt eldobta felettük. Az ülés fűtés ugyan végig be volt kapcsolva, de csak fél gázon ment. Mert nem volt többre szükség. A sisakba épített rádión keresztül beszélgettek. Barcsnál lépték át a határt. A hatalmas chopper nem volt hangos, de annál magabiztosabban haladt. Sokan megnézték őket az autópályán. Ki az az örült, aki februárban nyeregbe pattan? Mások integettek nekik. Aztán Szlovéniában egy csapat motorost értek utol, akik szintén ezt a hideg, de szép napos délutánt választották egy kis kiruccanásra. A sisakrádiót addig állítgatta az egyik autópálya kalóz egy neon zöld Kawasaki-val, amíg meg nem találta az ő sávjukat. Németül sikerült beszélniük egymással, és kiderült, van egy motoros találkozó, innen úgy hatvan kilométerre. Az év első összejövedele. Meghívták őket is, és igent mondtak rá. Mint utóbb kiderült, jól tették.

Júliát megérintette ez a szabad élet feeling, és a csapatszellem, amit ezek a férfiak és nők képviseltek. Ökorsütésen se vett még részt sohasem. Hamar sötét lett, és nem is folytatták az utat. Hála Istennek, egy közeli kis motelban kaptak szállást. András hazaszólt, ne aggódjanak miattuk. Majd Zsoltnak is írt egy SMS-t. Ptuj városában a fesztivál egész hétvégén tartott, és rengeteg ember vett részt rajta. Kicsit hasonlított a mohácsi busójárásra. András nagyon figyelt Júliára, hiszen tudta, másállapotban van. Aztán hétfő reggel mentek tovább. Szerencsére hó sehol sem volt, így aránylag gyorsan hazaértek. Délután négykor már az udvarban álltak. A kutyák legnagyobb örömére. András lánya csak annyit mondott:

– Apám ti nem vagytok normálisak! – Ugyanakkor mosolygott.

Már elő volt nekik készítve a házban egy elszeparált, kis konyha nélküli, lakásnak épp nem nevezhető vendégszoba, leválasztott fürdővel. Az építkezéssel még nem végeztek teljesen, bár szerkezetileg, és belül már minden kész volt. Andrásnak sok elmaradása volt, így egy időre egyedül kellett hagynia a párját a lányával.

– Végül is minek tanulsz?

– Kommunikáció és médiatudomány szakra járok, legalább is, ha el tudom végezni.

– Miért ne tudnád, ha már idáig eljutottál?

– Mert ahhoz haza kellene mennünk, és ez most nem aktuális.

– Miért nem aktuális? Nem értem!

– Emlékszel a legutóbbi beszélgetésünkre?

– Igen, a szüleidet megölték, és keresik azt, aki tette.

– Nos, megtaláltuk. Csak hát, sajnos nem annyira egyszerű a helyzet, mint ahogyan azt mi gondoltuk.

Öt hónappal később.

Júlia tévedett. A helyzetük sokkal egyszerűbb volt, lett, mint amire számítottak. Magyarország miniszterelnöke és a maffia budapesti feje gondoskodott a lehető legsimább, leggyorsabb lezárásról. A budai villát is vissza tudták vásárolni, miután a jelenlegi tulaj megtudta, nem épp legálisan jutott hozzá. Megelőzendő a hivatalos hercehurcát, elfogadta Júlia igen tisztességes ajánlatát, és eladta nekik piaci áron. Kellett is, mert Júlia itt akarta

megszülni gyermekeit, a szülei házában. András kinyitotta neki a kisbusz ajtaját, és segített kiszállni feleségének. Szükség is volt rá, mert – mint kiderült – Júlia ikreket vár, két kislányt. A nyolcadik hónapot kezdte meg.

– Megnyugodtál, szívem? – András magához húzta a nejét, amíg hatalmas pocakja azt engedte, a nyakába puszilt, miközben magába szívta Júlia illatát. A felesége alig egy órája tette le az utolsó államvizsgáját.

– Majd, ha megjön az államvizsgám eredménye, akkor leszek nyugodt. Addig sajnos el kell viselned a nyűglődésemet és a hisztimet.

– Hát, fiam, ha te ezt nevezed hisztinek, akkor simán fogom venni az akadályokat.

– Szerinted Bea tudta, nem egy baba lesz? – Júlia mindent részletesen elmesélt a párjának, és egyszer maga András is megtapasztalhatta a túlvilág létezését, így minden erőlködés és megjátszás nélkül tudott válaszolni.

– Szerintem igen, és szerintem benne van az ő akarata is. Hogy ne tudhassuk, melyikük is az, aki visszatért.

– Ez így logikus. Végül is a terveimen nem változtat. Mert meg sem akarok állni hat gyerekidig!

– Először legyenek csak meg az ikrek, majd utána meglátod. Ja, igen, elfelejtettem mondani, vendégeink vannak. A barátnőd, Rebeka és a vőlegénye már előkészítik a grillen az ebédet. De itt van Bandi is a vadiúj barátnőjével.

– Az a csaj már megfogta magának, csak még nem tud róla
– mosolygott Rebeka. – Gondolod?

– Persze, már nem menekülhet! – Itt egy kicsit elgondolkozott. – Azért sajnálom Hobót. Ilyen hülye halállal elmenni!

– Igaz, maffia főnökként megfulladni egy szem cseresznyétől, nyilvános helyen. – Egy hónapja ment el András régi, Júlia vadonatúj barátja. Úgy volt, ő lesz a gyermekek keresztapja.

– Talán mégiscsak szüksége volt az amulettre! – Simogatta meg két ujjal a kicsorbult ezüst dollárt, mint mostanában azt sokszor megtette.

– Neked adta, önként, talán nem véletlenül.

– Nem! Nincsenek véletlenek – bólogatott beleegyezően Júlia. – Ki süti a húst?

– Zsolti.

– Hú, ez jó ötlet volt. Ő nagyon tud, és én farkaséhes vagyok.

Rebeka is az volt. A negyedik hónap táján járhatott, már elmúltak neki a rosszullétei. Bár Júliának, meg szinte nem is voltak. Csak valamiért a levesben főtt répától volt mindig hányingere. De itt most semmi olyasmit nem kaptak, csak grillezett zöldségeket és húsokat sült krumplival. Házi savanyúsággal.

Ahogy becsukták a villa ajtaját maguk mögött, a város lüktető zaja elhalkult. Júlia kibújtatta feldagadt bokáját a félcipőjéből. Közben megsimogatott egy számára nagyon kedves képkeretet. Fényképek voltak benne, sok. A szüleiről, nagynénjéről, akinek már rég megbocsátott; Beáról, Andrásról, a gyerekeiről, párjukról. Jobb felső sarkában egy A4-es papírlap. Egy köszönő levéllel, és benne tizenkilenc hálás ember szignójával. Arra gondolt, történhetett volna ez valahogy másképp is?! Ha igen, és hatalmában állna, vajon akarna bármin is változtatni? A választ tudta jól, és minden alkalommal ki is mondta, amikor a képkeretet szeretetteljesen végig simítja.

Triminikkál! Vagyis, minden úgy történt, ahogy isten akarata azt megkívánta.

Vége...

04,02,2024

Wolfegg. A.K. András.

A handwritten signature in dark ink, appearing to be 'Wolfegg. A.K. András.', written in a cursive style. The signature is centered within a light gray rectangular box.

A szerző bemutatkozása

Tartalom

Első Fejezet	7
Második fejezet	18
Harmadik fejezet	30
Negyedik fejezet	42
Ötödik fejezet	59
Hatodik fejezet	72
Hetedik fejezet.....	79
Nyolcadik fejezet	88
Kilencedik fejezet.....	104
Tizedik fejezet.....	110
Tizenegyedik fejezet	120
Tizenkettedik fejezet	135
Tizenharmadik fejezet	149
Tizennegyedik fejezet	163
Tizenötödik fejezet	170
Tizenhatodik fejezet	179
Tizenhetedik fejezet	188
Tizennyolcadik fejezet	197
Tizenkilencedik Fejezet.....	211
A szerző bemutatkozása	233

A könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36 (30)499-34-77

E-mail cím: info@helma.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője

Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma 2024.

ISBN 978-963-639-426-4

Borító: Szopos Katalin

**A szerzőről és a kötetről további információk elérhetők
az alábbi internetes felületeken:**

A HELMA kiadó hivatalos Weboldala: www.helma.hu

HELMA Youtube csatorna:

<https://www.youtube.com/@HelmaKonyvek>

HELMA Instagram:

<https://instagram.com/helmakonyvek?igshid=YmMyMTA2M2Y=>

HELMA Tik-tok csatorna:

https://www.tiktok.com/@helma_konyvek

HELMA facebook oldal:

<https://www.facebook.com/HelmaKonyvek>

Támogasd a munkánkat!

Amennyiben egyetértesz a céljainkkal:

- szeretnéd, hogy minél több magyar nyelven írt magyar könyv szülessen,
- szeretnéd, hogy a fiatalok többet olvassanak, írjanak,
- szeretnéd, hogy külföldön is jobban elismerjék a magyar szerzők írásait,

akkor támogasd te is az MKMT mozgalom céljait, vagy egy adott projekt megvalósítását, lebonyolítását!

**Válaszd ki mely projektet támogatod,
és akár egy kis összeggel
előremozdíthatod a megvalósulását!**

<https://mkmt.hu/tamogass>

Facebook oldalunk: [facebook.com/mkmtMozgalom](https://www.facebook.com/mkmtMozgalom)
Instagram: <https://www.instagram.com/mkmtmozgalom/>
Levelezési cím: 2049 Diósd Hársfa utca 5/2.
Telefon: +36(30)499-34-77
email: info@mkmt.hu

Sorsunk előre meg van írva? És ha igen, van választási lehetőségünk jó és rossz közt? Vajon Isten előre tudja a történeteket? Vagy ő is csak sodródik az árral? Utólag helyrehozva, korrigálva, amit lehet! Érzékelt világunk káprázat, vagy a valóság? Vagy annak csupán egy verziója?

Könyvem a szeretet erejéről szól, azokról, akik már feladták a küzdelmet. És akik – akaratukon kívül – igen nagy ramazúriba kerülnek! Időre van szükségük.

De vajon, mi az idő? És mi történik akkor, ha az nekem másképp telik, mint neked? Mi van akkor, ha valaki akaratán, tudtán kívül az Isteni játszótér egyenrangú főszereplőjévé válik?! Mi van akkor, ami neked egy lélegzetvételnyi idő, nekem egy egész élet?! És mi van akkor, ha neked csak egy élet jár, nekem mégis ezerszer több időm van azt az egyet leélni?! Mi van akkor, ha végig a halál volt a cél, és az ahhoz vezető út?! Mi van akkor, ha a valóság csupán álom, és mi végre felébredünk?

Kérdések, melyekre a válaszokat vagy tudjuk, vagy nem. Fogadjátok szeretettel az írásomat!

4990 Ft

